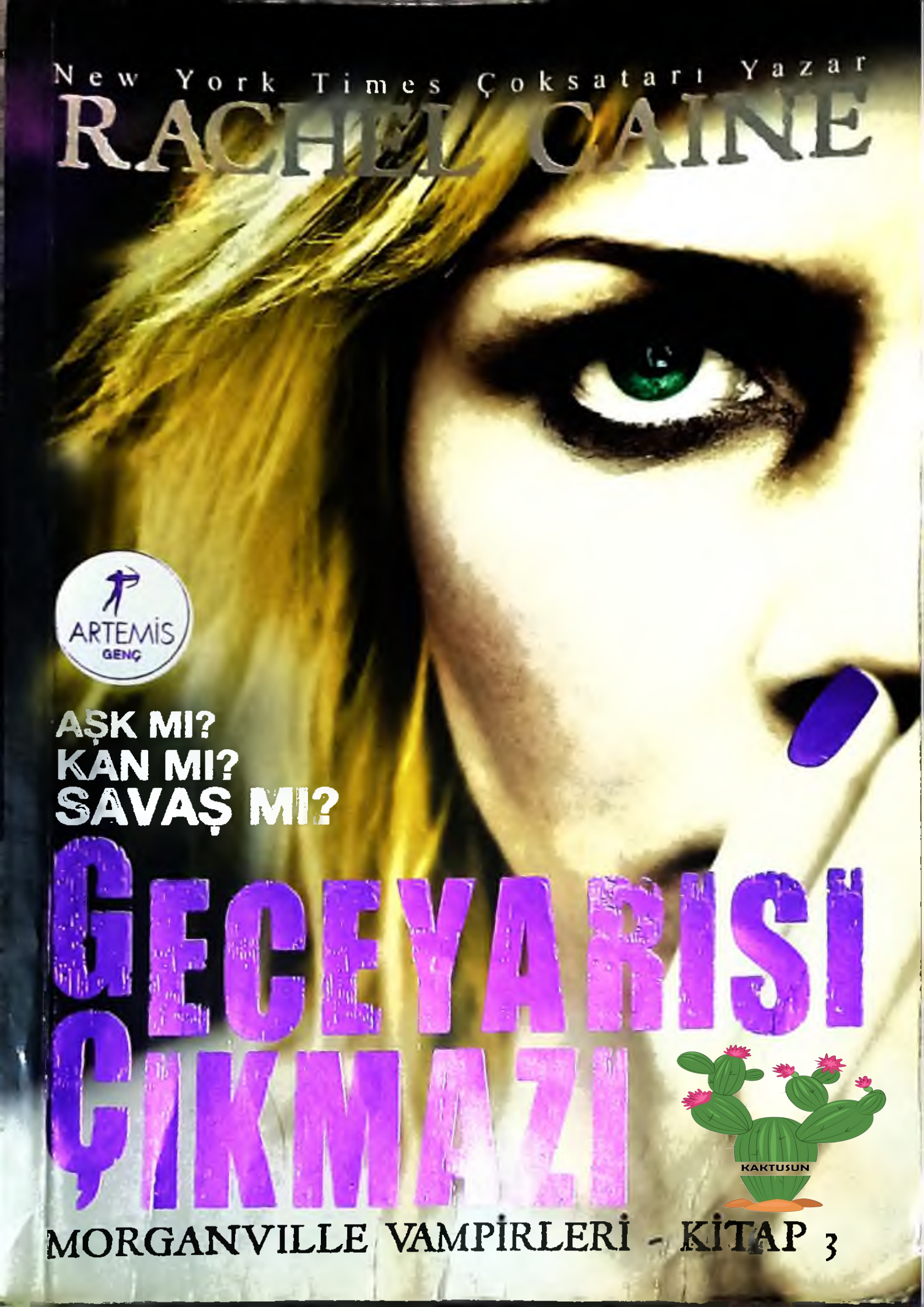
New York Times Çoksatarı Yazar

RACHEL CAINE

ARTEMİS GENÇ

AŞK MI?
KAN MI?
SAVAŞ MI?

GECEYARISI ÇIKMAZI

KAKTÜSÜN

MORGANVILLE VAMPİRLERİ - KİTAP 3

AŞK ISIRIR. KANATINCAYA KADAR!

GECEYARISI ÇIKMAZI

MORGANVILLE VAMPİRLERİ - KİTAP 3

Morganville Kasabası vampirler tarafından yönetiliyordu ve ölümlülerle ölümsüzlerin imzaladığı ateşkeş güvenliği sağlamıştı. Tabii ki bir süreliğine...
Zira son günlerde yeniden insanlar ölüyordu. Dahası sapığın teki Claire'in peşindeydi. Neyse ki, genç kıza yardıma gönüllü eski bir kan emici vardı. Vardı ama nereye kadar?..
Neler yaşanacağını zaman gösterecekse de bu süreçte gece okulu Claire için yeni bir anlam kazanacaktı. Aşk yüzünden. Claire, babası bir vampir avcısı olan Shane'e aşıktı. Hem de sırılsıklam.

RACHEL CAINE, *Morganville Vampirleri*, *Weather Warden* ve *Outcast Season* gibi dünya çapında çok satan seriler yazdı. Caine, kendisi gibi sanatçı kocası R. Cat Conrad'la birlikte Forth Worth, Teksas'ta yaşıyor.

GECEYARISI ÇIKMAZI

MORGANVILLE VAMPİRLERİ
KİTAP 3

RACHEL CAINE

1

Ailelerin, günahları hisseden bir radarı var herhalde, diye düşündü Claire. Tam da onların yanlış -ya da riskli- olduğunu düşünecekleri bir şey yapmak üzereyken hep arıyorlardı.

Claire vicdan azabıyla içini çekip sevgilisi Shane'in kucağından kalktı. Sızlayan, ıslak dudaklarını yalayarak mutfakta çalan telefona cevap vermeye gitti. Michael da aynı anda telefona gidiyordu. Claire ona durmasını işaret etti. Arayanın annesi olduğunu biliyordu.

Haklıydı da.

"Claire! Aman Tanrım, seni gerçekten çok merak ettim tatlım. Kaç gündür cep telefonundan ulaşmaya çalışıyoruz ama..."

Lanet olsun. Claire sinirle alnını ovuşturdu. "Anne, size e-posta gönderdim ya. Telefonum kayboldu. Yenisini almaya çalışıyorum." Tabii telefonunun nasıl kaybolduğunu

anlatmaması daha doğru olacaktı. Teksas'ın Morganville kasabasına taşındığından beri hayatının nasıl tehlikelerle dolu olduğundan da sözetmeyecekti.

"Ah," dedi annesi, sonra daha yavaşça devam etti. "Ah, Shane söylemeyi unuttu herhalde. Bu işlere o bakıyor biliyorsun. Ben bilgisayarlardan pek hoşlanmam."

"Evet anne, biliyorum." Annesi teknik konularda aslında o kadar da kötü değildi ama bilgisayarlar onu geriyordu. Bilgisayarlar da inadına, onun yanında kısa devre yapardı.

Bayan Danvers hala konuşuyordu. "Her şey yolunda mı? Derslerin nasıl? İlginç geliyor mu?"

Claire buzdolabını açıp kendine bir kola çıkardı. Kolayı açıp yudumlarken annesine ne anlatacağı konusunda zaman kazanmaya çalışıyordu. *Anne, başımız biraz belaya girdi. Erkek arkadaşımın babası, yanında birkaç motorcuyla şehre gelip birilerini öldürdü. Az kalsın bizi de öldürüyordu. Vampirler çok kızdı tabii. Ben de arkadaşlarımı kurtarmak için bir sözleşme imzalamak zorunda kaldım. Bu yüzden şu an şehirdeki en güçlü vampirin kölesi sayılırım.*

Yok, bu kulağa hiç hoş gelmiyordu.

Ayrıca, Claire bunları söylese bile annesi anlamayacaktı. Bayan Danvers, Morganville'e daha önce gelmişti ama burayı gerçek anlamda görmemişti. İnsanlar göremiyordu. Görebilenler ya şehirden hiç ayrılamıyor ya da ayrılsalar bile yolda hafızaları siliniyordu.

Tesadüfen hatırlamaya başladıklarında da başlarına kötü şeyler gelebiliyordu. Ölümcül derecede kötü şeyler.

Bu nedenle Claire "Derslerim çok iyi anne. Geçen haftaki bütün sınavlardan A aldım," demeyi tercih etti.

"Aferin. Hep böyle olmuyor mu zaten?"

Evet, ama geçen haftaki sınava birinin gelip beni sırtımdan bıçaklayacağını düşünerek girdim. Bunun not ortalamama bir etkisi olabilirdi. "Burada her şey yolunda. Telefon alınca size haber veririm." Claire bir an tereddüt ettikten sonra, "Sen nasılsın? Babam nasıl?" diye sordu.

"Biz iyiyiz canım. Seni özlüyoruz. Ama baban, senden büyük çocuklarla kampüsün dışında yaşamana bozuluyor hala..."

Annesi en çok bu konuya takacaktı doğal olarak. Ama Claire neden okulun dışında, on sekiz yaşındaki -üstelik ikisi erkek- çocuklarla yaşaması gerektiğini ona anlatamazdı. Bayan Danvers henüz *oğlanlar* lafını ağzına almamıştı ama an meselesiydi.

"Anne, yurttaki kızların bana ne kadar kötü davrandığını anlattım ya. Burası daha iyi, gerçekten. Onlar benim arkadaşım. Hem çok iyi insanlar."

Annesinin sesi pek ikna olmuş gibi gelmiyordu. "Sen yine de dikkatli davranıyorsun, değil mi? Şu oğlanlarla ilgili."

Sonunda söylemişti. "Evet, oğlanlar konusunda dikkatli davranıyorum." Claire, Shane konusunda da dikkatliydi aslında. Bunun esas nedeni, Shane'in onun daha on yedisine, kendisinin de on dokuzuna girmediğini hiç unutmamasıydı. Büyük bir yaş farkı değildi ama yasal olarak... Ailesi bunu sorun edecek olursa -ki kesinlikle edeceklerdi- aşıl-

maz bir yaş farkıydı. "Herkesin selamı var bu arada. Ah, Michael el sallıyor."

Evdeki ikinci oğlan Michael Glass mutfak masasına oturmuş gazetesini okuyordu. Başını kaldırıp Claire'e *hayatta olmaz* bakışını fırlattı. Geçen sefer Claire'in ailesi yeterince canını sıkmıştı zaten, şimdiyse... durum daha da kötüleşmişti –böyle bir şey mümkünmüş gibi. En azından Michael onlarla tanıştığı zaman yarı normaldi. Geceleri tamamen insan, gündüzleriyse bedensiz bir hayalet olarak yedi gün yirmi dört saat eve hapsolmuştu.

Morganville için bu durum yarı normal sayılırdı.

Shane'in başını beladan kurtarmak için Michael korkunç bir seçim yapmıştı. Evin dışındaki özgürlüğünü geri kazanmış, fiziksel bedenine sürekli sahip olmuştu ama artık bir vampirdi. Claire onun bundan rahatsız olup olmadığından emin değildi. Rahatsızdı herhalde. Ama öyle... normal görünüyordu ki.

Belki de biraz fazla normal.

Claire annesini dinleyip telefonu Michael'a uzattı. "Seninle konuşmak istiyor."

Michael "Hayır! Ben yokum!" diye fısıldayıp ellerini salladı. Claire telefonu ısrarla ona itti.

"Sorumluluk sahibi olan sensin. Şeyden bahsetmemeye çalış..." Dişlerini çıkarıp boynunu ısırıyormuş gibi yaptı.

Michael ona pis bir bakış fırlatıp telefonu aldı ve anında şirinleşti. Claire, Michael'ın çok etkileyici olduğunun farkındaydı. Sadece anne babası değil, herkes ondan hoşlanır-

dı. Akıllı, şirin, çekici, yetenekli, saygılı bir çocuktu sonuçta. Sevilmeyecek hiçbir tarafı yoktu, şu vampirlik meselesi hariç. Michael her şeyin yolunda olduğuna, Claire'in kendine dikkat ettiğine -bunu söylerken gözlerini devirişi, içtiği kolanın Claire'in burnundan gelmesine neden oldu- ve kendisinin de Bayan Danvers'ın küçük kızına göz kulak olduğuna dair Claire'in annesine güvence verdi. Son söylediği doğruydu en azından. Michael kendi kendine üstlendiği ağabeylik görevlerini fazla ciddiye alıyordu. Mahremiyet gerektiren ya da Claire'in yanında biri olmadan dersten sıvıştığı zamanlar dışında, onu gözünün önünden ayırmıyordu.

"Evet hanımefendi," dedi Michael. Biraz sıkılmış görünüyordu. "Hayır hanımefendi. Öyle bir şey yapmasına izin vermem. Evet. Evet."

Claire ona acıyıp telefonu geri aldı. "Anne, kapatmamız lazım. İkinizi de seviyorum."

Annesinin sesi hala endişeliydi. "Claire, eve gelmek istemediğine emin misin? Belki de seni MIT'ye bu kadar erken göndereceğimi söylemekle hata yaptım. Bir yıl ara verip hazırlanabilirsin. Eve gelmen bizi çok mutlu eder..."

Tuhaf. Bayan Danvers genelde çabucak -özellikle de Michael'la konuştuktan sonra- sakinleşirdi. Claire, Shane'in kendi annesinden bahsettiği zamanı hatırladı. Morganville'e ait anılarının nasıl yeniden su üzerine çıktığını, koşullara uymadığından vampirlerin onu öldürmek için peşine düştüğünü...

Claire'in ailesi de şimdi aynı durumdaydı. Şehre gelmişlerdi ama Claire onların bu ziyaretten ne anladıklarından tam olarak emin değildi. Öğrendikleri herhangi bir şey hayatlarını tehlikeye atmaya yeterdi. Claire onların güvenliği için elinden ne geliyorsa yapmalıydı. Bu da MIT'ye gitme rüyasından vazgeçmesi anlamına geliyordu. Çünkü bir şekilde şehirden ayrılmayı becerse bile, vampirler arkasından gelip ya onu geri getirmeyi başaracaklardı ya da öldüreceklerdi. Ailesinden geriye kalanlarla birlikte tabii.

Ayrıca artık Claire'in orada kalması gerekiyordu çünkü kendini doğrudan şehrin kurucusu Amelie'ye bağlayan bir sözleşme imzalamıştı. Amelie o tarafını pek göstermese de bütün vampirlerin en korkuncuydu. Aynı zamanda, kendisinin ve arkadaşlarının hayatta kalabilmesi için Claire'in tek umuduydu.

O ana kadar sözleşmeyi imzalaması pek bir şey ifade etmemişti, gazetede ilan falan çıkmamıştı yani. Amelie gelip onun ruhundan da beslenmemişti. Belki de böyle sessiz sedasız gidecekti her şey.

Annesi hala MIT hakkında konuşuyordu ama Claire bu konuyu aklına getirmek istemiyordu. Hayatı boyunca MIT ve CalTech gibi bir okula gitmeyi hayal etmişti. Bunu yapabilecek kadar da zekiydi, hatta erken kabul almıştı. Şimdi örümcek ağına takılan bir sinek gibi Morganville'de takılıp kalması korkunç bir haksızlıktı. Claire bir-iki saniye öfkesinin büyümesine izin verdi.

Ne güzel, dedi içindeki zalim, dürüst ses. *Kendi isteklerin için Shane'in hayatını feda edebilirsin çünkü bunun olacağını biliyorsun. Vampirler eninde sonunda onu öldürmek için bir bahane bulacak. Bunu engellemek için elinden geleni yapmazsan senin de vampirlerden bir farkın yok demektir.*

Siniri geçse de pişmanlığı daha sürecek gibiydi. Derinlerde ne hissettiğini Shane'in öğrenmemesini umut etti.

"Anne, kusura bakma, kapatmam lazım, dersim var. Seni seviyorum. Babama da onu sevdiğimi söyle, olur mu?"

Annesi şikayetlerine devam ederken Claire telefonu kapattı ve derin bir nefes alarak Michael'a baktı. Michael anlayışlı görünüyordu.

"Onlarla konuşmak hiç kolay olmuyor," dedi.

"Sen ailenle hiç konuşmaz mısın?" dedi Claire küçük kahvaltı masasında Michael'ın karşısındaki sandalyeye otururken. Michael bir şey içiyordu. Claire bir an fincandakinin kan olmasından korktu ama sonra kahve kokusu aldı. Fındıklı kahve. Vampirler yiyeceklerden tat alabiliyordu ama yedikleri onlara enerji vermiyordu.

Michael o sabah tuhaf sayılabilecek kadar iyi görünüyordu. Yüzüne renk, hareketlerine dün gece var olmayan bir enerji gelmişti.

O sabah kahveden fazlasını içmişti. Nasıl olmuştu peki bu? Gizlice kan bankasına mı gitmişti? Yoksa eve servis falan mı yapıyorlardı?

Claire bu konuyu daha sonra çaktırmadan araştırmak üzere aklının bir köşesine yazdı.

"Bizimkileri bazen ararım tabii," dedi Michael. Vampirlerin çıkardığı yerel gazeteyi katlayıp, bantlanmış bir ambalajı olan daha küçük gazeteyi aldı. "Morganville'den sürgün edildikleri için birçok şeyi unuttular. Onları fazla aramamam daha iyi, yoksa sorun çıkabilir. Daha çok mektup yazıyorum. Mektuplarla e-postalar sen daha göndermeden okunuyor, biliyorsun değil mi? Telefon konuşmaları da, özellikle uzun mesafeyse dinleniyor."

Michael bandı çıkarıp ikinci gazeteyi açtı. Claire gazetenin adını tersten okudu. *Vampir Raporu.* Logoda bir haç oluşturacak şekilde üst üste konmuş iki kazık yer alıyordu. Vahşice.

"O ne?"

"Bu mu?" Michael gazeteyi sallayıp omuzlarını silkti. "Bay Malum."

"Ne?"

"Lakabı Bay Malum. İki yıldır her hafta bu gazeteyi çıkarıyor. Gizli bir yayın."

Morganville'de *gizli* birçok anlama gelebilirdi. Claire kaşlarını kaldırdı. "Yani... Bay Malum vampir mi?"

"Eğer öyleyse reklamını çok kötü yapıyor demektir," dedi Michael. "Bay Malum vampirlerden nefret eder. Biri çizgiyi aşarsa hiç vakit kaybetmeden onu haber yapıyor..." Michael haberin başlığını okurken donakaldı, ağzını açtı, sonra çabucak kapattı. Yüzü donup kalmış, gözleri gazeteye sabitlenmişti.

Claire gazeteyi onun elinden alıp haberi okudu.

ŞEHİRDE YENİ BİR KAN EMİCİ

Bir zamanlar bu şehre fazla gelen bir yeteneği olan, ümit vaat eden müzisyen Michael Glass, Karanlık Taraf'a düştü. Ayrıntılar çok belli değil ama bir yıldır ortalarda görünmeyen Glass kesinlikle Vampir Çetesi'ne katıldı. Kimse bu olayın nerede ve nasıl olduğunu bilmiyor. Glass'ın kendisinin de açıklama yapacağını sanmıyorum ama hepimiz korksak iyi olur. Vampirlerin sayısının çoğalıp insanlarınkinin azalacağı anlamına mı geliyor bu? Glass, nesiller sonra vampirlerin arasına katılan ilk kişi.

Kendinizi koruyun bayanlar ve baylar. Glass bir melek gibi görünebilir ama artık içinde bir şeytan var. Onun yüzünü hiç unutmayın. Canları Cehenneme Kulübü'nün yeni üyesi o!

"Canları Cehenneme Kulübü mü?" diye tekrar etti Claire dehşete düşerek. "Dalga geçiyor, değil mi?" Haberin altındaki resimde, Michael'ın Morganville Lisesi'nin yıllığından alınmış resmi, bir mezar taşının içine monte edilmişti.

Ağzına da kalemle diş çizilmişti.

"Bay Malum çıkıp şunu öldürün, bunu öldürün demez," dedi Michael. "Cümleleri nasıl kurduğuna çok dikkat eder." Claire, Michael'ın çok öfkelendiğini görebiliyordu. Ve korktuğunu. "Ev adresimizi yazmış. Sizin isimleriniz de var. En azından hiçbirinizin vampir olmadığını eklemiş. Yine de... bu hiç iyi bir şey değil." Michael yeni kimliğinin gaze-

tg: kaktusunx

tede ilan edildiğini görmenin şokunu atlatıp endişelenmeye başlamış görünüyordu. Claire ondan çok daha önce endişelenmeye başlamıştı zaten.

"Peki... vampirler neden ona bir şey yapmıyor? Neden onu durdurmuyorlar?"

"Denediler. Son iki yılda Bay Malum olduğunu iddia ettikleri üç kişi yakaladılar. Sonunda adamların hiçbir şey bilmediği ortaya çıktı. Bay Malum gizli operasyonlar konusunda CIA'e bile ders verebilir yani."

"O zaman kim olduğu o kadar da malum değil," dedi Claire.

"Bence bu ismi ironi olsun diye kullanmış." Michael kahvesinden bir yudum alıp yutkundu. "Claire, bu hiç hoşuma gitmedi. Böyle şeyler olmadan da başımızda yeterince dert var zaten."

Eve içeri öyle bir hışımla girdi ki büyük bir gürültüyle duvara çarpan mutfak kapısı Claire'le Michael'ın ödünü patlattı. Yanlarına gelip kahvaltı masasına dayandı. Bugün çok da gotik görünmüyordu. Simsiyah saçlarını basit bir atkuyruğu yapmıştı, üzerinde de sade bir trikoyla hiçbir yerinde bir kurukafa görünmeyen siyah bir pantolon vardı. Makyaj yapmamıştı. Neredeyse... normal görünüyordu. Bu da hiç normal bir şey değildi.

"Pekala," deyip Vampir Raporu'nun ikinci bir kopyasını Michael'ın önüne fırlattı. "Lütfen bunun için aklında iyi bir şeyler olduğunu söyle."

"Üçünüzün de güvende olmasını sağlayacağım."

"Beklediğim bu değildi! Bak, ben bizi düşünmüyorum! Fotoğrafı mezar taşına *photoshop*'la yapıştırılan biz değiliz!" Eve resme bir kez daha baktı. "Gerçi bu saç kesimindense ölmek daha iyi bir çözüm olabilir... Tanrı aşkına, bu fotoğrafı okul balosunda mı çektirdin?"

Michael gazeteyi alıp resim alta gelecek şekilde masaya koydu. "Eve, hiçbir şey olmayacak. Bay Malum sadece konuşmayı sever. Kimse peşime düşmeyecek."

"Ne demezsin," dedi başka bir ses. Shane, Eve'in arkasından gelmiş, kollarını birleştirip ocağın yanındaki duvara dayanarak tartışmayı izliyordu. "Sonuçta olayı canlı tutuyor. Bu da bela demek, biliyorsunuz." Claire, Shane'in gelip eskiden olduğu gibi üçüne katılmasını bekledi.

Ama Shane gelmedi. Orada duruyordu. O olaydan... Değişimden beri, uzun süre Michael'la aynı odada kalmamıştı. Kaçamak bakışlar dışında da onunla göz göze gelmemeye çalışıyordu. Eve'in gümüş haçlarından birini takmaya başlamıştı. Haç, gri tişörtünün altında kalsa da, Claire onun, gözlerini hacın görünen ucuna diktiğini farketmişti.

Eve, Shane'i umursamadı, kocaman siyah gözlerini Michael'a dikmişti. "Artık herkesin sana karşı silahlanacağını biliyorsun değil mi? Bütün Buffy özentilerinin?" Claire *Vampir Avcısı Buffy* dizisini izlemişti ama Eve'in diziyi nasıl izleyebildiğine aklı ermedi. İçinde vampir olan -daha doğrusu vampirlerin öldürüldüğü- bütün kitaplar ve filmler gibi o da Morganville'de yasaktı. İnternetten indirilen dos-

yalar da çok sıkı takip ediliyordu. Kuşkusuz Eve gizli şeyler satan bir dükkanın müdavimiydi.

"Senin gibi mi?" diye sordu Michael. Eve'in odasında sakladığı haç ve kazık cephaneliğini unutmamıştı. Eski günlerde Morganville'de yaşadıkları için bu iyi bir şey olarak algılanıyordu. Şimdiyse aile içi şiddetli geçimsizliğe karşı önlem anlamına geliyordu.

Eve donakaldı. "Ben hiç..."

"Biliyorum." Michael nazikçe onun elini eline aldı. "Biliyorum."

Eve yumuşadı ama sonra kaşlarını çatıp elini çekti. "Bak, bu çok tehlikeli. Öbürlerinden daha kolay bir hedef olduğunu biliyorlar. Ayrıca bizim yaşımızda, bizden biri olduğun için senden daha da nefret edecekler."

"Belki de," dedi Michael. "Eve, gel buraya. Gel otur."

Eve oturdu, daha doğrusu kendini sandalyeye bıraktı. Siyah tırnaklarını masaya vuruyor, topuklarını sinirle kaldırıp indiriyordu. "Kötü," dedi. "Biliyorsun, değil mi? Mide bulandırıcılığı on üzerinden dokuz buçuğu hakediyor."

"Neye kıyasla?" dedi Shane. "Zaten düşmanla birlikte yaşıyoruz. O kaç puan eder? Onunla yattığın için hakettiğin puanlardan sözetmiyorum bile..."

Michael yerinden öyle hızlı kalktı ki sandalyesinin ayakları havaya kalkıp gürültüyle yere indi. Shane yumruklarını sıkıp kavgaya hazır halde bekledi.

"Kapa çeneni Shane," dedi Michael ölümcül bir fısıltıyla. "Ciddiyim."

Shane, Eve'e baktı. "Seni ısıracak. Buna karşı koyamaz. Bir kere başladığında da durmayacak, seni öldürecek. Ama bunu sen de biliyorsun herhalde? Ne bu, gotiklere özgü romantik bir intihar saçmalığı mı? Vampirleri mi becereceksin bundan sonra?"

"Git başımdan Shane. Gotik kültürüyle ilgili bildiğini sandığın tek şey *Munsters* dizisi ve Aryan Kardeşliği'nden olan babandan gördüklerin." Çok güzel, Eve de sinirlenmişti. Odada aklı başındaki tek kişi Claire'di.

Michael gerginliği yatıştırmak için bir hamle yaptı. "Hadi ama Shane. Onunla uğraşma. Onu inciten sensin, ben değil."

Shane gözlerini Michael'ın gözlerine dikti. "Ben kızları incitmem. Öyle bir şey yaptığımı kastediyorsan, sözünü geri alsan iyi olur pislik herif."

Michael ona doğru yürürken Shane de ilerledi. Gözleri korkudan kocaman olan Claire dehşete kapılmış bir halde onları izliyordu.

Eve aralarına girip iki kolunu uzatarak onları durdurdu. "Saçmalamayın çocuklar, böyle bir şey yapamazsınız."

"Bence yaparız," dedi Shane buz gibi bir sesle.

"İyi. Ya birbirinize girişir ya da kendinize kalacak bir yer bulursunuz," deyip aralarından çekildi Eve. "Ama bunu zavallı bir kızcağız için yapıyormuşsunuz gibi numara yapmayın çünkü hiç de öyle değil. Bu tamamen sizin aranızda. Bu nedenle ya bu işi çözün ya da gidin, hangisini seçtiğiniz umrumda değil."

Shane bir an öfke ve kırgınlık dolu gözlerle Eve'e, sonra da Claire'e baktı. Claire yerinden kıpırdamadı.

Shane "Ben gidiyorum," deyip mutfak kapısını arkasından çarparak dışarı çıktı.

Eve nefesini tuttu. "Gideceğini düşünmemiştim," dedi. Öyle sarsılmış görünüyordu ki Claire bir an ağlayacağını düşündü. "Tam bir gerizekalı."

Claire onun elini tuttu. Eve elini iyice sıkıp kendini Michael'ın kucağına bıraktı. İster vampir olsun ister olmasın, ikisi çok mutlu görünüyordu. Sonuçta bu çocuk, Michael'dı. Claire, Shane'in öfkesini anlayamıyordu. Ortada doğru düzgün bir sebep yokken patlayıvermişti.

"Gidip bakayım..." dedi Claire. Michael başını salladı.

Claire yerinden kalkıp Shane'i bulmaya gitti. Zor bir şey değildi zaten, Shane kanepeye çökmüş Playstation ekranındaki zombileri öldürmeye çalışıyordu. "Onun tarafını mı tutuyorsun?" dedi bir zombinin başını uçururken.

"Hayır," dedi Claire dikkatlice onun yanına oturup. Kendini baskı altında hissetmemesi için otururken aralarında yeterince mesafe bırakmıştı. "Neden ortada taraf olsun ki?"

"Ne?"

"Michael senin dostun, bizim ev arkadaşımız. Neden ortada taraf diye bir şey olmak zorunda?"

Shane parmağını şaklattı. "Iıı... Dur bir dakika, tamam buldum. Çünkü bir zamanlar dostum olan kişi, kan emici bir asalağa dönüştüğü için olabilir mi?"

"Shane..."

"Bildiğini sanıyorsun ama hiçbir halt bildiğin yok. O değişecek. Hepsi değişir. Belki biraz zaman alacak, bilmiyorum. Şu an insanüstü bir şey olduğunu sanıyor. Ama hiç de değil. Aslında insanlıktan çıktı. Bunu unutmasan iyi olur."

Claire şaşkınlıkla ona baktı, çok üzülmüştü. "Eve haklı. Baban gibi konuşuyorsun."

Shane irkilip oyunu durdurdu ve kumandayı fırlattı. "Yapma Claire." Babasının en büyük hayranı sayılmazdı. Babasının ona yaptığı onca zalimce şeyden sonra bu mümkün değildi zaten.

"Hayır, doğru. Sonuçta Michael'dan bahsediyoruz. Ona bir şans veremez misin? Kimseye zarar vermedi, değil mi? Hem kabul et ki bizim tarafımızda, gerçekten bizim tarafımızda bir vampir olması hiç de kötü bir şey değil. Yani Morganville'de."

Shane çenesini sıkıp ekrana baktı. Claire onu ikna etmenin başka yollarını düşünürken kapı çaldı. Shane yerinden kıpırdamadı. Claire "Ben bakarım," diye iç çekip kapıyı açmaya gitti. Yeterince güvendeydi. Daha sabah saatleriydi, güneş vardı ve hava kısmen yumuşaktı. Teksas haritasındaki bütün yeşillikleri kavurup geçen yaz, yerini nihayet sonbahara bırakmaya niyetlenmişti.

Kapıyı açınca dışarıdaki parlaklığa alışamayan Claire gözlerini kıstı. Bir an gözlerinin tamamen bozulduğunu düşündü.

Çünkü Claire'in ezeli düşmanı güzeller güzeli Monica Morrell ve bu Kaltaklar Kraliçesi'nin yanından ayırmadığı çete üyeleri Gina ve Jennifer merdivenlerde duruyordu. İnsan boyutlarında yapılmış ve üzerlerine denizci kıyafetleri giydirilmiş Barbie'yle arkadaşlarını karşısında görmüş gibi oldu. Rujlarından ayak tırnaklarının ojelerine kadar kusursuz renkte ve pürüzsüzlükteydiler. Monica'nın yüzünde zoraki bir gülümseme vardı. Gina ve Jennifer kendilerini gülümsemeye zorlamış ve iğrenç bir şey koklamış gibi yüzlerini buruşturmuştu.

"Selam!" dedi Monica neşeyle. "Bugün planın var mı Claire? Birlikte takılabiliriz diye düşünmüştüm."

Sonunda bu da oldu, dedi Claire içinden. *Rüya görüyorum. Daha doğrusu kabus galiba. Monica arkadaşmışız gibi davranıyor. Kesin kabus görüyorum.*

"Ben... Ne istiyorsun?" Claire'in Monica, Gina ve Jennifer'la ilişkisi, kızların yurtta onu merdivenlerden aşağı itmesiyle başlamış, o zamandan beri de düzelmemişti. Havalı kızlar onu bir sürüngen olarak görüyordu. Ya da en iyi ihtimalle bir araç. Acaba Michael yüzünden miydi? Çünkü konumu bir gecede yabani müzisyenden ateşli vampire dönüşmüştü. Monica ne de olsa bir vampir aşığıydı. "Michael'la mı konuşmak istiyorsun?"

Monica ona garip bir bakış fırlattı. "Neden öyle bir şey isteyeyim ki? Güpegündüz sokağa çıkıp alışverişe gidebiliyor mu?"

"Hıı..." Claire ne diyeceğini bilemiyordu.

"Küçük bir alışveriş hepimize ilaç gibi gelir diye düşündüm, sonra da birlikte ders çalışırız," dedi Monica. "Common Grounds'a gitmeyeceğiz. Bu sefer yeni bir yer deniyoruz. Common Grounds artık çok baydı. Oliver'ın sürekli dibimde olmasına sinir oluyorum. Ailemin korumasını devraldı ya, her şeye karışıyor, notlarımı falan görmek istiyor. Çok gıcık değil mi?"

"Şey..."

"Hadi ama hayatımı kurtarırsın. Ekonomide yardıma ihtiyacım var, bu ikisinin de kafası basmıyor." Monica elini savurup en yakın iki arkadaşını işaret etti. "Ciddiyim. Gelsene. Hadi ama. Senin beyin gücün çok işime yarayacak. Hem birbirimizi daha yakından tanırız, öyle değil mi? Ne de olsa çok şey değişti."

Claire ağzını açtı ama sonra bir şey demeden kapattı. Monica'yla görüştüğü son iki seferde de bir kamyonetin içinde sırtüstü yere uzanmış dayak yiyordu.

Kekeleyerek "Şey, bunun biraz... kaba kaçacağını biliyorum ama..." diyebildi. "Sen ne halt ettiğini sanıyorsun Tanrı aşkına?"

Monica içini çekti. Pişman görünüyordu. Çok tuhaftı. "Ne düşündüğünü biliyorum. Evet, sana karşı çok kötü davrandım, canını yaktım. Çok üzgünüm." Sadık vokalistleri Gina'yla Jennifer da başlarını eğip fısıldayarak özür diledi. "Köprünün altından çok sular aktı, değil mi? Barıştık mı?"

Claire daha da afallamıştı. "Bunu neden yapıyorsun?"

Monica parlak dudaklarını büzüp ona doğru uzandı ve sır verir gibi kısık sesle konuşmaya başladı. "Tamam... Başımı falan vurmadım. Sabah kalkıp birden senin çok havalı olduğunu düşünmeye de başlamadım. Ama sen artık farklısın. Sana yardımım dokunabilir. Seni gerçekten tanıman gereken insanlarla tanıştırırım."

"Dalga geçiyorsun. Nasıl farklıyım?"

Monica daha da yaklaştı. "İmzaladın."

Demek bütün bunlar... Michael'la ilgili değildi. Claire birdenbire... popüler olmuştu. Çünkü o artık Amelie'nin malıydı.

Ve bu da çok ürkütücü bir şeydi.

"Ha..." dedi, sonra daha usulca tekrar etti, "haa..."

"Güven bana," dedi Monica. "Danışacak birine ihtiyacın var. Sana yol yordam gösterecek birine."

Dünyada bir Monica bir de Karındeşen Jack kalsa, Claire herhalde Karındeşen Jack'e güvenirdi. "Kusura bakma," dedi Monica'ya, "planım vardı. Ama... Teşekkür ederim. Belki başka zaman."

Kapıyı Monica'nın şaşkın yüzüne kapatıp kilitledi. Arkasını döndüğünde Shane'in onu daha önce hiç görmemiş gibi şaşkın bir ifadeyle süzdüğünü görünce irkildi.

"*Teşekkür ederim?*" diye onu taklit etti Shane. "O kaltağa teşekkür mü ediyorsun? Neden Claire? Seni dövdüğü için mi? Öldürmeye çalıştığı ya da kızkardeşimi öldürdüğü için mi? Tanrı aşkına. Önce Michael, sonra sen. Artık hiçbirinizi tanıyamıyorum."

Shane her zamanki havalı tavrıyla odadan çıktı. Claire salondaki ağır ayak seslerini ve odasının çarpılan kapısını duydu.

"Hey!" diye bağırdı Shane'in arkasından. "Sadece kibar olmaya çalışıyordum!"

2

"Eee," dedi Eve, Claire'i okula götürürken, "Monica'dan ne haber? Bence onunla ilgili daha dikkatli olmalısın. Eskisinden çok daha fazla."

"Gerçekten samimi görünüyordu. Tükürdüğünü yalamak onun için de kolay olmasa gerek."

Eve ona imalı bir bakış fırlattı. Yüzü bembeyaz pudraya bulanmış, gözlerine kusursuz bir kalem çekilmiş, dudakları simsiyah boyalı bir kızdan gelince iki kat daha etkili olan bir bakış. "Monica'ya göre arkadaş olmak, onun istediği zaman onun istediği şeyleri yapmaktır. Seni onun beyinsiz uşaklarından biri olarak hayal edemiyorum."

"Hayır! Öyle değil... Onunla arkadaş olacağımızı söylemedim. Sen sordun diye..." Claire kollarını birleştirip Eve'in eski siyah Cadillac'ının koltuğuna yaslanarak suratını astı. "O benim arkadaşım değil, tamam mı? Benim arkadaşım sensin."

"Monica gelip sen çalışırken masana otururs a ne yapacaksın, kalkıp gidecek misin? Hiç de değil. Sen fazla kibarsın. Farkına bile varmadan onlarla takılmaya başlayacak, sonra da onlara acıyacaksın. Gelip bana Monica'nın aslında o kadar kötü biri olmadığını, sadece yanlış anlaşıldığını söyleyeceksin. Sonra bir bakacaksın ki nasıl olduğunu anlamadan birbirinizin saçlarını örmeye, oğlanlarla ilgili dedikodu yapıp kıkırdamaya başlamışsınız."

Claire tiksinmiş gibi bir ses çıkardı. "Hayatta öyle bir şey yapmam."

"Hadi ama. Sen herkesi seversin. Beni bile seviyorsun. Shane'i seviyorsun. Kabul edelim, o da tam bir pislik, en azından şu sıralar." Eve bunu düşünürken gözlerini kıstı. "Shane meselesine gelince, bu halinden vazgeçmezse yemin ederim suratının ortasına bir yumruk geçireceğim. Daha doğrusu suratının ortasına bir yumruk geçirip sonra da deli gibi kaçacağım."

Claire bunu gözünün önünde canlandırınca gülecek gibi oldu. Eve'in en sağlam yumruğu bile Shane'i sadece şaşırtırdı. *Ben ne yaptım ki?* diye yaralı bir ifade kalırdı yüzünde sadece.

"Herkesi seviyor falan değilim," dedi Claire. "Monica benim arkadaşım değil ve onunla hiçbir zaman takılmayacağım. O kadar!"

"Söz mü?"

Claire elini kaldırdı. "Söz."

"İyi." Eve pek inanmışa benzemiyordu. "Neyse."

"Bak, madem arkadaşız, bana bir mocha ısmarlamaya ne dersin?"

"Beleşçi."

"İşi olan sensin."

Öğleden sonra yağmur başladı. Bu soğuk, erken sonbahar yağmuru Morganville'de nadir bir durumdu. Claire öğrencilerin yüzde doksanı gibi yanında bir şemsiye getirmemişti. Avludan koşarak boş bankları ve yağmurdan ıslanmış mesaj tahtalarını geçerek kimya laboratuarına ilerledi. Kimya laboratuarını seviyordu. Yağmurdan nefret ediyordu. Yağmurda iç çamaşırına kadar ıslanmaktan nefret ediyordu. Gerçi normalde Teksas'ta bu pek de olası değildi. Sırt çantasında yağmurluk gibi gereksiz şeylere yer yoktu. Sırt çantası sözde su geçirmezdi ama Claire yine de kitaplarının ıslanmasından endişeleniyordu.

"Üşümüş görünüyorsun," dedi arkasından bir ses. Sonra yağmur birden kesildi ve Claire yağmur damlalarının ince ince üzerindeki şemsiyeye çarptığını duydu. Başını kaldırınca, onun gibi dört-beş kişiyi... ya da onu ve yanındaki oğlanı alabilecek kadar büyük şemsiyeyi gördü. Çünkü şemsiyeyi tutan oğlan çok iriyarıydı. Ayrıca çok da şirindi. Futbol takımındaki tiplere benziyordu. Shane bile onun yanında ufak tefek kalırdı. Vücudu orantılı olduğu için boyu -iki metre vardı herhalde- ve kilosu ona yakışıyordu. Çikolata gibi bronz bir teni, muhteşem kahverengi gözleri vardı ve... iyi birine benziyordu.

"Ben Jerome," dedi. "Merhaba."

"Merhaba," dedi Claire. Birinin, durup başının üzerine bir şemsiye tutması onu şaşkına çevirmişti. "Teşekkürler. Iıı, ben Claire. Merhaba."

Üstünden sular süzülen sırt çantasını öbür eline alıp sağ elini Jerome'a uzattı. El sıkıştılar. Jerome'un eli Claire'in elinin üç katıydı ve kesinlikle bir futbol topunu kolayca tutabilecek büyüklükteydi.

Üzerinde TPU spor bölümünün bir tişörtü vardı. Hangi bölümde okuduğu da sır değildi yani.

"Nereye gidiyorsun Claire?"

"Kimya laboratuarına," dedi Claire, onlardan bir futbol sahası uzaklıkta duran binayı işaret ederek. Oğlan başını sallayıp o tarafa yöneldi. "Şey, çok kibarsın ama hiç zahmet..."

"Önemli değil." Jerome gülümsedi. Gamzeleri vardı. "Fen Binası'nın yılın bu zamanında güzel olduğunu duydum. Bir arkadaş için lafı mı olur."

"Ama ben..."

Jerome Edebiyat Fakültesi'nin siperliğinin altında toplanmış bir grup kıza başıyla selam verdi. Güzel kızlardı. Ortalarında Monica Morrell vardı ve Jerome'a işveli bir öpücük gönderdi.

"Ah," dedi Claire, "şu arkadaş." Jerome'la ilgili fikirleri hızla dibe vurdu, sonra da yeraltında hızlı bir kazı çalışmasına başladı. "Bak, çok teşekkür ederim ama şeker değilim, erimem."

Şemsiyenin altından çıkıp adımlarını hızlandırdı. Jerome iki adımda yanına gelip şemsiyeyi yine başının üstüne tuttu. Claire öfkeyle ona baktı.

Oğlan kaşını kaldırdı. "Bu oyunu bütün gün oynayabilirim."

"Güzel," dedi Claire. "Ama Monica'dan gelen bir iyiliğe ihtiyacım yok."

"Yapma ama alt tarafı bir şemsiye, Lamborghini değil ki. Hem şemsiyeyi sana ödünç falan vermedim, o kadar önemli bir iyilik sayılmaz."

Claire ağzını kapatıp başını eğerek hızlı hızlı yürümeye devam etti. Jerome, Fen Binası'nın merdivenlerinde durdu. Claire beton zemine zıplayıp yağmurdan saklanan diğer öğrencilerin arasına katıldı. Jerome gülümseyip ona el salladı. Bileğindeki bronz ya da bakıra benzeyen bileklik, Claire'in dikkatini çekti.

Koruma altındaydı. Herhalde Morganville'in yerlisiydi.

"Ben onun arkadaşı değilim. Benim hatam değildi," dedi kendini orada olmayan Eve'e karşı savunurken.

Sonra da hapşırıp ıslak çantasını sınıfa sürükledi.

Yağmur bütün gün devam etti ama ertesi gün hava apaydınlıktı. Claire'in beklediği kadar yakıcı olmasa da soluk gri güneş yine de hoştu. Bir vampirden bile fazla yürüyen ölüye benzeyen Eve banyoya geldiğinde, Claire çoktan duşunu almıştı. Eve, Claire'i umursamayıp bir şeyler mırıldanarak duşu yeniden açtı. Claire aceleyle alt kata koştu. Michael

kahve makinesindeki kurumuş kahveyi boşaltıyordu. Vampir olduğundan beri gündüzleri bu kadar sevmesi çok tuhaftı doğrusu. Belki de gün doğunca hayalet olduğu eski günlere inat sabahın tadını çıkarıyordu.

"Eve kalktı. Kahveyi zehir gibi koyu yapsan iyi olur."

Michael hafifçe güldü. Hala bir kızın kalbini durduracak kadar çekiciydi. Neyse ki çekiciliğini hangi oranda kullanacağını biliyordu. "Çok kötü."

Claire bir kase mısır gevreği doldurup buzdolabında biraların arkasındaki sütü ararken bir an düşündü. "Zombilerin insanların beynini yediği filmi izlemiş miydin?"

"*Yaşayan Ölülerin Gecesi*'ni mi?"

"Zombiler ona baksa kaçardı herhalde."

Michael filtreye biraz daha kahve koydu. *İyi görünüyor*, diye düşündü Claire. *Güçlü, uzun boylu, kendine güvenli.* Üzerinde güzel, mavi bir tişört ve çok da eski görünmeyen bir kot pantolon vardı. Ayağına da ayakkabı giymişti. Koşu ayakkabısıydı gerçi ama olsun. Claire onun ayaklarına baktı. "Dışarı mı çıkıyorsun?" diye sordu.

"İş buldum," dedi Michael. "Üçüncü Cadde'de JT'nin müzik marketinde çalışacağım. Saat ondan kapanışa kadar. Daha çok gitarları deneyip satacağım ama JT istersem özel ders vermeme de izin vereceğini söyledi."

Bu çok... normaldi. Gerçekten normal. Michael da mutlu görünüyordu. Claire dudağını ısırıp beyninde vızıldayan soruları bir düzene koymaya çalıştı. "Ya... Peki ya güneş?" diye sordu. Sonuçta ilk engel buydu.

"Bana bir araba ayarladılar," dedi Michael. "Garajda duruyor. Güneşe karşı korumalı. JT'nin dükkanında da yerin altında bir otopark var. Daha doğrusu çoğu yerde var bunlardan."

"Ayarladılar mı? Kim sana araba ayarladı?" Michael ona *hadi ama kafan o kadar çalışıyor* bakışı fırlattı. "Şehir mi? Amelie mi?"

Michael filtreyi kapatıp demleme tuşuna basarken bir an cevap vermedi. Makine vızıldamaya ve demlik kısmına kahveyi akıtmaya başladı. "Standart bir prosedür olduğunu söylediler," dedi. "Yeni vampirler için."

"Elli yıldır böyle bir durum olmadı ama değil mi?"

Michael omuzlarını silkti. Soruların onu huzursuz ettiği belliydi ama Claire'in elinden gelen bir şey yoktu. "Şeyi öğrendin mi? Yani, bu kadar zamandır neden yeni birinin olmadığını?"

"Şu an fazla meraklı olmanın pek iyi bir şey olduğunu düşünmüyorum."

Claire bunu anlıyordu. Michael bunu hem kendisini hem de Claire'i kastederek söylemişti, yine de Claire kendine engel olamadı. "Michael, işi de sana onlar mı buldu?"

"Hayır. JT'yi tanıyorum. İşi kendim buldum. Onlara kalsa..." Michael belli ki fazla konuştuğunu düşünüp sustu.

Claire tahmin yürüterek yarım kalan cümleyi tamamladı. "Sana vampir topluluğu arasında bir iş önerdiler değil mi? Ya da..." Aman Tanrım! "Yoksa koruyucu olmanı mı teklif ettiler?"

"Öyle hemen olmuyor," dedi Michael kahve makinesine bakarak. "Onun için çalışman gerekiyormuş. Öyle diyorlar."

Michael ve insanlara sahip olmak... Bir mafya babası gibi insanların maaşını elinden almak. Claire bunu düşünmenin, Michael'ın bu ihtimali aklına bile getirmesinin nasıl midesini bulandırdığını ona belli etmemeye çalıştı.

Michael birden aklından geçenleri okumuş gibi gözlerini Claire'e dikti. "Öyle bir şey yapmadım. İşi JT'de buldum Claire," dedi Michael birden ona doğru ilerleyerek. Claire irkildi. Michael derin bir nefes alıp özür dilercesine elini kaldırdı. "Özür dilerim. Bazen unutuyorum... Bu kadar hızlı hareket edebiliyorken insanların arasında dolaşmayı öğrenmek biraz zor gerçekten. Ama sana zarar vermem Claire. Asla."

"Shane diyor ki..."

Michael'ın gözlerinde çok tuhaf ve korkutucu bir ışık yandı, gözlerini kırpınca bu parıltı kayboldu. Sesinin sakin çıkması için büyük çaba harcadığı belli oluyordu. "Shane yanılıyor," dedi. "Ben değişmiyorum Claire. Hala senin arkadaşınım. Sana göz kulak olacağım. Hepinize. Shane'e bile."

Claire cevap vermedi. Onu ne kadar severse sevsin -hatta bu sevgi biraz ileri boyuttaydı- bugün onda tuhaf bir şey vardı. Karmaşık ve tuhaf bir şey.

Acaba... Aç mıydı? Michael gözlerini ona dikmişti. Hayır, aslında gözlerini boynunun ince derisine dikmişti? Claire istemeden, refleks olarak elini boynuna götürdü.

Soluk yanakları hafifçe pembeleşen Michael başını yavaşça çevirdi.

Öncekinden çok daha farklı bir ses tonuyla "Yapmam," dedi. Sesi neredeyse korkutucuydu. "Yapmam Claire. Bana inanmak zorundasın. Ama... bu zor. Çok zor."

Michael'ın sesindeki acıyı ve incinmişliği apaçık hisseden Claire ona inandı. Derin bir nefes alıp ileri adım attı ve ona sarıldı. Michael uzun boyluydu, Claire'in başı ancak onun çenesine değiyordu. Kolları güçlü ve huzur vericiydi. Claire onun sıcaklığının mutfağın soğuk olmasından kaynaklanmadığını söyledi kendi kendine. Aslında bu doğru değildi ama Claire'in içini rahatlatmıştı.

"Seni incitmem," diye mırıldandı Michael. "Ama itiraf etmeliyim ki istiyorum. Hayatımı vampirlerden nefret ederek geçirdim, şimdi şu halime bak."

"Buna mecburdun," dedi Claire. "Sonuçta başka seçeneğin yoktu."

Michael'ın aldığı derin nefes ikisinin de içinden geçti sanki. "Yanılıyorsun," dedi Michael, "Shane haklı, bir seçeneğim vardı. Ama ben bunu seçtim ve artık bununla yaşamak zorundayım."

Michael onu bırakınca Claire geri çekildi. İkisi de ne diyeceğini bilemiyordu. Claire kendini oyalamak için mutfak dolabını açıp sabah kullandıkları birbirinden farklı dört kupayı çıkardı. Michael'ın kupası kalın seramikten, kocaman bir şeydi. Eve'in küçük, siyah kupasının üstünde esneyen bir vampir karikatürü vardı. Shane'inkinde alnının

ortasında kanlı bir kurşun yarası olan gülen bir surat, Claire'inkindeyse Goofy'yle Mickey...

"Okul nasıl?" diye sordu Michael. Tarafsız konular. Michael her şeyi açık açık konuşmak istemiyor, bazı şeyleri kendine saklamayı tercih ediyordu. Claire çok şaşırmamıştı. Michael kendisiyle ilgili konularda daima tam bir kapalı kutuydu.

"Bence fazla basit," dedi Claire iç çekerek kendine kahve koyarken.

Tam oturup kahvelerini yudumlamaya başladıklarında mutfak kapısı açıldı ve üzerinde bir pijama altıyla eski bir tişört olan Shane içeri girdi. Michael'ı görmezden gelip tezgahın üstünde duran kupasını aldı ve kendine kahve koydu. Tek kelime etmeden dışarı çıktı.

Michael sert bir ifadeyle onun gidişini izledi.

Claire özür dilemek zorunda hissetti. "O sadece..."

"Biliyorum," dedi Michael. "İnan bana, Shane'in ne hissettiğini çok iyi anlıyorum. Ama bu, bundan hoşlandığım anlamına gelmiyor."

Bu evin iyi niyet elçisi olmaktan vazgeçmeliyim, dedi Claire kendi kendine ama bunu yapmayı sürdüreceğini de biliyordu. Sonuçta birinin yapması gerekiyordu. Bu nedenle, kahvesini bitirdikten sonra Shane'le konuşmaya gitti.

Shane'in odasının kapısı hafifçe aralıktı. Claire içeri girip durdu. Söylemeyi düşündüğü her şey aklından anında uçuverdi çünkü Shane giyiniyordu.

Onu öyle görmek Claire'in zihnine kısa devre yaptırmıştı. Shane kot pantolonunu giymişti ve sırtı Claire'e dönüktü. Sırtındaki kaslar, teninin muhteşem pürüzsüzlüğü, omuzlarına değen ve beni okşa diye bağıran saçları, Claire'in aklını başından alıvermişti.

Fermuar sesi onu kendine getirdi. Aceleyle koridora çıkıp kapıyı çekti ve yeni girecekmiş gibi kapıyı çaldı.

"Ne var?" Pek dostça bir cevap değildi.

"Benim," dedi Claire, "girebilir miyim?"

Homurtuya benzer bir ses duyunca kapıyı açıp içeri girdi. Shane koyu gri, dar bir tişörtü kafasından geçiriyordu. Bu tişört ona çok yakışmıştı. Gerçi hiç giymese daha iyiydi... Claire bu düşünceyi hemen kafasından çıkarmaya çalıştı. İçini tuhaf bir ürperti sarmıştı.

İkide bir aklına gelen bu düşüncelerden kurtulmak için, "Tişörtün yeni mi?" diye sordu. Cevap olarak yine bir homurtu aldı. "Yakışmış."

Shane ona ironik bir bakış fırlattı. "Giysilerden mi bahsedeceğiz? Dur da Aptallar için Moda kitabımı alayım."

"Ben... Boşver. Michael'la ilgili..."

"Dur." Shane yaklaşıp onu alnından öptü. "Biliyorum ona kötü davranmamı istemiyorsun ama elimde değil. Bana biraz zaman ver olur mu? Bazı şeyleri çözmem lazım."

Claire başını geriye attı ve bu sefer dudakları buluştu. Claire bunun hızlı ve tatlı bir öpücük olacağını düşünmüştü ama bir şekilde öpücük yavaşladı ve gittikçe daha da ateşli oldu. Shane'in ıslak ve ipek gibi yumuşak dudaklarıy-

la, Claire'i sıkıştıran bedeninin sertliği birbirine zıttı. Claire'in belinde dolaşan eli onu kendine daha da çekiyordu. Boğazındaki vahşi ve aç hırıltı, Claire'in dizlerinin bağını çözdü.

Shane öpücüğü yarıda kesip güçlükle nefes alarak Claire'e dayandı. "Sana da günaydın. Bunu yaptığında kendimi kaybediyorum."

"Neyi yaptığımda?" diye sordu Claire masumca. Kendini çok da masum hissetmiyordu aslında. On altı -neredeyse on yedi- yaşında da hissetmiyordu. Shane onun kendini her zaman daha büyük hissetmesini sağlıyordu. Çok daha büyük. Her şeye hazır. Shane'in Claire'in hormonları kadar salak olmaması iyi bir şeydi.

"Dersi kırıp evde kalmazsan konuşacak vaktimiz yok demektir," dedi Shane kaşlarını kaldırarak. "Eee? Dersi asıp oynaşmak ister misin?"

Claire onun koluna vurdu. "Hayır."

"Çok tuhaf bir kızsın. Ah." Canının hiç acımadığını gösterecek şekilde söylemişti bunu. "Eve'le mi gidiyorsun?"

"O homurdanan yamyam modundan çıkınca, evet. İki kahve daha içmesi gerek."

"Bir koruma istemediğine emin misin?" Shane ciddiydi. Sonuçta bir işi yoktu. Babasının Morganville'de yaptıklarından sonra bir iş bulabileceği de şüpheliydi. Belki de bir süre ortalarda görünmemesi daha iyi olacaktı. Şu sıralar vampirler ve onların destekçileriyle ne kadar az görüşürse o kadar iyiydi. Herkes hala onu, babasının komplo teorileri-

nin ortağı olarak görüyordu. Belediye Başkanı suçlamanın düştüğünü resmi olarak bildirse de kimse bu durumdan hoşlanmamıştı.

Kazalar olabilirdi.

"Korumaya ihtiyacım yok," dedi Claire. "Kimse peşime düşmeyecek. Monica bile arkadaşım olmaya uğraşıyor."

Shane'in yüzünde kırmızı, öpülesi dudaklarına hiç yakışmayan fazla sert bir bakış oluştu. "Hadi ya? Neden ki?"

Claire omuzlarını silkip gözlerini kaçırdı. "Bilmem," dedi.

Shane eliyle Claire'in çenesini kaldırdı. "İlişkinin yalan söyleme kısmına mı geldik? Bu genelde heyecan verici ve çok seksi balayından sonra başlamaz mı?"

Claire dilini çıkardı ve Shane uzanıp Claire'i dehşete düşürerek onun uzattığı dilini yaladı. "Iyyyy!"

"Sen de uzatmasaydın." Shane gülümsedi. "Odamda durup beni baştan çıkarmanın bir cezası var. Dakika başı bir giysini feda edeceksin."

"Sapık."

Shane kendini işaret etti. "Erkeğim ve on sekiz yaşındayım. Ne bekliyorsun?"

"Sen var ya..."

"Pilili eteğin ve dize kadar çorabın var mı? Onlara bayılıyorum..."

Claire bağırıp onun elinden kurtulduktan sonra saatine baktı. "Kahretsin! Gitmem lazım. Kusura bakma. Bak... Senin bir şeyin yok değil mi?"

Shane'in gülümsemesi kayboldu. "Yok," dedi, "merak etme. Kendine dikkat et Claire."

"Sen de." Claire kapıya yöneldi. Shane arkasından gelip onu duvara yasladı ve çenesini kaldırarak onu öyle ateşli öptü ki Claire sabun köpüğüne dönüp eridiğini hissetti.

Shane dudaklarını ondan bir santimetre kadar ayırıp nefes almasına izin verdiğinde, "Bu bir veda öpücüğü mü?" dedi Claire nefes nefese.

"Bu, eve çabuk gel öpücüğüydü," dedi Shane duvardan ayrılarak. "Ciddiyim Claire. Kendine dikkat et. Aklım hep sende."

"Biliyorum," dedi Claire gülümseyerek. Dizleri hala tutmuyor, başı dönüyordu. "Bu arada, şimdiye kadarki en iyi öpücüktü."

Shane kaşlarını kaldırdı. "Skor mu tutuyorsun?"

"Çıtayı yükselten sensin. Ben ortalamasını almıyorum ki."

Claire istemeye istemeye onu bıraktı ve çantasını alıp Eve'in beyin yeme mi, yoksa onu okula bırakma modunda mı olduğunu öğrenmeye gitti.

3

Sabahki dersler iyi gitti, Claire ders aralarını da Eve'in çalıştığı Merkez Kafeterya'da geçirdi. Eve işinde çok iyiydi. Sakin ve çalışkandı, ayrıca çoğu öğrencinin küstah isteklerine ve aşağılık tavırlarına aldırış etmiyor gibi görünüyordu. Claire genellikle en kaba kişilerin koruma altında olduğunu farketti. Demek ortada böyle bir sınıf meselesi vardı. Eve koruma için kendini bir vampire adamamıştı, bu nedenle koruma altındakiler onu küçümsüyordu.

Ya da sadece gıcıklıklarından öyle davranıyorlardı. İkisi de mümkündü. İnsanlar kibirli pislikler olmak için vampirlere ihtiyaç duymuyordu.

Eve o gün Claire'in tanımadığı başka bir kızla çalışıyordu. Kızın, hareket ettikçe bir perde gibi dalgalanan uzun, düz, kahverengi saçları vardı. Kız doğrudan içecek yapmayıp sadece sipariş ve hesap aldığı için saçlarını omuzlarında açık bırakmasının bir sakıncası yoktu. Üzerindeki isim eti-

ketinde AMY yazıyordu. Kız çok neşeli ve tatlı birine benziyordu. Eve'le arkadaş gibi konuşuyorlardı, bu da Eve'in çok ihtiyacı olan bir şeydi. Claire ders aralarını İngiliz Edebiyatı kitabına -sıkıcı- göz atıp kütüphaneden aldığı, ileri sicim teorisiyle ilgili -sıkıcı değil- kitabı okuyarak öldürdü. Titreşimli sicimlerin her şeyin temeli olması, tüm yüzeylerin titreştiği fikri çok hoşuna gidiyordu. Bu, dünyayı daha heyecanlı kılıyordu. Sürekli hareket halinde olmak.

Saatinin alarmı, acele etmezse derse geç kalacağını haber verdi. Amy'yle Eve'e el sallayıp kafeteryadan fırladı ve kendini sıcak öğleden sonra güneşine attı.

Parlak güneşe karşı gözlerini kırpıştırırken Monica'yla karşılaştı. Claire merdivenlerden inerken o da çıkıyordu. Monica dengesini kaybeder gibi olunca Claire hemen onu tuttu. Sonra da *Ne yapıyorum ben?* dedi kendi kendine. Kısa bir süre önce Claire merdivenlerden yuvarlanıp kafasını yararken Monica ona gülüyordu.

"Dikkat etsene kaltak!" dedi Monica hemen. Sonra onu farkedince, "Claire? Ah, selam," diye düzeltti. "Tişörtün güzelmiş!"

Claire şaşkınlıkla üstüne baktı. Hiç de güzel değildi. Şirin diyebileceği tek giysisi yoktu aslında ve en iyi olanı bile Monica'nın çok yüksek olan standartlarına uymazdı.

"Derse mi gidiyorsun?" dedi Monica neşeyle. "Tüh, sana mocha falan alırdım gitmeseydin."

"Ben... Iıı... Şey, dersim var." Claire yoluna devam etmek istiyordu ama Monica önünü kesti. Kızın yüzündeki içten

gülümseme, kocaman gözlerine yansımıyordu. "Geç kalacağım," dedi Claire.

"Bir şey söyleyeceğim," dedi Monica sesini alçaltarak. Claire, Monica'yı ilk defa yalnız gördüğünü farketti. Gina'yla Jennifer, Popüler Kız'ın en yakın dostları olmakla övünerek etrafını sarmamışlardı. "Cuma gecesi bir parti veriyorum. Gelebilir misin? Bizimkilerin evinde olacak. Adres burada yazıyor." Claire bir şey diyemeden Monica kağıdı eline sıkıştırdı. "Kimseye söyleme olur mu? Sadece en yakın arkadaşlarıma söylüyorum. Bir de güzel bir şeyler giy, resmi bir davet olacak."

Sonra Monica rüzgarını savurup bir grup kızın arasına katıldı ve camlı avluda gülüşüp gevezelik etmeye gitti.

En yakın arkadaşlar mı? Claire gözucuyla baktığı kağıdı atmayı düşündü ama sonra vazgeçip cebine koydu.

Belki de Monica'yı, onun arkadaşı falan olmayacağına inandırmak için eline geçen altın bir fırsattı bu.

Claire aceleyle sınıfa giderken etrafı taradı. Aradığı çocukları bulunca kaldırımdan çimlere atladı.

Sürekli oyun oynayan inek öğrenciler. Öğleden sonraları dışarıda oturup karmaşık görünen oyun tahtalarını ve zarlarını yanlarından ayırmazlardı. Claire onları haftalardır her gün görüyordu ama daha yanlarında ya da yakınlarında tek bir kız olduğuna şahit olmamıştı. Claire yanlarına gidip konuşmak için boğazını temizleyince, oğlanlar ona oyun tahtalarının üzerindeki gezegenlerden birinden gelmiş gibi baktı.

"Selam," deyip kağıdı onlara uzattı Claire. "Ben Monica. Cuma akşamı bir parti veriyorum. Belki gelmek istersiniz. Arkadaşlarınıza da söyleyin."

Biri uzanıp hevesle kağıdı kaptı. Bir diğeri kağıdı onun elinden alıp okudu. "Vay canına. Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

"Yanımızda başkalarını da getirsek olur mu?"

"İstediğinizi getirebilirsiniz."

Claire derse gitti.

"Claire Danvers?"

Günün son dersinde, defterine tarih atan Claire irkilerek başını kaldırdı. Dersi veren profesör genelde yoklama almıyordu. Aslında derse kimse gelmese bile umrunda olmuyordu. O gün Claire sınıftaki on iki kişiden biriydi. Profesör Adı Her Neyse, dersi PowerPoint sunumlarından cümle cümle okuyup sonra da aynı sunumları internet sitesine koyduğundan derse katılmaya gerek yoktu gerçekten. Öğrencilerden çoğunun gelmemesine şaşmamak gerekti.

Claire ne olduğunu merak edip elini kaldırdı. Parti davetiyesini inek öğrencilere verdiği için biraz suçluluk duyuyordu ama hayır, bu kadar çabuk öğrenemezlerdi. Ayrıca Monica'dan başka kimin umrunda olurdu ki bu?

Saçları kırlaşmış, yüzü buruşuk, yorgun ve isteksiz profesör bir an boş gözlerle Claire'in yüzüne baktıktan sonra, "İdareden seni çağırıyorlar," dedi. "317 numaralı odaya git. Şimdi."

"Ama..." Claire ne olduğunu soracaktı ama adam onu boşverip monoton bir sesle PowerPointlerini okumaya dönmüştü. Claire kitaplarını çantasını sıkıştırıp ne olduğunu merak ederek ve dersten ayrıldığı için hiç üzüntü duymadan sınıftan çıktı.

Öğrenci İşleri'ne daha önce üç kez gitmişti. Kayıt yaptırmak, kampüsten ayrılmak için resmi evrakları teslim etmek ve programına ders eklemek için. Yorgun, halinden bezmiş insanların çalıştığı, masalarına yüzlerce klasör yığılmış olan bu pis bina, herhangi bir okuldaki herhangi bir öğrenci işleri binasına benziyordu işte. Claire ilk kattaki kayıt ofisine hiç bakmayıp hızlı adımlarla merdivenlerden yukarı çıktı. İkinci kat daha sessizdi, yine de insanlar konuşuyor, bilgisayar klavyelerinin ve yazıcıların sesi duyuluyordu.

Üçüncü katta çıt çıkmıyordu. Claire koridorda yürürken sessizlik sanki daha da koyulaştı. Dışarıda insanların yürüyüp konuştuğunu, arabaların yolun kenarından geçtiğin görse de pencerenin dışındaki hiçbir sesi duymuyordu. 317 numaralı oda koridorun sonundaydı. Parlak ahşap kapıların hepsi sımsıkı kapalıydı.

Claire 317 numaralı odanın kapısını çaldı. Birinin "Gir," dediğini duyduğunu sanınca da içeri girdi...

Ama içerisi kapkaranlıktı. Kadifemsi karanlık birden başını döndürdü. Kapının tokmağı elinden kaydı ve kapı kapandı. Claire tokmağı yeniden bulamadı. Eli çıkıntısız, düz duvarın üstünde dolaşıyordu.

Arkasında bir ışık belirdi. Dönünce bir kibritin ışığını ve bir mumun alev alan fitilini gördü. Aydınlıkta Amelie'nin yüzü kusursuz bir fildişi gibi parıldıyordu.

Yaşlı vampir her zamanki gibi görünüyordu. Soğuk, solgun ve tam bir kraliçe gibi. Beyazımsı sarı saçları zarifçe arkada topuz yapılmıştı. Bu iş için özel hizmetçiler gerekiyordu kesin. Üzerinde beyaz ipekten bir takım vardı. Teniyse kusursuzdu. Makyaj yapıp yapmadığı belli olmuyordu. Gözleri bir tuhaftı... Tam olarak insanlarınkine benzemese de aydınlık ve çok güzeldi.

"Oyun için kusura bakma," dedi Amelie gülümseyerek. Çok hoş, kendinden emin ve kibar bir gülümsemeydi. Claire'in annesi Hitchcock'un *Arka Pencere* filmine bayılırdı. Claire birden Grace Kelly'nin vampir olsa aynı böyle görüneceğini düşünüp donakaldı. Buz gibi ve kusursuz. "Kapıyı aramaya zahmet etme. Kayboldu. Ben isteyene kadar da geri gelmeyecek."

Claire'in nabzı hızlandı. Bir şey demese de Amelie'nin bunu farkettiğini anlayabiliyordu. Amelie kibriti sallayarak söndürüp mumun yanında duran gümüş tabağa bırakmakla yetindi. Claire'in gözleri yavaş yavaş karanlığa alışıyordu. Küçük bir odadaydı. Kitap dolu bir kütüphaneye benziyordu. Kitap dolu demek, durumu hafife almak sayılırdı. Raflarda iki sıra halinde duran kitaplar, kitaplıkların tepesinden tavana uzanıyordu. Her köşede bir yığın vardı. O kadar çoklardı ki bütün oda eski kağıt kokuyordu. Claire'in girdiği taraf dışında, duvarlar boydan boya kitap kaplıydı.

"Merhaba," dedi Claire çekinerek. Koruma kağıtlarını imzalayıp üzerinde dendiği gibi onları evin dışındaki posta kutusuna bıraktığından beri Amelie'yi görmemişti. Bir ziyaret falan beklemişti ama gelen giden olmamıştı. "Şey... Size nasıl seslenmeliyim?"

Amelie'nin zarif kaşları kalktı. "Artık terbiyeye eskisi kadar önem verilmediğini biliyorum ama en azından kibar bir hitap yolu biliyorsundur bence."

"Efendim," dedi Claire kekeleyerek. Amelie'yse başını salladı.

"Bu olur." Bir mum daha yaktı. Işık güçlendi. Titrek ama sıcak bir aydınlık içeriye doldu. Claire gölgelerin arasında, üzerinde antikaya benzer bir tokmağı olan bir kapı daha olduğunu gördü. Kocaman kilidin içinde büyük, iskeletten bir anahtarlık vardı.

Odada Amelie'yle ikisi dışında kimse yoktu.

"Seni çalışmalarını konuşmak için çağırttım," dedi Amelie masanın ucundaki bir sandalyeye otururken. Claire'in tarafında bir sandalye olmadığı için genç kız beceriksizce orada dikildi. Sırt çantasını yere koyup ellerini önünde birleştirdi.

"Evet efendim," dedi. "Notlarım iyi değil mi? Çoğu standarda göre 4.0 not ortalaması iyidir sanırım."

Amelie elini salladı. "Çalışmalarını dedim, notlarını değil. Bu küçük üniversiteyi yeteneklerinin altında bulduğunu biliyorum. Senin kesinlikle sıradışı olduğunu söylüyorlar."

Claire ne diyeceğini bilmediğinden karşılık vermedi. Keşke bir sandalyesi olsaydı. Keşke kibar bir şeyler söyleyip derse dönse ve Amelie'yi bir daha hiç görmeseydi. Çünkü yaşlı vampir ne kadar kibar ve düşünceli olsa da her zaman buz gibi bir havası vardı. İnsanı rahatsız edecek derecede insan dışı bir varlıktı.

"Bir dostumla özel olarak çalışmanı istiyorum," dedi Amelie. "Karşılığı olacak tabii." Etrafına bakınıp hafifçe gülümsedi. "Burası onun kütüphanesi. Benimki daha düzenli."

Claire'in boğazında bir yumru oluşmuştu. "Iıı... Şey... Dostunuz vampir mi?"

"Bunun bir önemi var mı?" Amelie beyaz ellerini masanın üstüne koydu. Mum ışığı gözlerinde parıldıyordu.

"Ha-hayır efendim." Shane'in ne diyeceğini aklına bile getirmek istemiyordu.

"Onu çok ilgi çekici bulacağına eminim Claire. Uzun ömrüm boyunca karşıma çıkan en değerli zekalardan biri o. Hayatı boyunca o kadar çok şey öğrendi ki asla hepsini birine öğretemez. Yine de başkalarına aktarması gereken çok şey var. Onun keşiflerini hemen kapıp ona araştırmalarında yardımcı olacak bir öğrenci arıyordum."

"Ah," diye fısıldadı Claire hafifçe. Demek yaşlı bir vampirdi. Claire'in yaşlılarla arası pek iyi değildi. Onlar da Amelie gibi soğuk ve tuhaflardı. Çoğu da zalimdi. Oliver gibi. *Tanrım, Oliver'dan bahsetmiyor, değil mi?* dedi Claire içinden. "Ama kim?"

Amelie bir an için yere baktı. Sonra Claire'e dönüp gülümsedi. "Onunla tanışmadın," dedi. "Daha doğrusu resmi olarak. Adı Myrnin. En eski dostlarımdan ve ortaklarımdan biridir. Morganville'e geldiğinden beri sergilediğin davranışlar, benimle olan anlaşman dahil, güvenimi kazandı Claire. Bu onuru, değerli görmediğim birine bahşetmezdim."

Gurur verici bir iltifat. Claire, Amelie'nin sesindeki belli belirsiz sıcaklığın, önceden hesaplanmış olduğunu biliyordu ama yine de işe yaradı. Artık daha az korkuyordu. "Myrnin," diye tekrar etti.

Claire'in ses tonundaki soruya karşılık olarak "Eski bir isim," dedi Amelie. "Eski ve unutulmuş. Ama bir zamanlar tanınan ve saygı gören büyük bir bilimadamıydı. Eserleri de unutulmamalı."

Bunda tuhaf bir şey vardı ama Claire o kadar gergindi ki Amelie'nin ne söyleyemeye -ya da söylememeye- çalıştığına kafa yoramayacaktı. Boğazındaki yumruyu yutkunarak geçirmeye çalıştı. Ama zehirli bir elma büyüklüğündeki yumru giderek büyüyordu. Claire sadece başını sallayabildi.

Amelie gülümsedi. Çocukken öğrendiği değil de aynanın karşısında çalışarak edindiği yapay bir gülümsemeydi. Claire onun yüzünün doğal olarak gülümseyemediğine karar verdi sonunda. Saniyeler geçmeden, yüzündeki gülümseme iz bırakmadan yok oldu.

"Hazır mısın?"

"Şimdi mi?" Claire arkasındaki boş duvara isteksiz ve çaresiz bir bakış fırlattı. Duvarda hala kapı olmadığına göre yapacak başka bir şey yoktu.

Amelie de cevap vermesini beklemiyordu zaten. Buzlar kraliçesi kalkıp -tam da Grace Kelly'nin yaşayan ölü hali gibi- kilidinde anahtar olan alçak kapıya yöneldi. Anahtarı çevirip çıkardı ve bir süre baktıktan sonra onu Claire'e uzattı. "Sende kalsın," dedi. "Çantanı burada bırak lütfen. Unutmanı istemem. Buradan, geldiğin kapıdan çıkacaksın."

Claire'in parmakları soğuk, ağır metal anahtarı kavradı. Amelie kapıyı açarken Claire anahtarı kot pantolonunun cebine koydu ve sırt çantasını, kitaplığın uygun bir rafına dayadı.

"Myrnin?" Amelie'nin sesi alçak ve kibardı. "Myrnin, sana bahsettiğim kızı getirdim. Adı Claire."

Claire bu ses tonunu biliyordu. Artık olanı biteni anlamayan, uzun süre hayatta kalmayacağını düşündüğünüz yaşlı ve hasta insanlarla bu ses tonuyla konuşurdunuz. Bu ses tonunun Amelie'den çıkması gerçekten ilginçti çünkü içinde sevgi vardı. Vampirler sevebilir miydi ki? *Tabii,* dedi Claire kendi kendine, *sonuçta Michael sevebiliyor. Amelie neden sevemesin ki?*

Claire, Amelie'nin emir bildiren işareti üzerine kadının arkasından çıkıp odayı inceledi. Hayatında gördüğü en tuhaf alet edevatla dolu, büyük bir odaydı. Ekran koruyucusu olarak dans eden bir dansözün seçildiği geniş ekran, yepyeni dizüstü bir bilgisayar... Bir abaküs. Eski bir Sher-

lock Holmes filminden fırlamış gibi duran bir kimya seti. Her masanın üzerine yığılmış sayısız kitap. Elektrikli ve gazlı lambalar. Mumlar. Şişeler, kavanozlar, gölgeler, açılar ve...

Ve bir adam.

Claire gözlerini kırptı çünkü hasta ve yaşlı bir adam bekliyordu. Buna öyle inanmıştı ki onu bulmak için etrafına bakındı. Ama odadaki tek adam sandalyesine oturmuş huzur içinde kitabını okuyordu. Kaldığı yeri parmağıyla işaretleyip kapattı ve Amelie'ye baktı.

Adam gençti ya da en azından öyle görünüyordu. Omuz hizasında kıvırcık kahverengi saçları, kocaman koyu renk gözleri, kusursuz ve hafif bronz bir teni vardı. Gözlerinin köşesindeki hafif kırışıklıklarla, belki yirmi beş yaşında donup kalmıştı. Ayrıca gerçekten, gerçekten... hoş bir adamdı.

Hasta falan da görünmüyordu. Hem de hiç.

"Güzel, ben de sizi bekliyordum," dedi. Claire'in tam olarak bölgesini çıkaramadığı değişik bir İngiliz aksanıyla konuşuyordu. Biraz İrlandaca, biraz İskoçça ama daha çok... Galce olabilir miydi? "Claire'di değil mi? Yaklaş kızım, ısırmam." Adam gülümsedi, Amelie'nin soğuk tavırlarının yanında, neşe dolu ve içten bir gülümsemeydi bu. Claire ona doğru birkaç adım attı. Amelie'nin arkasında gerildiğini hissediyor ama nedeninin anlayamıyordu. Myrnin iyi birine benziyordu. Belki Michael'ın büyükbabası Sam ve Morganville'in en genç vampiri olan Michael dışında, gördüğü bütün vampirlerden daha iyiydi.

Claire "Merhaba," deyince daha da geniş bir gülümsemeyle karşılaştı.

"Konuşuyor! Harika. Temeli olmayan birine bir şeyler anlatamam. Söyle bakalım genç Claire, ilmi seviyor musun?"

Bu, *fen bilimleri* demenin eski şekliydi. İnsanlar genelde ya ilim der ya da biyoloji, nükleer çalışmalar ya da kimya gibi tek bir konunun adını söylerdi. Claire doğru cevabı biliyordu. "Evet efendim, ilmi çok seviyorum."

Myrnin'in koyu gözleri hafif kötücül bir alayla parıldadı. "Çok kibarsın. Peki ya felsefe?"

"Ben... Bilmiyorum. Lisede felsefe görmedik. Üniversitede başladık."

"Felsefe olmadan fen hiçbir şeydir," dedi Myrnin büyük bir ciddiyetle. "Peki simya ilmini duydun mu?"

Claire başını salladı. Simyanın ne anlama geldiğini biliyordu, kurşunu altına çevirmek gibi bir şey değil miydi? Dolandırıcıların uğraştığı bir şeydi sanki.

Myrnin o kadar hayalkırıklığına uğramış görünüyordu ki Claire ona yalan söyleyip Simya 101'den A aldığını söylemek istedi.

"O kadar zorlama Myrnin," dedi Amelie. "Sana dedim, bu yaştakiler saygı göstermeyi bilmiyor. Mistik bilimler konusunda çok bilgisi olan birini bulamayacaksın, bu nedenle elimizdekiyle idare etmemiz gerek. Hem bu kız her konuda yetenekli. Sabırlı olursan öğrettiklerini kavrayacaktır."

Myrnin ciddiyetle başını sallayıp kitabını kenara koydu. Ayağa kalktı. Boyu fasulye sırığı gibi uzadıkça uzadı. Kol-

ları ve bacakları fazla uzundu. Giysileri de bir tuhaftı. Tam olarak evsizlerin giydiklerine benzemese de son derece garip olduğu kesindi. Cüppeye benzeyen bir şeyin altına dikey çizgili, örme bir kazak ve dizlerinde delikler olan eski püskü bir kot pantolon giymişti. Ve sandalet. Claire onun açıkta kalan topuklarına baktı. Sandaletler bu kıyafete hiç yakışmıyordu.

Ama ayakları güzeldi.

Myrnin eğilerek elini uzatınca, Claire dikkatlice onunla tokalaştı. Myrnin şaşkın ve sevinçli görünüyordu. Tokalaşmayı Claire'in omzu acıyana kadar devam ettirdi. "El sıkışarak selamlaşmak bugünlerde doğru mu sayılıyor?" diye sordu. "Böyle tatlı bir genç kız söz konusu olduğunda bile? Erkeklerin arasında yaygın olduğunu biliyorum ama kadınlarda hiç hoş durmuyor..."

"Evet," dedi Claire hemen. "Herkes yapıyor." Tanrım, Myrnin onun elini öpmeye falan kalkmayacaktı, değil mi? Hayır. Elini bırakıp kollarını kavuşturdu ve Claire'i incelemeye başladı.

"Çabuk," dedi. "Rubidyumun simgesi ne?"

"Iıı... Rb."

"Atom sayısı?"

Claire delicesine bir heyecanla periyodik cetveli gözünün önüne getirdi. Küçükken, çocukların yapbozla oynadığı gibi oynamıştı bu cetvelle, bütün ayrıntıları biliyordu. "Otuz yedi."

"Grup numarası?"

tg: kaktusunx

Cetveldeki kareyi elindeki bir kartmışçasına canlılıkla gördü. "1. Grup," dedi kendine güvenle. "Alkali metal. Periyot sayısı beş."

"Peki rubidyumla çalışmanın tehlikeleri nelerdir genç Claire?"

"Havayla temas edince anında yanar. Ayrıca suya da şiddetli bir tepki verir."

"Katı, sıvı, gaz, plazma?"

"Kırk santigrat dereceye kadar katı. Erime noktası o." Claire sonraki soruyu bekliyordu ama Myrnin başını yana yatırıp onu izledi. "Nasıldım?" dedi Claire.

"Yeterli. Hafızan iyi. Ama hatırlamak bilim değildir, tıpkı bilimin bilgi olmadığı gibi." Myrnin üst üste duran kitaplardan bazılarını özensizce yere fırlattı. Bulduğu eski püskü bir kitabı, ince sayfalarına aldırış etmeden sertçe karıştırdı. "Ah! Burada. Bu nedir?"

Kitabı Claire'e uzattı. Claire gözlerini kısarak belli belirsiz çizime baktı. Rüzgarlı, küçük, kare bir yelkene benziyordu sanki. Kaşlarını çatıp başını salladı. Myrnin kitabı sertçe kapatınca Claire irkildi.

"Çok şey öğretmek gerekecek," dedi Amelie'ye. Odayı hızla adımlarken birden dikkati dağıldı ve öldürücü, yeşil bir sıvıyla dolu olan tüple ilgilendi. "Çocuk bakacak vaktim yok Amelie. Bana en azından yapmaya çalıştığım şeyin temelini anlayan birini getir..."

"Sana daha önce de söyledim. O sembolü anlayacak biri yok. Bu alan pek kimsenin ilgisini çekmiyor. Claire'e bir

şans ver. Çabuk öğrenir." Amelie'nin sesi yine buz gibiydi. "Beni sana emir vermeye zorlama Myrnin."

Myrnin durdu ama başını kaldırmadı. "Başka bir öğrenci istemiyorum." Sesi üzgün geliyordu.

"Ama buna mecbursun."

"Riskleri anlattın mı?"

"O işi sana bırakıyorum. O senin Myrnin. Ama hata yapma, onun performansından ve güvenliğinden seni sorumlu tutarım."

Claire metalik bir ses duydu. Arkasına baktığında... Amelie gitmişti.

Onu yalnız bırakmıştı. O adamla.

Claire ona döndüğünde Myrnin başını kaldırmış, gözlerini ona dikmişti. Sıcak, kahverengi gözleri artık neşeli değil çok ciddi bakıyordu.

"İkimizin de başka şansı yok gibi görünüyor," dedi. "O zaman elimizden gelenin en iyisini yapalım." Kitap yığınlarını karıştırarak yine çok eski püskü duran, neredeyse yırtılacak kadar ince bir kitap çıkardı. Kitabı Claire'e uzattı. Kapaktaki başlık İngilizceydi. Mısır Yazıtlarındaki Metaller.

"Sana gösterdiğim sembol bakırdı," dedi Myrnin. "Yarın geldiğinde geri kalanını öğrenmiş ol. Ayrıca Basil Valentine'ın vasiyetnamesini de okumanı istiyorum. Burada bir tane var..." Hırsla etrafındakileri karıştırdı ve bir sevinç çığlığıyla aradığı kitabı buldu. Onu da Claire'e uzattı. "Simya sembollerine özellikle dikkat et. Ezberleyene kadar onların üstünden geçmeni isteyeceğim."

"Ama..."

"Al şunları! Al ve çık! Dışarı! İşim var!"

Myrnin bir hışımla onu geçip üst üste duran kitapları devirerek Amelie'nin kaybolduğu kapıyı açmaya gitti. Boyu, bir cücenin evindeki insan gibi kapıdan çok daha uzundu. Kapının önünde durup ayağını sabırsızca yere vurdu. Sandaletleri lastik gibi ses çıkarıyordu.

"Beni duydun mu?" dedi. "Git. Şimdi zamanım yok. Git hadi. Yarın gel."

"Ama... eve nasıl gideceğimi bilmiyorum. Ya da buraya nasıl geleceğimi."

Adam bir an ona bakıp güldü. "Birinin seni getirmesi gerekecek. Sistemi sırf senin için değiştiremem!"

Sistemi değiştirmek mi? Claire durup ona baktı. "Hangi sistemi? Bu... Kapılar mı?" Bunun düşüncesi bile baş döndürücüydü. Morganville'de birdenbire ortaya çıkıp yok olan bu kapıları Myrnin anlayabiliyor, kontrol edebiliyorsa... Claire'in bilmesi gerekiyordu. Evet, bunun nasıl olduğunu kesinlikle öğrenmeliydi.

"Evet, diğer birçok şey gibi bundan da ben sorumluyum. Ama şu an önemli olan bu değil. Sonra Claire. Git hadi. Yarın konuşuruz."

Myrnin, Claire'in elini tutup onu kapıdan geçirdik ve kapıyı da arkasından kapadı. Sonra da elini şaşırtıcı bir güçle tahtaya vurdu.

"Kilitle!" diye bağırdı. Claire anahtarı cebinden çıkardı. Kilidi bulmakta zorlanıyordu. Işık azdı ve elleri titriyordu.

Ama sonunda kilidin döndüğünü duydu. "Anahtarı al!" diye bağırdı Myrnin.

"Ama..."

"Benden artık sen sorumlusun Claire. Benim güvenliğimi sağlamalısın." Yorulmuş gibi sesi iyice kısıldı. "Beni herkesten korumalısın."

Sonra birden... ağlamaya başladı.

"Myrnin?" dedi Claire kapıya yaslanarak. "İyi misin? Geleyim mi?"

Kapı onun yumruğunun etkisiyle sarsıldı. Claire korkudan kaskatı kesilerek geri çekildi.

Ağlama sesleri devam ediyordu. Kayıp küçük bir oğlan çocuğuydu ağlayan.

Claire bir an tereddüt ettikten sonra arkasına döndü ve Amelie'nin aslında hiçbir yere gitmediğini gördü. Tek mumun ışığında, masanın yanında sessizce oturuyordu. Üzüntüsü yüzünden okunuyordu.

"Myrnin'in aklı eskisi gibi değil. Ama bazen kendinde oluyor. Ne olursa olsun onun öğreteceklerinden yararlanmalısın. Bütün o bilgilerin kaybolup gitmesine izin veremeyiz Claire. Onlar yok olmamalı. Yaptığı bazı şeyler..." Amelie başını salladı. "Devam etmesi gereken bazı projeler var."

Claire'in kalbi hızlı hızlı çarpıyor, bütün bedeni titriyordu. "O delinin biri, bir vampir. Siz de onun öğrencisi olmamı istiyorsunuz."

"Hayır," dedi Amelie. "Onun öğrencisi olmanı emrediyorum. Özgür iradenle imzaladığın sözleşme gereği dedik-

lerime uyacaksın Claire. Bu değerli bir iş. Seni gereksiz yere riske atmazdım."

Ona riskleri anlattın mı? demişti Myrnin. "Riskler ne?" diye sordu Claire.

Amelie, Claire'in sırt çantasının hala dayalı durduğu kitaplığı işaret etti. Claire çantasını alıp omzuna taktıktan sonra duraksadı. Çünkü duvarın boş tarafında bir kapı oluşmuştu. Sade bir tokmağı olan, sağlam, tahta bir kapı. Üniversitedeki kapının aynısı. "Aç," dedi Amelie.

"Ama..."

"Kapıyı aç Claire."

Claire kapıyı açtı. Öğrenci İşleri Binası'nın klimalı, ölü kokusu birden saçlarını yaladı.

Amelie ışığı söndürdü. Karanlıkta Claire onu göremiyordu.

"Yarın saat dörtte üniversite merkezinde hazır ol," dedi Amelie. "Sam seni getirecek. Myrnin'in senden istediği okumaları yapmanı tavsiye ederim. Ve burada olanlardan kimseye sözetme Claire. Bir tek kişiye bile."

Claire koridora çıkıp kapı arkasından kapanınca, Amelie'nin, sorduğu soruya cevap vermediğini farketti. Kapıyı tekrar açtı ama karşısında sadece eski püskü mobilyalar vardı. Bir şey köşede gizlice kıpırdandı. Jaluzileri kırık bir pencere. Ama ortada Amelie yoktu. Kitaplardan oluşan mağara da. Myrnin de. Üç bacaklı masanın arkasındaki köşede hışırdayan şeye dönüp "O hasta," dedi Claire yüksek sesle. "O yüzden onunla öyle konuştu. Yaşlı ve hasta.

Hatta belki ölmek üzeredir." Vampirler hastalanabilirdi. Ama ölebilir miydi? Claire bunu hiç düşünmemişti.

Kapıyı dikkatlice kapatıp sırt çantasını yeniden omzuna taktı ve elindeki iki eski kitaba baktı.

Vasiyetname.

Claire bunun kendi geleceğiyle ilgili bir ima olmamasını diledi.

Eve yol boyunca gününün nasıl geçtiğini anlattı. Ona çıkma teklif etmek için çırpınıp duran çocuğu, Amy'nin temizlik için yardım etmeye gelen sevgilisi Chad'in nasıl yakışıklı bir çocuk olduğunu, patronunun tam bir pislik olduğunu ama en azından maaşına saatte yirmi sent zam yaptığını anlatıp durdu. "Daha ilk haftalarda kaçmayayım diye herhalde," dedi Eve. Keyfi yerindeydi. Claire de onun adına sevinmişti. "Evet, haftada sadece birkaç dolar daha fazla ama..."

"Yine de bir şeydir," dedi Claire. "Tebrikler Eve. Bunu hakettin. Bu işte çok iyisin. İstesen bütün işyerini tek başına çekip çevirebilirsin."

"Ben mi? Müdürlük mü?" Eve homurdanarak kahkaha attı. "Tabii ya, en büyük hayalim kafeteryanın hakimi olmak. Dalga geçme benimle."

"Hayır, ben ciddiyim. Naziksin, insanlar seni seviyor. Hem de işini iyi yapıyorsun. Gerçekten de tek başına başarılı olurdun."

Eve kaşlarını çatıp ona gözucuyla baktı. "Sen ciddisin."

"Evet."

"Yönetim meselesine hazır mıyım bilmiyorum. O iş için kravat falan takmak gerekmiyor mu?"

"Senin var zaten," dedi Claire ciddiyetle.

"Evet, üzerinde Azrail olan bir tane var. Hey, bir dakika. Benim yönetim stilim bu olabilir! Kaldır kıçını, yoksa canına okurum pislik!" Eve sırıttı. "Bunu işletme bölümünde okutmalılar."

"Burada okutuyorlar bence," diye iç çekti Claire.

"Senin neyin var AC?" AC, Eve'in Claire'e taktığı, Ayıcık Claire anlamına gelen kısaltmaydı. Claire bir ayıcığa, oyuncak olanlara bile benzediğini düşünmüyordu. "Çok şey görünüyorsun... Iıı, düşünceli."

"Evet, şey..." Eve'e Myrnin'i anlatamazdı. "Ev ödevleri falan işte." Gerçekten de daha önce bir dersten geçip kalma konusunda üzerinde hiç bu kadar baskı hissetmemişti. Mısır yazıtlarına göz atmıştı. Çok kolay görünüyordu, ilginçti de. Diğeri, yani vasiyetname çok daha zordu. İçinde Claire'in anlamadığı tonlarca sembol vardı. En temel olanları öğrenmek için bile bütün gece uyumaması gerekecekti. "Eve... Morganville'de sözleşmesini ihlal eden kimse oldu mu? Yani, daha sonra hayatta kaldılar mı, onu soruyorum?"

"Sözleşme mi?" Eve kaşlarını çatarak ona dik dik baktı. "Vampirlerle yapılan sözleşmeden mi bahsediyorsun? İnsanlar farklı zamanlarda her şeyi denedi. Ama pek başarılı oldukları söylenemez."

"Onlara ne oldu?"

"Eskiden asıyorlardı. Bugünlerde çürüyene kadar hapiste kalıyorlar. Tabii vampirler onları yemezse. Ama bizim bunun için endişelenmemiz gerekmiyor, değil mi? Özgür yaşa ya da öl!" Eve elini kaldırdı. "Çak!"

Claire gönülsüzce onun eline vurdu. Elindeki kalemin sert kağıdın üzerinde nasıl kaydığını düşünüyordu. Hayatını bir imzayla nasıl da feda ettiğini. Bunları düşünürken utandı.

"Neden?" diye sordu Eve.

"Hı?"

"Neden soruyorsun?" Eve, Lot Sokağı'na dönmüştü. Aydınlık pencerelerinin ışığı yola vuruyordu. "Söylesene Claire. Bildiğin biri mi var?"

"Şey... Okulda bir çocuk var. Konuşurken duydum. Sadece merak ettim, hepsi bu."

"Merak etme. Onun problemi, senin değil. Yangın tatbikatına hazır mısın? Çabuk, tavşan gibi hızlı. Şimdi!" Eve aniden frene bastı. Claire kapıyı açıp arabanın arkasından dolaşarak çitin beyaz kapısını açtı ve elinde anahtarlarıyla evin kapısına doğru hızla yürümeye başladı. Motorun sustuğunu ve Eve'in ayakkabılarının gürültülü sesini duyuyordu.

Eve birden durdu. Adım atmıyordu. Claire bir vampir göreceğini sanarak korkuyla arkasına döndü ama Eve sadece posta kutusunu kontrol ediyordu. Elinde birkaç zarfla hızla kapıya doğru yürüdü. Eşikten atlayıp kapıyı arkalarından kapadılar. Eve kilidi dirseğiyle itti. Claire'in asla dene-

meyeceği ya da Eve'in yarısı kadar zarafetle beceremeyeceği bir hareketti bu.

"Elektrik faturası, su faturası, internet faturası. Ah, sana da bir şey gelmiş." Eve destenin içinden küçük, köpüklü bir zarf çıkarıp Claire'e uzattı. "Ama bunda gönderen adresi yok."

Ona kim bir şey gönderebilirdi? Annesiyle babasından, belki de başka bir akrabadan sıradan bir kart. Eski en yakın arkadaşı Elizabeth, A&M üniversitesinden bir kart göndermişti ama sadece bir kez. Claire zarfın üzerindeki düzgün elyazısını tanıyamadı. Eve onu zarfıyla yalnız bırakıp koridora yürümüş, geldiklerini Shane'e ve Michael'a haber veriyordu. Michael'dan karşılık geldi. "Çabuk buraya gel ve bana yemek hazırla kadın!"

"Uyan Michael, senin şeytana dönüşmen gerekiyordu, dağlıya değil."

Claire ambalajı açınca eline küçük bir mücevher kutusu düştü. Üzerinde altın bir işleme olan, kırmızı kadifeden güzel bir kutu. Claire boynunun kaskatı kesildiğini hissetti. *Olamaz.*

Kutunun kapağını açıp kan kırmızısı kadifenin içindeki altın bilekliği görünce şüphelerinde haklı çıktığını anladı. Fazla büyük olmayan, güzel bir bileklikti. İnce bileğini saracak büyüklükteydi.

Küçük, altın bir kabartmanın üzerinde Kurucu'nun sembolü vardı.

Hayır, olamaz.

Claire dudağını ısırıp uzunca bir süre bilekliğe baktı. Sonra kutuyu yeniden zarfa koyup mutfağa, Eve'le Michael'ın yanına gitti.

"E?" Claire tencereleri çıkarıyor, Michael buzdolabını karıştırıyordu. "Spagetti sana da uyar mı?"

"Uyar," dedi Claire. Hayalet gibi görünüp görünmediğini merak ediyordu. Öyle olmadığını umuyordu ama öyleyse bile Eve'le Michael sadece birbirinin gözlerinin içine bakıyordu. Bu durumda kimsenin ondan şüphelenmesine imkan yoktu.

Arkasına dönüp mutfak kapısında duran Shane'i görene kadar. Sağ elindeki paket birden ağırlaşıp kor gibi elini yakmaya başladı. Farkında olmadan geriye doğru bir adım attı.

Shane'in şaşkınlığı gözlerinden okunuyordu. "Hey, sen iyi misin?" diye sordu.

Claire hiçbir şey demeden başını salladı. Çünkü bir şey söyleseydi, söylediği yalan olacaktı ve Shane'e yalan söylemek istemiyordu. Shane ona yaklaşıp elini Claire'in yüzüne koydu. Bu öyle iyi gelmişti ki Claire kendini önce onun sıcak eline, sonra da kollarına bıraktı. Shane ona gerçekten sevildiğini hissettiriyordu. O an için elindeki paketin hiç önemi yoktu.

"Çok çalışıyorsun," dedi. "Rengin kaçmış. Okulda her şey yolunda mı?"

"Okul iyi," dedi Claire. Bu yalan değildi. Sonuçta okul onu artuk hiç korkutmuyordu. "Galiba biraz daha uyumam gerek."

"Haftasonuna birkaç gün kaldı." Shane onu alnından öpüp "Benim odama gidelim," diye fısıldadı, "seninle konuşmam lazım."

Claire gözlerini kırpıştırdı ama Shane arkasını dönüp koridora yönelmişti bile. Claire, Eve'le Michael'a baktı. Ateşin altını yakarken neşeyle konuşuyorlardı ve hiçbir şey farketmemişlerdi.

Claire paketi sırt çantasına koyup fermuarı çekti ve Shane'in peşinden üst kata çıktı.

Shane'in odası sadece faydaya yönelik kullanılıyordu. Yatağı hiç düzeltilmezdi. Gerçi Claire içeri girince Shane çarşafı ve örtüyü çekmeye çalıştı. Duvarda birkaç poster dışında şahsi hiçbir şey yoktu. Ne bir fotoğraf ne bir not. Zaten Shane uyumak dışında burada pek vakit harcamıyordu. Eşyalarının çoğu dolaplara tıkıştırılmıştı.

Claire sırt çantasını duvara dayayıp yatağa, onun yanına oturdu. "Ne oldu?" diye sordu. Yemekten önce vahşi bir öpüşme seansı hayal etmişse çok yanılmıştı. Shane ona sarılmadı bile.

"Gitmeyi düşünüyorum," dedi Shane.

"Nereye gideceksin? Eve yemek hazırlıyor..."

Shane dönüp gözlerini Claire'e dikti. "Morganville'den gideceğim."

Claire birden paniğe kapıldı. "Olmaz. Gidemezsin!"

"Daha önce de yaptım. Bak burası... Bu yer... Burayı özlediğim için dönmedim. Babam beni gönderdiği için geldim. Artık o gittiğine, ben de onun pis işlerini yapmadığı-

ma göre..." Shane'in gözleri ondan anlayış dileniyordu. "Ben bir hayat istiyorum Claire. Sen de buraya ait değilsin. Burada kalamazsın. Kalmamalısın. Seni öldürürler. Daha da kötüsü seni kendilerinden biri yaparlar. Vampirlerden sözetmiyorum bile. Burada yaşayanların kalbi yok. Hem de hiçbirinin."

"Shane..."

Shane onu öptü. Dudakları sıcak, ıslak, yumuşak ve ısrarcıydı. "Lütfen," diye fısıldadı. "Bu şehirden ayrılmalıyız. Her şey kötüye gidecek. Hissedebiliyorum."

Neden bunu yapıyordu? Neden şimdi? "Gidemem," dedi Claire. "Ben... Okul, hem ben... Yapamam işte Shane. Gidemem." Bir kağıda imza atmıştı. Ruhunu bir tepsiyle sunmuştu. Claire bunu onların güvenliğini sağlamak için yapmıştı ama şimdi bedelini ödemesi gerekiyordu. Myrnin'in çırağı olarak. Claire nedense bunun uzun süreli bir çalışma olmayacağını düşünüyordu.

"Lütfen." Shane'in dudakları onunkileri okşarken sesi sadece fısıltı gibi çıkıyordu. Claire bu ses tonunu kullandığı zaman onun için her şeyi ama her şeyi yapabilirdi. Ama bu sefer...

"Ne oldu?" diye sordu Claire.

"Ne?"

"Michael'la mı ilgili? O... Sen?" Claire ne sorduğunun farkında bile değildi ama bir şey Shane'i çok rahatsız etmişti ve bunun ne olduğu konusunda Claire'in en ufak bir fikri yoktu.

Shane uzunca bir süre ona bakıp ayağa kalktı ve hiç kullanmadıkları arka bahçeye bakmak için pencereye gitti. "Babam aradı," dedi. "Geri geleceğini ve vampirleri öldürmek için hazırlanmamı söyledi. Burada kalırsam Michael'ı öldürmek zorunda kalacağım. Burada olmak istemiyorum Claire. Yapamam."

Shane yine bir seçim yapmak istemiyordu. Claire dudağını ısırdı. Shane belli etmese de Claire onun çektiği acıyı sesinde hissedebiliyordu. "Gerçekten babanın döneceğini düşünüyor musun?"

"Evet. Eninde sonunda. Belki bu ay ya da bu yıl değil ama günün birinde gelecek. Ve bir dahaki sefere burada gerçek bir savaş başlatacak." Shane ürperdi. Claire gri tişörtünün altında kaslarının gerildiğini görebiliyordu. "Sana bir zarar gelmeden buradan gitmeliyiz."

Claire kalkıp ona doğru yürüdü ve kollarını arkadan ona doladı. Başını onun sırtına koyup iç çekti. "Ben asıl senin için endişeleniyorum. Sen ve bela..."

"Evet." Shane gülümsedi. "Aramızdan su sızmaz."

4

Spagetti güzeldi. Biraz yalvarıp yakarmayla Shane'i de yemeye ikna etmişlerdi. Michael'la ikisi karşı karşıya otursa da ne göz göze geldiler ne de tek kelime ettiler. Herkes çok kibardı. Claire tam rahatlayacaktı ki Shane "İçine fazladan sarımsak koydun mu Eve?" diye sordu. "Sarımsağı çok severim bilirsin."

Eve ona kötü kötü baktı. "Tabii, bütün mahalle biliyor." Sonra da özür diler gibi Michael'a baktı. "İyi, değil mi? Fazla olmamış ya?" Çünkü vampirler sarımsaktan pek hoşlanmazdı. Shane de bu yüzden yediği her şeye fazla fazla sarımsak koyuyordu.

"Güzel olmuş," dedi Michael. Ama yemeğiyle oynuyor ve biraz solgun görünüyordu. "Bugün Monica uğradı. Seni sordu Claire."

Shane'le Eve homurdandı. Bir kez olsun üç ev arkadaşı da aynı fikirdeydi. Ve hepsi ona bakıyordu.

"Ne?" diye sordu Claire. "Yemin ederim öyle bir şey yok... Onunla takılmıyorum! Kız deli... Ne yapayım yani? Ben onun arkadaşı değilim. Neden gelip durduğunu bilmiyorum."

"Seni yine yoklayacaktır," dedi Eve tabağına biraz daha makarna koyarken. "Geçen dansta yaptığı gibi. Hey, bu cuma bir parti veriyormuş, duydunuz mu? Süper özel bir parti. Sadece en havalı tipler geliyormuş. Doğum günü ya da 'baba bana para ver' günü herhalde. Partiyi bozmalıyız."

"Hoşuma gitti. Monica'nın partisini bozmak," dedi Shane. Michael'a bakıp sonra hemen bakışlarını kaçırdı. "Sen ne diyorsun? Vampir kurallarınıza falan aykırı mı?"

"Bok ye Shane."

"Beyler," dedi Eve. "Sözlerinize dikkat edin. Masada küçükler var."

"Tamam, yapmayı düşünmüyordum zaten," dedi Shane.

Claire gözlerini devirdi. "Sanki hiç duymadık. Ya da söylemedik."

"Söylememelisin," dedi Michael bütün ciddiyetiyle. "Ciddiyim. Kızlar *bok ye* değil, *git başımdan* falan demeli. *Kıçımı ye* demeni de tavsiye etmem. Özellikle de yeme kısmını buralarda söylemesen iyi edersin."

Eve'in spagettisi boğazında kalıyordu. Shane onun sırtına vurdu ama kendisi de gülüyordu. Michael da öyle. Claire onlara öfkeyle baktıktan sonra bunun gerçekten komik olduğunu itiraf etti.

Her şey yolundaydı.

"Eee? Demek cuma gecesi," dedi Eve gözyaşlarını silip kahkahasını bastırmaya çalışırken. "Çılgın bir partiye var mısınız?"

"Ben varım," dedi Michael spagettiden büyük bir çatal alarak. Claire onun makarnadan yanıp yanmadığını merak ediyordu. "Seninle olursam bizi dışarıda bırakmasının imkanı yok. Vampir VIP statüsü ne de olsa. Çok işe yarayabilir."

Shane, Michael'a baktı. Bir an için ikisinin arasında Claire'in çok özlediği o sıcaklık vardı ama sonra tamamen kaybolup aradaki duvar yine bütün sağlamlığıyla yükseldi.

"Güzel olabilir," dedi Shane. "Monica'nın gecesini mahvedecekse hepimiz gitmeliyiz."

Yemeğin geri kalanı huzursuz bir sessizlik içinde geçti. Claire odasında duran kırmızı kadife kutuyu düşündükçe çok suçlu görünmemeye çalıştı. Ama başarılı olmamıştı herhalde. Michael onu tuhaf bir merakla sık sık süzüyordu. Ya onun huzursuzluğundan şüphelenmişti ya da Monica'nın partisine gitme fikrine neden balıklama atlamadığını merak ediyordu.

Claire yemeğini hızla yiyip tabağını yıkadı ve derslerle ilgili bir şeyler bahane ederek yukarı koştu. Zaten herkes ders çalışmasına alışkındı. Bulaşık sırası Shane'de olduğu için bu da onu biraz oyalardı.

Kutu Claire'in onu bıraktığı yerde, şifonyerde bekliyordu. Claire kutuyu alıp sırtını duvara verdi ve dizlerini bükerek yere çöktü.

"Onu takıp takmayacağına karar veremiyorsun," dedi Amelie. Claire şaşkınlıkla çığlık attı. Zarif, yaşlı vampir, ellerini kucağında birleştirmiş, köşedeki antika kadife koltukta oturuyordu. Bir varlık gibi değil bir tablo gibi duruyordu. Üzerinde eskisinden daha belirgin bir yaşlılık ve mermer soğukluğu vardı.

Claire kendini aptal gibi hissedip ayağa fırladı. Amelie'nin karşısında öyle rahatça oturamazdınız. Amelie zarifçe başını salladı ama başka bir işaret yapmadı.

"Seni şaşırttığım için özür dilerim Claire ama seninle yalnız konuşmam gerekiyordu," dedi.

"Buraya nasıl girdiniz? Yani burası bizim evimiz, vampirler şey değil miydi..."

"Girmelerinin yasak olduğunu mu kastediyorsun? Başka bir vampirin evine girebiliriz. Ayrıca hepiniz insan olsaydınız bile bu ev bana ait. Bütün Kurucu Evleri gibi burayı da ben inşa ettim. Ev beni tanıyor, bu nedenle girerken izin almama gerek yok." Amelie'nin gözleri karanlıkta parladı. "Bu seni rahatsız mı ediyor?"

Claire yutkundu ama cevap vermedi. "Ne istiyorsunuz?"

Amelie ince uzun parmağını kaldırıp Claire'in elindeki kadife kutuyu işaret etti. "Onu takmanı istiyorum."

"Ama..."

"Sana sormuyorum. Emrediyorum."

Claire ürperdi. Çünkü Amelie'nin sesi yükselmese de sertleşmişti. Claire kutuyu açıp bilekliği çıkardı. Elindeki ağır ve sıcak bilekliğe uzun uzun baktı.

Bilekliğin klipsi yoktu ve elinin üzerinden geçemeyecek kadar da küçüktü. "Nasıl takacağımı..."

Çevresinde bir parıltı gördü. Başını kaldırdığından Amelie bilekliği avcundan almış ve soğuk, güçlü parmaklarıyla kolunu tutuyordu.

"Bu senin için yapıldı," dedi Amelie. "Kıpırdama. Diğer çocukların çoğunun giydiğinin aksine seninki yerinden çıkmaz. İmzaladığın sözleşme bana bu hakkı veriyor, anlıyor musun?"

"Ama... Hayır, ben istemiyorum..."

Çok geçti. Amelie'nin bir işaretiyle bileklik Claire'in etinden ve kemiğinden geçerek bileğine sımsıkı yerleşti. Claire, Amelie'nin kollarından kurtulmak için debelendiyse de buna imkan yoktu. Amelie gülümseyerek onu bir saniye daha tuttuktan sonra bıraktı. Claire bilekliği deli gibi çevirip hilesini arıyordu.

Birleşme, ekleme yeri yoktu ve çıkmıyordu.

"Eski usule göre yapıldı," dedi Amelie. "Bu bileklik hayatını kurtaracak Claire. İnan bana. Bu hayatında nadiren yaptığım bir iyilik. Minnettar olmalısın."

Minnettar mı? Claire kendini bir köpek gibi hissediyor ve bundan nefret ediyordu. Amelie'ye daha da öfkeli gözlerle baktı. Vampirin gülümsemesi büyüdü. Yine de insanı huzursuz eden bir şey vardı bu gülümsemede.

"Belki de sonra minnettar kalacaksın," dedi Amelie kaşlarını kaldırarak. "Pekala. Şimdi gidiyorum. Çalışman gereken şeyler var."

Vampir kapıya doğru yürürken, "Bunu arkadaşlarımdan nasıl saklayacağım?" diye sordu Claire.

"Saklamayacaksın," dedi Amelie kapıyı kilidini çevirmeden açarak. "Unutma. Yarın Myrnin'e iyi hazırlanmalısın." Koridora çıkıp kapıyı arkasından kapattı. Claire ileri atılıp kapının tokmağını çevirmeye çalıştı ama kapı açılmıyordu. Biraz daha zorlayınca kapı açıldı ama Amelie gitmişti. Koridor boştu. Claire orada durup aşağıdan gelen tabak seslerini, uzak kahkahaları dinledi ve ağlamak istedi.

Gözlerini ovuşturup derin bir nefes aldı ve çalışmayı denemek için masasına gitti.

Ertesi gün okul çok yoğundu. Bir sürü ders, sınav, tartışma grubu vardı. Öğleden sonra nihayet bir mola vakti gelince Claire çok rahatladı. Uzun kollu tişörtüyle kendini aptal gibi hissediyordu. Ama bilekliği saklamak için elinden başka bir şey gelmiyordu ve onu saklamayı da deli gibi istiyordu. Şimdiye kadar başarmıştı da. Eve farketmemişti. Okula giderken Shane daha kalkmamıştı. Michael da görünürlerde yoktu. Gece çaresizce bilekliği çıkarmak için birkaç yol denemişti. Makasın sapı kırıldı, bodrumdan aldığı paslı pense de bir işe yaramayıp metalden kayıverdi. Bunu tek başına yapamıyor ama kimseden de yardım isteyemiyordu.

Sonsuza kadar saklayacak hali yoktu.

En azından deneyebilirdi.

Merkez Kafeterya'ya geldiğinde beyaz pudralı, pembe yanaklı Eve'i tezgahın arkasında tek başına buldu. "Amy

nerede?" diye sordu Claire mocha için üç dolar uzatırken. "Bütün hafta çalışmayacak mıydı?"

"Ben de öyle sanıyordum. Patronu aradım, adam hastaymış. Kim de öyle. Bu nedenle bugün tek başınayım. Dünyada bu işi kolaylaştıracak kadar kahve yok." Eve terli alnına yapışan saçlarına üfleyip espresso makinesinin düğmesine bastı. "Hani bazı rüyalar vardır, herkes durur bir sen koşarsın, yine de yetişemezsin. Hiç öyle bir rüya gördün mü?"

"Hayır," dedi Claire. "Benimkiler genelde sınıfta çıplak kalmakla ilgili."

Eve sırıttı. "Bunun için bedava bir karamel hakettin. Git otur. Öbür akbabalar gibi başımda dikilme."

Claire bir masaya geçip kitaplarını çıkardı. Eve adını söyleyince mochasını aldı ve vasiyetnameyi açınca esnedi. Bütün geceyi sembolleri ezberleyerek geçirmişti. Mısır yazıtlarındakileri öğrenmişti ama bunlar daha zordu ve Myrnin de hatalara karşı bağışlayıcı olacak birine benzemiyordu.

Kitabın üzerine bir gölge düştü. Claire başını kaldırınca Dedektif Travis Lowe'la ortağı Joe Hess'i gördü. İkisini de çok iyi tanıyordu. Shane'in babası Morganville'de terör estirerek vampirleri öldürmeye çalışırken -ve başarırkenbu iki dedektifin Claire'e çok yardımı dokunmuştu. İkisinde de bileklik yoktu, demek ki koruma altında değillerdi. Ama özel bir statü kazanmışlardı. Claire bunu nasıl yaptıklarına emin olmasa da cesurca bir şey olduğunu kestirebiliyordu.

"Günaydın Claire," dedi Hess bir sandalye çekerek. Lowe da aynısını yaptı. Vücutları pek birbirine benzemiyordu. Hess uzun yüzlü, kalem gibi ince uzun bir adam, Lowe'sa kel ve tombuldu. Ama gözlerindeki ifade ikisinde de aynıydı. Dikkatli, gizli ve tedbirli. "Nasılsın?"

"İyiyim," dedi Claire bilekliğiyle oynama isteğini güçlükle bastırarak. Dedektiflere bakarak kendini daha da güvensiz hissediyordu. "Neler oluyor? Bir sorun mu var?"

"Evet," dedi Lowe. "Öyle diyebiliriz. Bak Claire... Bunu söyleyeceğim için üzgünüm ama evinizin arkasında ölü bir kız bulundu. Bu sabah çöp toplayıcıları bulmuş."

Ölü bir kız mı? Claire güçlükle yutkundu. "Kimmiş?"

"Amy Callum," dedi Hess. "Buranın yerlisi. Ailesi sizden birkaç sokak ileride oturuyor. İnsanlar perişan olmuş." Bakışlarını kahve tezgahına çevirdi. "Burada çalışıyormuş."

Amy? Kahve tezgahındaki Amy? Hayır, olamaz... "Onu tanıyordum," dedi Claire alçak sesle. "Burada, Eve'in yanında çalışıyordu. Bugün burada olması gerekiyordu. Eve de diyordu ki..." Eve. Claire ona doğru bakınca Eve'in hala gayretle ve neşeyle siparişleri hazırlayıp hesap aldığını gördü. Ona daha söylememişlerdi. "Bizim ev olduğuna emin misiniz?"

"Claire..." İki dedektif birbirine baktı. "Cesedi sizin çöpe atılmış. Eminiz."

Claire bayılacak gibi oldu. Çok yaklaşmıştı... Çöpleri iki gün önce o çıkarmıştı, değil mi? Çöp poşetlerini konteynırın içine atmıştı. Amy o zaman hayattaydı. Şimdiyse...

"Dün gece bir şey gördün mü?" dedi Hess.

"Hayır, ben... Eve gittiğimde hava karanlıktı. Sonra bütün gece ders çalıştım."

"Bir şey duydun mu? Çöp konteynırının oralarda falan?"

"Hayır efendim. Kulağımda kulaklık vardı, üzgünüm."

Claire, Shane'in pencereden dışarı baktığını hatırladı. *Belki o birini görmüştür,* diye düşündü. *Ama öyle olsa söylerdi. Böyle bir şeyi saklamazdı.*

Birden aklına gelen korkunç bir düşünceyle, Joe Hess'in soğukkanlı, tarafsız gözlerine baktı. "Şey miymiş?" Etrafta çok insan vardı. Claire birinin boynunu dişliyormuş gibi yaptı. Dedektif başını salladı.

"Son bulduğumuzla aynı," dedi Lowe. "Dişli arkadaşımızı daha bulamadık ama bu onların tarzı değil. Kimin tarzına uyuyor biliyor musun?"

"Jason'ın," diye mırıldandı Claire. "Eve'in kardeşi. Hala dışarıda mı?"

"Henüz yasadışı bir şey yaparken yakalanmadı. Ama yakalayacağız. Dışarıda yaşamak için fazla kaçık." Lowe, Claire'i süzdü. "Onu görmedin, değil mi?"

"Hayır."

"Güzel." Aralarında bir işaret varmışçasına Hess'le Lowe aynı anda sandalyelerinden kalktı. "Eve'e söylesek iyi olacak. Bak, aklına bir şey gelirse ara, tamam mı? Ve tek başına dışarı çıkma. Koruma bunu engellemez." Lowe onun bileğine dikkatlice bakınca, Claire ne renk iç çamaşırı giydiğini tahmin etmişler gibi kıpkırmızı oldu. "Dışarı çıkman

gerektiğinde arkadaşlarından biriyle çık, tamam mı? Aynısı Eve için de geçerli. Size göz kulak olmaya çalışacağız ama en iyi korunma yolu tedbir."

Polisler giderken Claire onların arkasından bakakaldı. Dedektifler Claire'e doğru gelen uzun boylu bir adamla selamlaştı. Claire bir an için onun Michael olduğunu sandı. Aynı yürüyüş, aynı fizik... Ama sonra saçları ışıkta parladı. Kızıl saçlar. Michael'ınki gibi sarı değil.

Sam. Sam Glass, Michael'ın büyükbabasıydı. Amelie, onu Myrnin'e Sam'in götüreceğini söylemişti, doğru ya, Claire bunu tamamen unutmuştu. Neyse, sorun değildi, Sam'i seviyordu. Sessiz, nazik bir adamdı ve soluk teni, gözlerindeki tuhaf parıltı dışında bir vampire hiç benzemiyordu. *Aynı Michael gibi,* diye düşündü Claire. Onlar en genç iki vampirdi ve tuhaf bir tesadüf sonucu akrabaydı. *Belki de vampirler yaşlandıkça daha anormal oluyordur,* diye geçirdi aklından.

En azından bir haftadır görüşmemelerine rağmen "Selam Claire," dedi Sam daha beş dakika önce görüşmüşler gibi. Vampirler için zaman kavramı daha farklıydı herhalde. "Ne istiyorlarmış?" Üzerindeki üniversite tişörtü ve kot pantolon onu çok çekici göstermişti. Kızıl saçlı bir vampire göre çekici demek daha doğru olurdu. Ayrıca hoş bir gülümsemesi vardı. Claire onun tipi değildi. Zaten Claire'in bildiği kadarıyla Sam, Amelie'ye deli gibi aşıktı. Bu durumu kavramak Claire için sicim teorisini çözmekten çok daha zordu.

Sam hala bir cevap bekliyordu. Claire cevabı bulmak için kıvrandı. "Bir kız ölmüş, bizim çöp konteynırında bulmuşlar. Amy. Amy Callum."

Sam'in yüzü birden asıldı. "Lanet olsun. Ailesini tanıyorum, iyi insanlar. Bir uğrayıp onları göreyim." Sam onun yanına oturup sesini alçalttı. "Onu bir vampir öldürmedi, bu kadarını biliyorum. Biri çizgiyi aşmış olsa şimdiye kadar haberim olurdu."

"Biliyorum," dedi Claire. "Bizden biri öldürmüş gibi duruyor." Claire birden dehşetle Sam'in *onlardan* olmadığını farkederek kızardı. "Yani... Ben... İnsanlardan biri demek istedim."

Sam gülümsedi ama gözlerinde hala derin bir hüzün vardı. "Gerçekten önemli değil Claire. Ben buna alıştım artık. Burası bir nevi 'biz ve onlar' şehri." Ellerine bakıp onları masanın üstüne koydu. "Şimdi seni randevuna götürmem gerekiyor."

"Evet." Claire aceleyle kitaplarını toplayıp sırt çantasına yerleştirmeye başladı. "Afedersin, saatin kaç olduğunu farketmemişim."

"Acelem yok," dedi Sam. Ona bakmıyordu. Çok yavaş bir sesle "Claire," diye devam etti. "Ne yaptığının farkında olduğuna emin misin?"

"Ne?"

Sam birden Claire'in uzun kollu bluzunun altında bilekliği gizlediği kolunu tuttu. Claire'in canı yanmıştı. "Ne olduğunu biliyorsun."

Claire "Ah," diye fısıldayınca Sam kolunu bıraktı. "Mecburdum. Başka seçeneğim yoktu. Arkadaşlarımın güvenliği için imzalamam gerekiyordu."

Sam bir şey demedi, sadece ona bakıyordu. Ama Claire onunla göz göze gelmeye cesaret edemedi. Onun Amelie'yle yaptığı anlaşmayı biliyor olması içten içe rahatsızlık vericiydi. Ya Michael'a söylerse? Ya Michael, Shane'e söylerse? Shane er geç öğrenecekti. Claire bunun mümkün olduğunca geç olmasını istiyordu.

"Onu biliyorum," dedi Sam. "Keşke diğer şeyi yapmasaydın. Myrnin'le olanı. Hiç güvenli değil."

"Biliyorum. Hasta gibi bir şey. Ama bana zarar vermeyecek. Amelie..."

"Amelie kimse için üzülmez." Bu, Sam için fazla sert bir ifadeydi, özellikle de Amelie'yle ilgili olunca. "O bütün insanları kullandığı gibi seni de kullanıyor. Kişisel bir şey değil ama senin çıkarına olmadığı kesin."

"Neden? Benden ne gizliyorsun?"

Sam uzunca bir süre söyleyip söylememek arasında gidip gelerek Claire'e baktı. "Son birkaç yılda Myrnin'in beş çırağı oldu. İkisi vampirdi."

Sam ayağa kalkarken Claire şaşkınlıkla gözlerini kırptı. "Beş mi? Onlara ne oldu?"

"Doğru soruları soruyorsun. Şimdi de onları doğru kişilere sor."

Sam yürüdü. Claire de korkudan nefesini tutarak onun arkasından gitti.

Kahve tezgahının orada iki dedektif, Eve'e haberi veriyordu. Claire arkasına bakınca Eve'in arkadaşının öldüğünü anladığı saniyeye tanık oldu. Yüzündeki acı, kafeteryanın öbür ucundan bile görülüyordu. Eve hemen yüzündeki ifadeyi gizledi. Morganville'de birini kaybetmek, alışmanız gereken bir şeydi.

Bu şehir bazen lanet bir yer oluyordu.

Sam'in koyu renk camlı, koyu kırmızı bir sedanı vardı. Araba üniversitenin altındaki garaja park edilmişti. Parkın yasal olması için arabanın ön camının köşesine yapıştırılan bir sembole sahip olan arabalar SADECE SPONSORLAR yazılı alana park edebiliyordu. Sam'in arabasında da bu sembol vardı elbette. "Sponsor para bağışladığın anlamına falan mı geliyor?"

Sam, Claire'in alışkın olmadığı bir incelikle arabanın kapısını onun için açtı. "Pek sayılmaz. Amelie kampüste işi olan vampirlere bunlardan veriyor."

Sam arabaya binip motoru çalıştırınca "Senin kampüste işin mi var?" diye sordu Claire.

"Gece derslerine giriyorum," deyip sırıttı Sam. Bunu yaparken on iki yaşında falan görünüyordu. Claire bu kadar şapşal görünmenin pek vampirlere göre olmadığını düşündü. Belki öyle olsalar yerli halkla daha iyi anlaşırlardı. "Bir tür sosyal yardım programı."

"Süper." Camdaki filtre öyle koyuydu ki dışarısı gece gibi karanlıktı. "Bundan dışarıyı görebiliyor musun?"

"Gündüz gibi," dedi Sam. Claire soru sormaktan vazgeçip emniyet kemerini taktı. Uzun bir yolculuk değildi -Morganville'de her yer yakındı zaten- ama Claire, Sam'in arabasındaki bazı şeyleri farketmişti. Çok temiz bir arabaydı. Tek bir çöp yoktu. *Zaten arabada hamburger yiyecek hali yoktu ya. Hey, bir dakika, neden olmasın?* Ayrıca çoğu arabanın aksine yeni ve steril kokuyordu. "Dersler nasıl?"

Ah, Sam şimdi de ilgili yetişkin numarası mı yapacak? "İyi," dedi Claire. Kimse böyle bir sorunun gerçek cevabını duymak istemiyordu ama *iyi* de yalan değildi. "Çok zor değil." Bu da yalan değildi.

Sam gözucuyla ona baktı. "Belki de sana yeterli gelmiyordur," dedi Sam. "Bunu hiç düşündün mü?"

Claire omuz silkti. "Hep diğerlerinden ileride oldum. Liseden iyi tabii ama daha zorlayıcı bir şey bekliyordum."

"Myrnin için çalışmak gibi mi?" Sam'in sesi yine sertti. "Tamam, bu gerçekten zorlayıcı ama Claire..."

"Amelie bana başka seçenek vermedi."

"Yine de bunu yapmayı istiyorsun, değil mi?"

İstiyordu. Bunu itiraf etmek zorundaydı. Myrnin çok korkutucuydu, tamam. Ama çok zeki bir yanı da vardı. Claire o ışıltıyı tanırdı. Bunu kendisi de hissederdi ve onu beslemek için hep birini, bir şey arardı. "Belki de sadece konuşacak birine ihtiyacı vardır," dedi.

Sam komik bir ses çıkarıp arabayı durdurdu. "Hızlı hareket etmeliyim," dedi. "Çıkmazın sonundaki kapı. Seninle şurada, gölgede buluşuruz."

Sam kapıyı açtı ve... yok oldu. Kapı kendi kendine kapandı. Claire emniyet kemerini çözüp dışarı çıktı ama sokakta, parlak gün ışığının altında Sam'den eser yoktu. Araba bir çıkmaz sokağın kaldırımına park edilmişti. Birkaç saniye sonra Claire önünde duran evi tanıdı. Kendi yaşadığı Cam Ev'in neredeyse kopyasıydı. Ama burada Katherine Day isimli bir bayan ve torunu yaşıyordu.

Büyükanne Day verandasında huzurla sallanıp kağıttan yaptığı yelpazesiyle kendini serinletiyordu. Claire ona el salladı. Büyükanne de onu selamladı. "Beni görmeye mi geldin kızım? Gel sana limonata ikram edeyim."

"Belki sonra!" diye seslendi Claire. "Gitmem gerek..."

Ani bir dehşetle Sam'in onu nereye yolladığını farketti.

Çıkmaza. Büyükanne Day dahil herkesin girmemesini söylediği çıkmaza. Daha önce, örümcek bir vampirin onu kapısından içeri çekmeye çalıştığı çıkmaza.

Büyükanne ayağa kalktı. Eskimiş deri gibi kuru ve sert görünen, ufak tefek, buruşuk bir kadındı. *Morganville'de yaşlanabilmek için gerçekten çok sert olması gerekir,* diye düşündü Claire. "İyi misin kızım?" diye sordu büyükanne.

"Evet," dedi Claire. "Teşekkürler. Ben... döneceğim."

Çıkmaz yola girdi. Büyükanne arkasından seslendi. "Neyle oynadığının farkında mısın? Aklını mı kaçırdın?"

Büyük ihtimalle.

Yolun iki tarafında da çitler vardı ve ilerledikçe sanki bir baca gibi daha da daralıyordu. Claire tuhaf bir çekim hissetmedi. Etrafta garip sesler de yoktu.

Sam de görünmüyordu.

Köşeyi hafifçe dönünce, "Buradayım," dedi bir ses. Sam koyu bir gölgenin altında, kulübe gibi bir yerin kapısına yaslanmıştı. Çok iyi yapılmış bir kulübe değildi burası. Claire buranın özellikle böyle eğri büğrü durup durmadığını merak etti.

"Myrnin," dedi Claire, "tuzağın ağzındaki örümcek o."

Sam biraz düşünceli görünüp sonra başını salladı. "Birçok insan buradan geçilmemesi gerektiğini bilir. Sadece koruma altında olmayanları alır. Aradaki farkı bildiği için bunu sende denemeyecektir. Şimdi değil."

Aman ne güzel. Sam en ufak bir rüzgarda uçacakmış gibi duran kapıyı açıp içeri girdi. Havaya eski ve acı bir koku doldu. Kimyasal maddeler. Eskimiş kağıt. Yıkanmamış giysiler.

Eee?

Claire bütün bu kokuları içine çekip Myrnin'in inine adım attı.

5

Myrnin'in keyfi yerindeydi.

"Claire!" Claire merdivenlerden -kulübedeki tek şey aşağı inen merdivenlerdi- Myrnin'in esas odasına geçerken, Myrnin ani bir parıltıyla Claire'in bir santimetre karşısında bitti. Claire öyle korktu ki kendini Sam'in göğsüne atıverdi. Myrnin'in gözleri heyecanla parıldıyordu. "Seni bekliyordum. Çok, çok ama çok geç kaldın. Biliyorsun değil mi? Hadi, hadi, boş şeyler için vaktimiz yok. Kitapları getirdin mi? Güzel. Vasiyetnameyi ne yaptın? Sembolleri öğrendin mi? Gel, al şunu." Eline tebeşiri tutuşturmuştu. Myrnin yine çekirge gibi hızla fırlayıp eski bir tahtayı yaklaştırdı. Bunu yapmak için bir sürü kitabı devirmek zorunda kaldı. Ortalığı ne kadar dağıttığını önemsemeden neşeyle çalışıyordu.

Sam neredeyse duyulmayacak bir sesle "Dikkatli ol," diye fısıldadı. "Böyleyken daha tehlikeli olur."

Hiç şakası yoktu. Claire başını sallayıp yutkundu. Myrnin deli, heyecanlı gözlerini ona çevirince de gülümsedi. Claire bu manik devreden sonra ne geldiğini sormak istediyse de cesaret edemedi.

"Ben öbür odada olacağım," dedi Sam. Myrnin ona hiç bakmadan eliyle onu savuşturdu.

"Evet, evet, güzel, başlayalım. Tamam. Önce *asem*'in Mısır yazıtlarındaki karşılığıyla başlayalım. Asem. Hangi elementi temsil ettiğini biliyor musun?"

"Kehribar," dedi Claire. Sembolü dikkatlice çizdi. Ortasında büyükçe bir şey olan bir tür kase. "Nasıl oldu?"

"Harika! Evet, öyle. Şimdi, daha zor bir şey. Gökyakut."

Safir. Bu zordu. Claire bir an dudağını ısırıp tabloyu gözünün önüne getirdi. Yan yana iki çizginin üzerinde bir daire, yanında bir çubuk, yanında, tekerlekleri yokmuş gibi görünen iki ayrı dairenin üstüne çizilmiş arabaya benzer bir şey.

"Hayır, hayır, hayır," dedi Myrnin bir silgi alıp arabayı silerek. "Fazla modern. Bak."

Kendisi kabaca tekrar çizdi ama Claire'e hala araba gibi görünüyordu. O memnun olana kadar Claire şekli iki kez daha çizdi.

Bir sürü sembol vardı. Myrnin gittikçe daha da heyecanlanarak Claire'i bütün semboller üzerinden sınav yapıyordu. Claire'in tebeşir tutmaktan artık kolu ağrımıştı. Bir detayı bile yanlış çizince, Myrnin yüz kez baştan yaptırıyordu.

"Bunu bilgisayarda yapmalıyız," dedi Claire seksen dokuzuncu kez çizerken. "Bir resim programında."

"Saçmalık. Eski günlerdeki gibi balmumundan bir tabletin üzerine kazımanı istemediğime şükret," dedi Myrnin. "Çocuklar işte. Şımarık çocuklar. Hep en parlak oyuncakla oynarlar."

"Bilgisayarlar daha verimli."

"Sen bir problemi bilgisayarında çözene kadar ben işlemleri bu abaküste daha hızlı yaparım," diye homurdandı Myrnin.

Claire sinirlenmeye başlamıştı. "Kanıtla!"

"Ne?"

"Kanıtla." Claire ses tonunu alçaltmıştı ama Myrnin öfkeli değil, tuhaf bir şekilde ilgili görünüyordu. Bir süre sessizce ona baktıktan sonra Claire'in bir vampirde gördüğü en büyük ve en tuhaf gülümsemeyi takındı.

"Tamam," dedi. "Bir yarışma. Bilgisayara karşı abaküs."

Claire bu fikri kendisi ortaya atmasına rağmen bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyordu. "Eee... Kazanırsam ne olacak?" Daha önemlisi, kaybedersem ne yapacağım? Morganville'de pazarlık yapmak bir hayat biçimiydi. Ama insan yiyen garip yaratıklarla pazarlık yaparken ne istediğinize dikkat etmeliydiniz.

"Özgürlüğün," dedi Myrnin ciddiyetle. Gözleri kocaman olmuştu, genç yüzü dürüstlükle parıldıyordu. "Amelie'ye bu iş için uygun olmadığını söylerim. Hayatına olduğu gibi devam etmene izin verir."

İyi bir ödül. Fazla iyi. Claire yutkundu. "Peki ya kaybedersem?"

"O zaman seni yerim," dedi Myrnin.

İfadesinde tek bir değişiklik olmadan.

"Ama... Bunu yapamazsın." Claire bluzunun kolunu kaldırıp bilekliğini gösterdi.

"Saçmalama," dedi Myrnin. "Tabii ki yaparım. Ben istediğim her şeyi yapabilirim çocuk. Ben olmazsam gelecek olmaz. Kimse, özellikle de Amelie, güzel bir yiyeceği benden esirgeyemez. Doğru dürüst bir yemek sayılamayacak kadar ufaksın zaten."

Claire bir adım geri çekildi. Büyük bir adım. O çılgın gülümseme... Claire, Sam'in onu beklediği diğer odanın kapısına baktı. Amelie ona beklemesini boşuna söylememişti.

Myrnin üzgün ve teatral bir şekilde iç çekti. "Ölümlüler eskisi gibi değil," dedi. "Bin yıl önce ölümsüz ruhunuzu bir parça bayat ekmeğe satardınız. Şimdi size özgürlüğünüz için kumar bile oynatamıyorum. Gerçekten insanlar çok... sıkıcı olmaya başladı. Eee, iddiaya yok musun? Gerçekten mi?"

Claire başını salladı. Myrnin hayalkırıklığına uğramıştı. "Tamam," dedi. "O zaman yarın bana simyanın tarihi üzerine bir ödev yazarsın. Çok akademik bir şey olmasını bekleyemem ama sana öğreteceğim şeyin temellerini anlaman lazım."

"Bana simya mı öğreteceksin?"

Myrnin şaşırmış görünüyordu, laboratuarına baktı. "Burada ne yaptığımı göremiyor musun?"

"Ama simya... boş bir şey. Bilim değil, sihir gibi bir şey."

"Simyanın başarıları ne yazık ki unutuldu ve evet, sihir, anlamak için yeterli temele sahip olmadığın şeylerin harika bir açıklaması. Bilime gelince de..." Myrnin kaba bir ses çıkardı. Gözlerine yine o sarhoş parıltı yerleşmişti. "Bilim bir yöntemdir, din değil. Yine de bir o kadar dar görüşlü olabilir. Burada zihnini aç Claire. Zihnin hep açık olsun. Her şeyi sorgula. Kendin kanıtlayana kadar bir şeyi asla doğru olarak kabul etme. Tamam mı?"

Claire ikna olmaktan çok ona karşı koymaya korktuğundan tereddüt ederek başını salladı. Myrnin ona sırıttı ve sırtına vurdu.

"Aferin kızıma," dedi. "Şimdi. Schrödinger'in teorisiyle ilgili ne biliyorsun? Şu kediyle ilgili olan?"

Myrnin, birlikte geçirdikleri zaman boyunca -Claire'e göre, yorulana kadar- tuhaflaşmadı. Kabul etmeliydi ki onun laboratuarında çalışmak eğlenceliydi. Myrnin'in çok fazla tutkusu, her şeye karşı hevesi vardı. Claire'i yok yere korkutmaya bile. Elleri durmadan bir şeylerle oynuyor, hemen gülüyor, bir hata yaptığında sabırsızlıkla onun sözünü bölüyordu. Sinirli, enerjik, küçük bir çocuk gibiydi. Düzeltmeyi değil alay etmeyi seviyordu. Karşısındaki bir şeyi kendi kendine keşfederse, onu daha iyi öğreneceğini düşünüyordu.

Claire saatine bakınca neredeyse sekiz olduğunu gördü. Geç olmuştu. Çoktan evde olmalıydı. Myrnin ona çok nadir olduğunu, hatta tek kopyasının kendinde kaldığını söylediği bir kitap vermişti. Claire bu kitaptaki anlaşılmaz sembollerin kopyasının çıkarırken Myrnin onu görmezden geliyordu. Claire esneyip gerindi ve "Gitmeliyim," dedi.

Vampir, eski bir mikroskoba benzeyen bir şeye bakıyordu. "Bu kadar erken mi?"

"Geç oldu, eve gitmem gerek."

Myrnin doğrulup ona baktı. Claire gözlerine yerleşmek üzere olan fırtınayı görebiliyordu. "Bana ders mi veriyorsun?" dedi Myrnin. "Usta kim, çırak kim?"

"Ben... Özür dilerim ama bütün gece burada kalamam!"

Myrnin onun üstüne yürüdü. Claire artık onu tanıyamıyordu. O manik enerjisi, esprileri, keskin öfkesi yok olmuştu. Kafası karışık ve uzak görünüyordu.

"Ev," diye tekrar etti. "Ev, kalbinin olduğu yerdir. Seninkini burada bıraksana. Ona çok iyi bakarım."

"Benim... kalbimi mi?" Claire kalemi düşürüp geri geri yürüdü ve üzerinde kimyasal maddeler olan büyük laboratuar masasının arkasına geçti. Myrnin vampir dişlerini gösterdi. *Discovery Channel.* Kral Kobra. *Tanrım, zehir falan tükürebiliyor mu acaba?* Gözlerinde alev alev yanan bir şey vardı... Korkuya benziyordu sanki.

"Kaçma," dedi, sesi sinirli geliyordu. "Kaçtıklarında sinir oluyorum. Şimdi burada ne yaptığını söyle! Neden beni takip edip duruyorsun? Sen kimsin?"

"Ben Claire, Myrnin. Senin çırağınım. Burada olmam gerekiyordu, hatırladın mı?"

Claire bunu söylemekle büyük bir hata etmişti ama nedenini bilmiyordu. Myrnin durdu, gözlerindeki ışık deliliğe dönüşmüştü. Çirkin ve çok korkutucuydu. Hareket ettikçe gözlerinden sinsi, dalgalı bir parıltı yayılıyordu. "Çırağım," dedi. "O zaman ben senin sahibinim. İstediğimi yapabilirim."

Kral Kobra.

"Sam!" diye bağırdı Claire merdivenlere koşarak.

Daha iki basamak çıkmamıştı ki Myrnin masanın üstünden atlayıp önündeki cam şişeleri yerlere savurdu. Claire onun soğuk, güçlü ellerini bileklerinde hissediyordu. Tutunacak bir şey aradı ama sadece kitaplardan oluşan dengesiz kuleler vardı, onlar da Claire düşerken onunla birlikte yeri boyladı.

Claire yere öyle şiddetli çarpmıştı ki birkaç saniye boyunca dünya durdu, başının üstünde yıldızlar uçuştu. Gözlerini kırptığında Myrnin onu omuzlarından tutmuş, birkaç santimetre öteden ona bakıyordu.

"Yapma," dedi Claire. "Myrnin yapma. Ben senin arkadaşınım! Sana zarar vermeyeceğim!"

Bunu neden söylediğini bilmiyordu ama doğru şeyi yapmış olmalıydı. Myrnin'in gözleri kocaman oldu ve o çılgın parıltının yerini az sonra gözyaşları aldı. Claire'in yanağına yumuşak bir hareketle dokundu. Şaşkındı. Vampir dişlerini hemen ağzının içine sakladı. "Sevgili çocuğum," dedi.

"Burada ne işin var? Seni Amelie mi gönderdi? Göndermesin. Sen fazla genç ve hassassın. Ona bir daha gelmeyeceğini söyle. Sana zarar vermek istemem ama vereceğim." Alnına dokundu. "Bu bana ihanet ediyor. Bu aptal, aptal vücut." Dokunuşlar sert darbelere dönüşmüştü. Gözyaşları yanaklarından süzüldü. "Birine öğretmem lazım ama sana değil. Sana öğretemem Claire. Çok gençsin, çok küçüksün. İçimdeki hayvanı uyandırıyorsun."

Myrnin kalkıp gezinmeye başladı. Kırılmış camlara söyleniyor, düşen kitapları düzeltiyordu. Claire sanki orada değilmiş gibi. Claire korkudan titreyerek ayağa kalktı.

Sam birkaç adım ötede duruyordu. Claire onun yaklaştığını duymamıştı. Sam de zaten onu kurtarmaya davranmamıştı. Yüzü gergin, gözleri huzursuzdu.

"O hasta," dedi Claire.

"Hasta, hasta, evet, hastayım," dedi Myrnin. Başını ağrıyormuş gibi ellerinin arasına almıştı. "Hepimiz hastayız. Lanetliyiz."

"Neden bahsediyor?" Claire, Sam'e döndü.

"Hiçbir şey." Sam başını salladı. "Onu dinleme."

Myrnin başını kaldırıp dişlerini gösterdi. Gözleri öfkeli olsa da aklı yerindeydi. Az çok yerindeydi, daha doğrusu. "Sana kimse doğruyu söylemeyecek küçük lokma ama ben söyleyeceğim. Ölüyoruz. Yetmiş yıl önce..."

Sam, Claire'i kenara çekti. Claire onu tanıdığından beri ilk kez gerçekten tehlikeli ve tehditkar görünüyordu. "Myrnin, kapa çeneni!"

"Hayır," diye iç çekti Myrnin. "Şimdi konuşma zamanı. Yeterince sustum." Başını kaldırdı, gözleri kıpkırmızı ve yaşlarla doluydu. "Ah, küçük kız, anlıyor musun? Benim ırkım ölüyor. Benim ırkım ölüyor ve ben bunu nasıl durduracağımı bilmiyorum."

Claire ağzını açtı, sonra kapattı. Ne diyeceğini bilemiyordu. Sam ona döndü. Öfkeden buharlaşacaktı sanki. "Boşver onu," dedi. "Ne dediğini bilmiyor. Ne yapmak üzere olduğunu hatırlamadan gitmeliyiz. Ya da ne yapmaması gerektiğini."

Claire arkasına dönünce Myrnin'in kırık bir şişenin parçalarını birleştirmeye çalıştığını gördü. Parçalar birbirine uymayınca Myrnin camı yere fırlatıp yüzünü ellerinin arasına aldı. Omuzları titriyordu. "Kimse... Ona kimse yardım edemez mi?" diye sordu Claire.

"Yardım yok," dedi Sam öfke dolu bir sesle. "Tedavisi de yok. Ve senin bir daha buraya gelmemen için, elimden gelen her şeyi yapacağım."

6

Eve giderken yolun yarısında Claire hiç konuşmadı, Sam'den de ses çıkmıyordu. Aklındaki soruların baskısı sonunda Claire'e fazla geldi. "Doğru söylüyordu, değil mi?" diye sordu Claire. "Bir tür hastalık var. Amelie yeni vampir yapmamanın kendi seçimi olduğuna inanmamızı istedi. Ama bu doğru değil, öyle değil mi? Yapamıyorsunuz. Hasta olmayan bir tek Amelie var."

Sam'in yüzü gerildi. Arabada oturmak, zamanda yolculuk yapmak gibiydi. Koyu pencerelerden yıldızların ışığı bile yansımıyordu. Kendi evrenlerinde yalnızca ikisi vardı. Sam radyoyu açmıştı. Hafif ve tatlı bir klasik müzik çalıyordu.

"Çeneni kapamanı söylememe gerek yok herhalde."

"Herhalde," dedi Claire üzüntüyle. "Ama sormadan rahat edemezdim."

Sam başını salladı. "Sen kendini korumayı düşünmez misin hiç?"

"Shane de bana bunu sorup duruyor."

Sam gözden kaçmayan huzursuzluğuna rağmen gülümsedi. "Tamam," dedi. "Amelie de hasta. Yeni varnpirler yaratmak onun için de gittikçe zorlaşıyor. Michael'ın daha yeni üstesinden geldi, bu sefer ölecek sandım. Yani hepimiz hastayız. Myrnin yetmiş yıldır bunun nedenini ve tedavisini araştırıyor ama artık çok geç. Fazla ileri gitti ve artık kimsenin onu kurtarma şansı yok. Amelie'nin seni böyle feda etmesine göz yumamam Claire. Sana daha önce beş asistanı olduğunu söyledim. Senin de bir istatistik olmanı istemiyorum."

Tanrım. Vampirlerin hepsi ölüyordu. Claire'in içinde yükselen adrenalin ellerinin titremesine neden oldu. İçinde tuhaf, mutluluk gibi bir şey büyüdü. Onu da suçluluk takip etti. Peki ya Sam? Michael? Ama diğer taraftan Oliver ve onun gibi korkunç vampirler de ölecekti. Onların öldüğünü görmek harika olmaz mıydı?

"Ya tedaviyi bulamazsa?" dedi Claire. Hissettiklerini belli etmemeye çalışsa da Sam'in hızlanan kalp atışlarını farkettiğine emindi. "Daha ne kadar..."

"Claire, bunu duyduğunu bile unutmalısın. Ciddiyim. Morganville'de bir sürü sır vardır ama bu ölümüne neden olabilir. *Hiçbir şey* söyleme, anladın mı? Ne arkadaşlarına ne de Amelie'ye. *Anlıyor musun?*"

Sam'in öfkesi Myrnin'inkinden bile daha ürkütücüydü çünkü o da bunun bilincindeydi. Claire başını hafifçe salladı.

Ama aklında uçuşup duran soruları ya da ihtimalleri engelleyemiyordu.

Sam onu kaldırımda bırakıp eve girmesini bekledi. Hava tamamen karanlıktı ve böyle açık, serin bir gecede ortalıkta avlanan bir sürü vampir vardı. Kimse ona saldıramazdı -büyük ihtimalle- ama Sam risk alacak durumda değildi.

Claire kapıyı kapatıp kilitledi ve uzunca bir süre kafasını toparlamaya çalıştı. Arkadaşlarının onu soru yağmuruna tutacağını biliyordu. Nerede kaldığını, gecenin bu vaktinde tek başına dışarıda dolaşarak aklını mı kaçırdığını soracaklardı. Ama Amelie'nin ya da Sam'in koyduğu kuralları çiğnemeden bu soruların cevabını veremezdi.

Ölüyorlardı. İnsana imkansız gibi geliyordu çünkü vampirler çok güçlü, çok ürkütücü görünüyordu. Ama Claire görmüştü. Myrnin'in nasıl çürüdüğünü ve Sam'in nasıl korktuğunu görmüştü. Amelie bile, kusursuz buzlar kraliçesi Amelie bile lanetlenmişti. Bu iyi bir şey değil miydi? Öyleyse, Amelie'nin de Myrnin gibi yavaşça delireceğini düşünmek neden Claire'in midesini bulandırıyordu.

Claire derin bir nefes alıp aklına bir süre sesini kesmesini söyledi ve koridora yürüdü.

Pek uzağa gidemedi. Her yerde eşyalar vardı. Bir-iki saniye sonra dehşetle farketti. "Olamaz," diye fısıldadı. "Shane'in eşyaları." Eşyalar koridoru tıkıyordu. Claire kutuların ve valizlerin arasından kendine yol açtı. Lanet olsun. Fişi çekilen Playstation yasta görünüyordu.

"Hey? Hey millet? Ne oluyor?" diye bağırdı Claire barikatı aşmaya çalışırken. "Kimse yok mu?"

"Claire?" Michael'ın gölgesi koridorun sonunda göründü. "Neredeydin?"

"Laboratuarda kalmam gerekti." Yalan da değildi. "Ne oluyor?"

"Shane taşınacağını söyledi." Michael çok öfkeli görünüyordu ama bu bile üzüntüsünü gizlemiyordu. "İyi ki geldin. Ben de seni aramaya çıkacaktım."

Claire yukarıdaki anlaşılmaz sesleri duydu. Eve'in sesi yüksek ve tiz çıkıyordu. Shane bir şeyler haykırıyordu. Bir dakika kadar sonra Shane elinde bir kutuyla merdivenlerin başında dikildi. Yüzü solgun ama son derece kararlıydı. Bir-iki saniye tereddüt etse de Claire'in geldiğini görünce aşağı indi.

"Ne yaptığını sanıyorsun gerizekalı?" dedi Eve merdivenlerin tepesinden. Onun önüne geçip Shane'i yukarı çıkarmaya çalıştı. "Sana diyorum, dağlı mısın nesin? Seninle konuşuyorum, duymuyor musun!"

"Burada onunla yaşamak istiyorsanız yaşayın," dedi Shane. "Ben gidiyorum. Artık burama kadar geldi."

"Gece vakti mi taşınacaksın? Kafayı mı üşüttün?"

Shane, Eve'in sağından geçecekmiş gibi yapıp solundan kaçtı.

Ve yerinden kıpırdamayan Claire'e çarptı. Claire bir şey söylemedi. Birkaç saniyelik sessizlikten sonra Shane "Afedersin," dedi. "Buna mecburum. Sana anlattım."

"Bunun sebebi baban mı?" diye sordu Claire. "Michael'a karşı önyargılı olmanın sebebi?"

"Önyargı mı? Tanrı aşkına Claire, o hala eski Michael'mış gibi konuşuyorsun. Ama değil. O da onlardan biri. Bu saçmalıkla işim bitti artık. Gerekirse birkaç kanunu çiğner, kendimi hapse attırırım. Burada yaşayıp onu görmekten daha iyidir." Shane birden durup gözlerini kapadı. "Anlamıyorsun. Sen anlamıyorsun Claire, burada büyümedin."

"Ama ben burada büyüdüm," dedi Eve ona yaklaşarak. "Ve senin o paranoyak saçmalıklarını anlamıyorum. Michael kimseye zarar vermedi! Özellikle de sana aptal! Bu yüzden kes şunu."

"Öyle yapıyorum zaten," dedi Shane. "Gidiyorum."

Claire onun yolundan çekilmedi. "Peki ya biz?"

"Benimle gelmek istiyor musun?"

Claire yavaşça başını salladı ve Shane'in yüzündeki acıyı gördü. Shane hemen kendini toparladı.

"O zaman konuşacak bir şeyimiz yok. Kusura bakma ama biz diye bir şey kalmadı. Aş bunu Claire. Eğlenceliydi ama aslında benim tipim değilsin."

Michael *hareket etti.* Shane'in elindeki kutuyu alıp odanın öbür ucuna attı. Kutunun içindekiler yerlere saçıldı.

"Sakın," dedi Shane'i omuzlarından tutup onu en yakın duvara yapıştırarak. "Sakın ona saygısızlık etme. Bana pislik gibi davranabilirsin, umrumda değil. İstersen Eve'e de öyle davran, cevabını verir. Ama Claire'e bunu yapamazsın. Saçmalıklarından bıktım Shane." Durup derin bir nefes

aldı ama öfkesi yatışmamıştı. "Gitmek istiyorsan defol git. Ama biraz da kendine baksan iyi olur. Tamam, kardeşin öldü. Annen öldü. Baban şiddet yanlısı, takıntılı pisliğin teki. Hayatın berbat durumda. Ama artık mağdur olmak zorunda değilsin. Seni hep alttan aldık ama her seferinde tepemize çıktın. Artık yeter. Hayatının bizimkinden çok daha kötü olduğunu söyleyip çocuk gibi sızlanmana artık izin vermeyeceğim."

Shane'in yüzü önce bembeyaz, sonra da kıpkırmızı oldu.

Shane, Michael'ın yüzüne bir yumruk attı. Sağlam ve acımasız bir yumruk. Claire kendi canı acımış gibi haykırıp geri çekildi.

Michael kıpırdamadı. Hiç tepki vermedi. Sadece Shane'in gözlerinin içine baktı.

"Aynı babana benziyorsun," dedi. "Şimdi de kalbime kazık saplamak mı istiyorsun? Kafamı mı koparacaksın? Yoksa beni yeniden gömecek misin? Yani istediğin bu mu dostum?"

"Evet!" Shane onun yüzüne karşı avazı çıktığı kadar bağırdı. Gözlerinde çok korkutucu bir şey vardı. Claire kıpırdayamadı, nefes bile alamıyordu.

Michael onu bırakıp yürüdü ve Shane'in taşıdığı kutudan dökülen bir şeyi yerden aldı.

Ucu sivri bir kazık.

Keskin bir avcı bıçağı.

"Hazırlıklı gelmişsin," dedi kazıkla bıçağı ona fırlatarak. Shane onları havada yakaladı. "Yap o zaman."

Eve çığlık atıp kendini Michael'ın önüne attı. Michael nazikçe ama kararlılıkla onu önünden çekti.

"Hadisene," dedi. "Bu işi şimdi görelim, yoksa başka zamana kalacak. Taşınmak istiyorsun çünkü beni öldürürken vicdanının rahat olması lazım. Neden bekliyorsun ki? Hadi, yap şunu. Karşı koymayacağım."

Shane bıçağı elinde çevirdi, keskin ucu döndükçe parlıyordu. Claire donup kalmıştı. Söyleyecek ya da yapacak tek bir şey bulamıyordu. Ne olmuştu? İşler nasıl bu hale gelmişti? Ne...

Shane, Michael'a doğru bir adım attı, ani bir hamle yaptı, Michael kıpırdamadı. Gözleri... Vampir gözleri gibi soğuk ya da korkutucu değildi. Bakışları çok insancaydı ve korkuyordu.

Uzunca bir süre kimse kıpırdamadı. Sonra Michael konuşmaya başladı. "Sana ihanet ettiğimi düşünüyorsun, biliyorum. Ama öyle bir şey yapmadım. Bu seninle ilgili değildi. Daha fazla kapana kısılmış halde yaşayamazdım. Burada ölüyordum. Diri diri gömülmüştüm."

Av bıçağı kendi karnına girmiş gibi Shane'in yüzü buruştu. "Belki de ölü olarak kalmalıydın." Sağ elindeki kazığı havaya kaldırdı.

"Shane, hayır!" Eve çığlık atarak aralarına girmeye çalışıyordu ama Michael onu uzak tutuyordu. Eve öfkeyle Michael'a döndü. "Lanet olsun, kes şunu! Gerçekten ölmek istemiyorsun!"

"Evet," dedi Michael. "İstemiyorum. Bunu biliyor."

Shane titreyerek durdu. Claire onun yüzüne, gözlerine baktı. Ne düşündüğünü anlayamıyordu. Ve ne hissettiğini. Sadece bir yüzdü ve Claire artık onu tanımıyordu.

"Sen benim arkadaşımdın," dedi Shane. Kaybolmuş gibiydi. "Benim en iyi dostumdun. Ne biçim iş bu?"

Michael hiçbir şey söylemedi. Bir adım atıp bıçakla kazığı Shane'in elinden aldı ve onu kucakladı.

Ve bu sefer... Shane karşı koymadı.

"Pislik," diye iç çekti Michael. Dostça sırtına vurdu.

"Evet," dedi Shane geri çekilip gözlerini elleriyle ovuşturarak. "Sen başlattın." Kafasını çevirip Claire'e baktı. "Ve sen eve geç kaldın."

Lanet olsun. Bu kargaşa içinde Claire eve geç geldiğini unutacaklarını sanmıştı ama tabii ki Shane ilgiyi başka tarafa çekmek isteyecekti. Claire de orada kuzu gibi oturuyordu işte.

"Doğru," dedi Eve. "Ölüp kalmadığını bize haber verseydin bir zahmet. Evin numarasını mı unuttun yoksa?"

"Bir şeyim yok," dedi Claire.

"Amy'nin var ama. Öldürülüp bizim çöp konteynırımıza atılmış. Bu yüzden öldün diye biraz endişelendiğim için kusura bakma." Eve kollarını birleştirdi. Kaşlarını daha da çatmıştı. "Shane bu saçmalığı başlatmadan önce, gidip çöpe bile baktım."

Kahretsin. Myrnin'le geçirdiği öğleden sonranın stresiyle, Claire, Amy'nin ölümünü unutmuştu. Eve tabii ki sinirli olacaktı. Sinirden çok korkuydu hissettiği.

Claire, Shane'e bakmaya cesaret edemedi. Çaresizce Michael'a döndü. "Üzgünüm," dedi. "Laboratuardaydım. Aramam lazımdı galiba."

"Peki eve yürüyerek mi döndün? Bu karanlıkta?" Kurtulması gereken başka bir soru. Claire omuzlarını silkti. "Morganville'de yayalara ne dendiğini biliyor musun? Yürüyen kan bankaları." Michael'ın sesi buz gibiydi. Buz gibi ve öfkeli. "Ödümüzü kopardın. Sen böyle yapmazdın Claire. Ne oldu?"

Shane onun yanına geldi. En azından o çok kızgın olmadığı için Claire rahatlamıştı. Ama sonra bluzunun yakasını indirip boynunun önce sağ, sonra sol tarafına baktı. Claire o kadar şaşırmıştı ki karşı koyamadı. Shane uzun kollu bluzun sağ kolunu dirseğine kadar çekip Claire'in kolunu inceledi.

Sol koluna uzanınca Claire birden paniğe kapıldı. *Bileklik. Tanrım.*

Kolunu çekip kurtardı ve Shane'i itti. "Hey, ben iyiyim tamam mı?" diye çıkıştı. "İyiyim! Diş izi falan yok!"

"O zaman göster," dedi Shane. Gözleri öyle korku doluydu ki Claire'in içi acıdı. "Hadi, Claire. Kanıtla."

"Neden sana bir şey kanıtlamak zorunda olayım ki?" Claire haksız olduğunu biliyordu. Shane'in onu bu kadar düşünmesine sinirlenmesi yersizdi. "Bir vampir gibi bana sahip değilsin! Bir şeyim yok dedim! Neden bana güvenmiyorsun?"

Claire söylediklerini geri almak için her şeyi yapmaya hazırdı ama artık çok geçti. Sözleri bir yumruk gibi Shane'in

yüzüne inmişti. *Bana çok kırıldı. Neden bunu yaptım ki? Neden...*

Michael birden ikisinin arasına girdi. Başını arkasına çevirip Shane'e baktı. "Ben yaparım." Eve'le Shane'in görüş açısını engelliyordu. Claire onu durduramadan -sanki durdurabilecekmiş gibi- sol kolunu kapıp bluzunu dirseğine kadar sıyırdı.

Michael birkaç saniye boyunca altın bilekliğe felç olmuş gibi bakakaldı, sonra da inceliyormuş gibi Claire'in kolunu bir o yana bir bu yana çevirdi. Ardından bluzun kolunu Claire'in yalanının göstergesi olan mücevherin üstüne çekti.

"Bir şeyi yok," dedi diğer ikisine bakarak. "Doğru söylüyor. Bir vampir ısırmış olsaydı anlardım. Hissederdim."

Shane ağzını açtı, sonra vazgeçip kapadı. Bir adım geri atıp Claire'e baktı, sonra bir şey demeden çıktı. Eve arkasından bağırdı. "Kalmayı planlıyorsan eşyalarını taşımaya ne dersin?"

"Sonra," dedi Shane merdivenleri çıkarken.

"Onunla konuşsam iyi olur," dedi Claire. Michael onun kolunu tuttu.

"Hayır, önce benimle konuşacaksın."

Onu aceleyle mutfağa itti. "Muhteşem aile yemeklerinden biri daha," diye bağırdı Eve arkalarından. "Bana ne! Son sosisliyi alıyorum!"

Mutfak kapısı kapalı olmasına rağmen Michael hiç risk almadı. Claire'i kilere itip ışığı yaktı. "İçeri," dedi. Kapıyı

arkalarından kapattı. İçerisi iki kişi için fazla sıkışıktı. Her taraf eski baharat kokuyordu. Shane'in birkaç hafta önce şişeyi düşürdüğü yerdeki sirke kokusu geçmemişti. Michael tıslayarak konuşmaya başladı. "Sen ne halt karıştırdığını sanıyorsun?"

"Yapmam gerekeni yaptım," dedi Claire. Titriyordu ama Michael'ın gözünü korkutmasına izin vermeyecekti. Yorgundu, ayrıca bugünlerde herkes onun gözünü korkutmaya çalışıyor gibiydi. Küçük olsa da güçsüz değildi. "Tek yolu buydu. Amelie..."

"Benimle konuşmalıydın. Bizimle konuşmalıydın."

"Sen hayaletken bizimle konuştuğun gibi mi? Ya da vampire dönüşmeden önce bir ev toplantısı yaptığın gibi mi?" dedi Claire. "Tabii. Seçim yapmak bir tek senin hakkın değil Michael. Bu da benim seçimimdi, ben karar verdim. Sonuçlarına ben katlanacağım. Bu şey sayesinde hepiniz güvende olacaksınız."

"Kim dedi?" diye sordu Michael. "Amelie mi? Şimdi de vampirlere mi güveniyorsun?"

Claire onun mavi gözlerinin içine baktı. "Sana güveniyorum."

Michael gülümsemesine hakim oldu. "Salak."

"Aptal." Claire hafifçe ona vurdu, Michael ona karşı çıkmadı. Hatta sendelemiş gibi yaptı. Oysa Claire vampirlerin kolay kolay dengesini kaybetmediğini biliyordu, hele de darbe bir vampirden gelmediğinde. "Michael, Amelie bana başka seçenek bırakmadı. Shane'in babası sonunda gitmiş

olsa bile çok zarar verdi. Burada kimse Shane'e güvenmeyecekti. O zaman ne olduğunu biliyorsun..."

"Birine güvenmezlerse mi?" dedi Michael ciddi bir sesle. "Evet, biliyorum. Bak, Shane'i merak etme. Ben onu koruyacağım. Sana söyledim..."

"Koruyamayabilirsin. Bak, darılma ama daha birkaç haftadır vampirsin. Kütüphaneden aldığım kitapların süreleri bile daha fazla. Bir söz veremezsin..."

Michael parmağını onun dudaklarına götürerek Claire'i susturdu. Kısık mavi gözleri ciddi ve çok dikkatliydi.

Claire mutfak kapısının çarpıldığını ve Eve'in ayakkabılarının parkede çıkardığı sesi duydu. "Alooo? Kimse yok muuuu? Süper. Neden bütün ev arkadaşlarım tabaklar kirliyken kız çocuğu gibi surat asıp hayalet gibi kayboluyor ki? Beni duyuyorsan Michael Glass, sana diyorum!"

Claire homurdandı, neredeyse gülecekti. Michael'ın eli ağzını kapadı. Michael koluna dokununca Claire onu takip etti. Bir şey devirmemek için çok dikkatli yürüyordu. Kilerin arkasındaki kapının açıldığını gördü ve eğilerek küçük delikten geçti. Deliğin öbür tarafında, kilerden bir damla ışığın bile sızmadığı zifiri karanlık bir oda vardı. Claire birden paniğe kapıldı. Michael'ın eli onu ittirince Claire tereddütle karanlığa adım atmak zorunda kaldı. Arkasından kapının çok hafif bir sesle kapandığını duydu. Parlak elektrik ışığı yavaşça yok oldu.

"Al," dedi Michael feneri ona uzatarak. "Bizi burada da arayabilir ama hemen gelmez en azından."

tg: kaktusunx

Burası Claire'in Cam Ev'deki ilk gününde saklandığı, girişi olan ama çıkışı olmayan gizli saklanma deliğiydi. Claire baştan beri buranın bir vampirin bir sürü tabut saklayacağı bir yer olduğunu hayal etmişti ama hayır, içerisi boştu. Ayrıca Claire'in bildiği kadarıyla Michael son derece rahat bir yatakta yatıyordu.

"Ben de sana soracaktım. Burası ne?"

"Sebze kileri," dedi Michael. "Bu ev inşa edildiği zamanlar buzdolabı daha icat edilmemiş. Buz satışı da çok az oluyormuş. Sebzelerin çoğu burada saklanıyormuş."

"Yani, burası vampirlerin gizlenme yeri değil, öyle mi?"

Michael iç çekerek uzun bacaklarını uzattı ve duvara yaslandı. Tanrım, gerçekten çok yakışıklıydı. Nabzının olmamasına Eve'in aldırış etmemesine şaşmamak gerekti. "Benim bildiğim kadarıyla değil. Morganville'deki vampirler hiç saklanma gereği duymamış. Sadece insanlar saklanmış."

Claire şu anda konuşmaları gereken konunun başka olduğunu düşündü. Kollarını birleştirdi. Bilekliği bileğine batıyordu. "Bana ne ders vereceksen, unutma ki artık çok geç. İmzaladım, bitti. Bilekliği taktım." Claire bunu söyleyince aniden ağlamak istedi. "Michael..."

"Senden ne yapmanı istiyor?" O kadar yerinde bir soruydu ki Claire'in gözyaşları daha da baskı yapmaya, burnu iyice akmaya başladı.

"Iı..." Michael'a söyleyemezdi. Amelie de Sam de bunu açıkça anlatmıştı. "Sadece okulla ilgili fazladan bir şeyler. Bazı şeyleri çalışmamı istiyor."

"Ne gibi şeyleri?" Michael'ın sesi sert ve endişeliydi. "Claire..."

"Bir şey değil. Bilimle ilgili. Büyük ihtimalle zaten göreceğim şeyler... Sadece biraz fazla zamanımı alıyor. Bunu Shane'den..." *Nasıl saklayacağımı bilmiyorum,* diyecekti. Çünkü saklamalıydı, öyle değil mi? Vampir olduğu için Michael'dan nefret etmesi yeterince kötüydü, şimdi kendini Amelie'ye sattığı için Claire hakkında ne düşünecekti kim bilir? "Bütün bunları nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Birden ağlamaya başladı. Ağlamak istememişti ama daha fazla kendini tutamamıştı. Michael'ın Shane gibi onu teselli etmesini bekledi ama Michael yerinden kıpırdamadı. Olduğu yerde durup onu izledi. Claire ağlamayı bitirip ıslak yanaklarını eliyle silince "Bitti mi?" diye sordu.

Claire yutkunup başını salladı.

"Seçimini yaptın. Şimdi faydalarını istiyorsun ama sonuçlarından da kaçmak istiyorsun. Bu mümkün değil Claire. Bunun kaçışı yok. Ertelemeden, şimdi yüzleşmelisin." Michael'ın sesi biraz yumuşadı. "Bak, o kadar da pislik değilim. Korktuğunu biliyorum. Ama sen artık bu şehirde bir oyuncusun. Korumak için evimize aldığımız o küçük, kırılgan kız değilsin. Sen bizi korumaya çalışıyorsun. Bu da demek oluyor ki bazıları senden o kadar da hoşlanmayacak ve bunun bedelini ödemek zorunda kalacaksın."

"Ne?" Claire'in başı dönmüştü. Beklediği tepki bu değildi. Özellikle de Michael'ın soğuk, meydan okuyan bakışı ve ona sarılmaması Claire'i hayalkırıklığına uğratmıştı.

"Sözleşmeyi imzalamak, yapmak zorunda kaldığın son seçim olmayacak. Doğru şeyi yapıp yapmadığını bundan sonraki seçimlerin gösterecek." Michael ayağa kalktı. Claire'in fenerinin ışığında bir melek gibi muhteşem görünüyordu. "Bana yalan söylemeyi bırak. Daha iyi bir başlangıç yapman lazım."

"Ben... Ne?"

"Amelie'nin senden sadece biraz daha ders çalışmanı istediğini söyledin. Yalan söylediğinde anlayabiliyorum. Hayır, başka bir şey sormayacağım çünkü seni korkuttuğunu biliyorum. Ama unutma, vampirler anlayabiliyor."

Michael kapıyı açıp dışarı çıktı. Claire de ağzı açık halde onun arkasından gitti. Ama o delikten geçip feneri kapattığında, Michael çoktan kilerden çıkmıştı. Aslında Claire dışarı çıktığında Michael kanepeye oturmuş, Eve de onun yanına kıvrılıp başını onun göğsüne yaslamıştı bile. Televizyonda bir şey izliyorlardı. Claire bir özür mırıldanıp onların yanından geçerken Eve, Claire'i süzdü.

Claire merdivenlerde durup onlara baktı. Sevdiği iki insan sıcak ve mutlu bir ana dalmıştı.

Michael bir vampirdi, yani ölmek üzereydi. Myrnin gibi. Acı çekip aklını kaybedecek ve insanlara zarar verecekti.

Onu ne kadar severse sevsin, Eve'e bile zarar verebilirdi.

Gözyaşları gözlerini yaktı, birden nefes almakta zorlandı. Soyut bir problem olarak bakıldığında, vampirler olmadan Morganville eşittir güvenlik anlamına geliyordu. Bir zamanlar öyleydi. Ama artık durum o kadar basit değildi.

Ortada Claire'in çok sevdiği insanlar vardı. Tabii ki Oliver'ın ardından gözyaşı dökmeyecekti ama Michael'ı umursamaması mümkün müydü? Ya da Sam'i? Hatta Amelie'yi?

Claire çantasını alıp üst kata çıktı.

Shane'in kapısı kapalıydı, Claire kapıyı çaldı. Shane uzunca bir süre cevap vermedi, sonra da "Duymazdan gelirsem gidecek misin?" dedi.

"Hayır," dedi Claire.

"Gir o zaman."

Yatağa uzanmış, ellerini başının altına koymuş, tavanı izliyordu. Claire içeri girip kapıyı kapatırken ona bakmadı.

"Eee, hep böyle mi olacak?" diye sordu Claire. "Ben geç vakte kadar dışarıda kalmak gibi aptalca bir şey yapacağım, sen sinirlenip kaçacaksın. Sonra ben gelip özür dileyip her şeyi düzeltecek miyim?"

Shane şaşkınlıkla ona baktı. "Evet, bu bana uyar."

Claire, Michael'ı ve Michael'ın ona birden nasıl yetişkin gibi davrandığını düşündü. Yatakta, Shane'in yanına oturup cesaretini toplamak için bir-iki saniye sessizce yere baktı, sonra da bluzunun kolunu yukarı çekip bilekliği gösterdi.

Shane ses çıkarmadı. Yavaşça doğrulup üzerinde Kurucu Sembolü olan parlak altın bilekliğe baktı.

"Konuşmamız gerek," dedi Claire. Korkudan bayılacak gibiydi ama bunun doğru seçim olduğunu biliyordu. Diğer seçeneği yalan söylemekti ve bunu daha fazla sürdüremezdi. Michael bu konuda haklıydı.

Shane her şeyi yapabilirdi, kaçabilir, onu odasından atabilir, hatta Claire'e vurabilirdi.

Bunun yerine onun elini eline alıp başını öne eğdi ve "Anlat," dedi.

Eve o kadar anlayışlı değildi. "Aklını mı kaçırdın?" Fırlatmak için en yakınındaki şeye uzandı -Playstation'ın kumandasıydı bu- ama Shane hemen onu durdurdu. Eve eline başka bir şey, mesela bir kitap almış olsa, Shane'in bu kadar hızlı hareket etmeyeceğini düşündü Claire.

"Bu konuda yetişkin gibi davranalım," dedi Michael. Hepsi birlikte aşağıdaydı. Shane'le Michael yine karşı kutuplardaydı. Saat on bir olmuştu bile. Claire çok uzun ve zor geçen günün stresini omuzlarında hissediyordu. Esneyince Eve ona öfkeyle baktı.

"Ah, kusura bakma, uykundan çalıyoruz. Michael, içimizden biri yetişkin değilken, bu konuda nasıl yetişkin gibi davranacağız?" Eve parmağını Claire'e doğru salladı. "Sen daha bir çocuksun Claire. Bu şehre geleli birkaç ay olan yeniyetmenin tekisin daha. Ne yaptığın hakkında en ufak bir fikrin yok!"

"Belki öyle," dedi Claire. Sesinin sakin çıkmasına çok sevindi. Eve'in ona kızması hiç hoşuna gitmiyordu. Herhangi birinin ona kızması hoşuna gitmiyordu. "Olan oldu. Ben seçimimi yaptım. Mesele, biz konuşmaya başlamadan önce kapandı. Ama bilmenizi istedim. Size..." Gözucuyla Michael'a baktı. "Size yalan söylemek istemedim."

"Nedenmiş? Halbuki burada herkes yalan söylüyor. Michael hayalet olduğunu söylemedi. Shane her konuda yalan söyler. Sen neden söylemedin?"

Shane homurdandı. "Sen abartılar kraliçesi, sesini biraz alçaltmaya ne dersin?"

"Söyleyene bak, sanki biri damarına basınca sen ortalığı inletmiyorsun!"

Claire çaresiz gözlerle Michael'a baktı. Michael gülümsememek için kendini zor tutuyordu. Omuzlarını silkip bir adım attı. Bu da kesinlikle Shane'i desteklediği anlamına geliyordu. "Eve," dedi Michael bir an için Shane yokmuş gibi davranarak. "Kıza biraz anlayış göstersene. En azından sen başka bir yerden duymadan önce kendisi gelip sana söyledi."

"Tabii ya, en son bana söyledi!" Eve elleri belinde iki oğlana parladı.

"Sevgilisiyim," dedi Shane ellerini kaldırarak.

"Ev sahibiyim," dedi Michael neşeli bir sesle.

"Kahretsin," diye iç çekti Claire. "Tamam, bir daha ruhunu şeytana satacak olursan ilk ben öğreneceğim! Kız dayanışması tamam mı?"

""Iıı... Tamam?"

"Aptal," dedi Eve yenilgiyi kabul ederek. "Bunu yaptığına inanamıyorum. O koruma saçmalığından kaçmak için neler yaptım. Şimdi sen karşımda duruyorsun... Ve koruma altındasın. Sadece güvende olmanı istedim. İstediğim şeyin bu olduğundan hiç emin değilim."

"Ben de," dedi Claire. "Ama yemin ederim aklıma gelen en iyi çözüm buydu. Ayrıca Amelie o kadar da fena biri değil."

Hepsi birbirine baktı. "Ama seni bu saate kadar oyalayacak ne yaptırdığını bize söylemiyorsun," dedi Shane.

"Evet. Şey... Söyleyemem."

"O zaman çok da sağlam biri değil," dedi Shane. "Sen de değilsin."

Kimsenin, bu durumu nasıl çözeceğine dair hiçbir fikri yoktu. Shane, Michael ve Eve konuşmaya devam ederken, Claire, başını Shane'in kucağına koyup uyuyakaldı. Uyandığından sabahın üçüydü. Shane yerinden kalkmamıştı ve Claire'in üstüne bir battaniye örtmüşlerdi. Shane de uyuyordu.

Claire esneyip ayağa kalktı. Kasları acıyınca inledi. "Shane. Kalk hadi. Yatağına yat."

Uykudan yumuşayan Shane çok tatlı uyandı. "Sen de gelecek misin?" Yarı şaka yapıyordu. Claire o çok korktuğu gece, onun yanına kıvrıldığı anı hatırladı. Shane o zaman dikkatli davranmıştı ama sabahın üçünde, Shane uyku sersemiyken Claire onun kendine hakim olabileceğine çok da güvenmiyordu.

"Gelemem," dedi. "İstemediğimden değil ama..."

Shane gülümseyip kanepede kenara çekildi. Yastıklarla sıcak, sağlam bedeni arasında çok az mesafe vardı. "Gel," dedi Shane. "Söz veriyorum hiç giysi çıkmayacak. Belki sadece ayakkabılar. Giysi sayılır mı?"

Claire ayakkabılarını çıkarıp onun yanına yattı. Vücutları birbirine değince gevşeyerek derin bir nefes aldı. Battaniyeye bile ihtiyacı yoktu. Ama Shane ikisinin de üzerini örtüp Claire'in saçlarını ensesinden çekti ve yumuşak, hassas tenini öptü.

"Gidiyordun," diye fısıldadı Claire. Shane aniden durdu. Nefes almayı bile bırakmıştı sanki. "Benim iyi olup olmadığımı bile öğrenmeden gidiyordun."

"Hayır, seni arayacaktım."

"Eşyalarını topladıktan sonra."

"Claire, Eve yukarı gelip bana bağırana kadar senin eve gelmediğini bile bilmiyordum. Seni arayacaktım."

Claire arkasına dönüp ona bakınca Shane'in gözlerindeki çaresizliği gördü.

"Lütfen," dedi Shane. "Lütfen bana inan."

İradesine, hatta sağduyusuna rağmen Claire ona inandı. Shane'in bedeninin sıcaklığıyla kendini bütün dünyaya karşı güvende hissediyordu.

Shane kolunu onun beline doladı. Claire kendini tam anlamıyla koruma altında hissediyordu.

"Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim," dedi Shane. Büyük ihtimalle tutamayacağı bir sözdü bu. Ama karanlıkta, Claire için çok şey ifade ediyordu. "Hey."

"Ne var?"

"Biraz eğlenmek ister misin?"

İsterdi.

Claire uyuyakalmış olmalıydı. Kalbi küt küt çarparak uyandığında bir şeylerin çok ama çok yanlış olduğunu hissetti. Uyanırken bir an burnuna duman kokusu geldiğini sanmıştı. Kalbi yerinden çıkacak gibiydi. Ev zaten bir kere kül olmanın eşiğinden dönmüştü.

Hayır, yangın yoktu ama kesinlikle ters giden bir şeyler vardı. Evin bütün atmosferinde bir şey hissediliyordu. Duman kokusuyla Claire'e bir uyarı gelmişti sanki. Kıçını yataktan kaldır uyarısı.

"Ne oluyor?" Claire'in bedeninde elektrik dolaşır gibi oldu. "Shane?"

"Ters bir şeyler var."

Dışarıdan ani bir siren sesi gelince ikisi de donup kaldı. Evin tam önünden geliyor gibiydi.

Claire merdivenlerde ayak sesi duydu ve Eve'in üzerinde saten bir sabahlık ve yumuşak siyah bir gecelikle merdivenleri indiğini gördü. Eve'in yüzünde hiç makyaj yoktu ve kızarmış, tedirgin ve korkmuş görünüyordu.

"Ne var?" dedi Eve. "Ne oluyor?"

"Bilmiyorum," dedi Shane. "Kötü bir şey. Sen de hissediyor musun?"

Ortada bir durum vardı, hepsi ayaktaydı ve saat daha sabahın altısıydı...

Eve koşup ön bahçeye bakan pencerenin panjurlarını kaldırdı. Hepsi dışarı baktı. Yolun ortasında bir polis arabası vardı, sireni hala çalıyordu. Arabanın farları; sokakta park etmiş, sürücü kapısı açık, vişneçürüğü bir sedanın üzerine

vuruyordu. Arabanın ışıkları hala yanıyordu ve yanında, yola serilmiş biri vardı.

Pencereler koyu renkti.

Araba bir vampire aitti.

Eve çığlık atıp korku dolu gözlerle onlara baktı. "Michael nerede?" diye sordu. Claire onu arkasında bulacakmış gibi aptalca arkasına baktı.

Hepsi birden yeniden yola, arabaya ve yerde yatan kişiye baktı.

"Olamaz," diye fısıldadı Claire. Shane çoktan kapıya koşmaya başlamıştı bile. Eve olduğu yerde donakalmıştı. Claire ona sarılınca Eve'in titrediğini farketti.

Shane çitin kapısından atlayıp yerdeki bedene koştu. Polis arabasından çıkan polis onu yakalayıp yüzünü motor kapağına çarptı. Shane bağırarak bir şeyler söylüyordu.

"Oraya gitmem lazım," dedi Claire. "Burada kal."

Eve uyuşmuş gibi başını salladı. Claire onu orada bırakmak istemiyordu ama müdahale etmezse Shane tutuklanabilirdi ve hapiste başına ne geleceğini kimse bilemezdi.

Claire verandaya çıkınca, köşeden siren çalarak başka bir polis arabası daha geldi. Araba ilk arabanın yanında durdu ve içinden çıkan polis, Shane'in kıstırıldığı yere gitti.

Claire, Shane'in yüzünü kaputa bastıran polisi tanımıyordu ama yeni geleni kesinlikle biliyordu. Monica'nın ağabeyi Richard Morrell. Fena biri değildi ama kesinlikle aynı sinir bozucu gen havuzundan geliyordu. Richard geri çekilen ilk polisin yerini aldı.

"Shane! Lanet olsun Shane, sakin ol. Burası olay yeri, oraya öylece gitmene izin veremem, anlıyor musun? Sakin ol!"

Richard, Shane'i kontrol altına almaya çalışırken diğer polis de yoldaki bedenin yanına çömeldi. Cesedin. Claire bir adım daha attı. Polis bir fener çıkarıp fenerin ışığını yerde yatan adamın yüzüne doğru tuttu. Kırmızı saçları ışıkta parladı.

Michael değil.

Sam.

Göğsünde bir kazık vardı, bembeyaz olmuş, kıpırdamıyordu.

Polis "Richard!" diye bağırdı. "Sam Glass! Ölmüş gibi duruyor!"

"Sam," diye fısıldadı Claire. "Olamaz."

Sam ona iyi davranmıştı. Biri onu arabasından çıkarıp kalbine bir kazık saplamıştı.

"Lanet olsun!" diyerek yere tükürdü Richard. "Shane, şuraya otur. Çabuk, şimdi. Kelepçe takmaya zorlama beni." Shane'i tişörtünün yakasından tutup kaldırıma oturttu ve ona kızgınlıkla baktıktan sonra cesedin yanına geldi. "Yüce Tanrım... Ayağını tut."

"Ne?" Diğer polis -göğsünde adının FENTON olduğu yazıyordu- kaşlarını çatarak ona baktı. "Burası olay yeri, biz..."

"Hala hayatta, seni aptal. Şu lanet ayağı tut Fenton! Yanarsa ölür asıl."

Güneşin ilk ışınları ufuktan süzülüp Sam'in kıpırtısız bedenine vuruyordu.

Claire onun bedeninden duman tütmeye başladığını gördü.

"Ne bekliyorsun?" diye bağırdı Richard. "Kaldır onu!" Diğer polis bir saniye daha tereddüt ettikten sonra Sam'in ayaklarını tuttu. Richard onu kollarının altından kavradı ve ikisi onu güçlükle kaldırıp pencereleri filtreli vişneçürüğü sedanın içine taşıdı. Fenton sürücü koltuğuna yöneldi ama Richard ondan önce davranmıştı. "Ben kullanırım," dedi Richard. "Yara hala taze. Onu Amelie'ye götürebilirsem hala bir şansı var demektir."

Fenton geri çekildi. Richard motoru çalıştırıp arabayı hızla sürmeye başladı.

Memur Fenton öfkeyle Shane'e baktı. "Canımı sıkacak mısın evlat?" Claire öyle olmayacağını umuyordu. Bu adam, Richard Morrell'in yaş ve ebat olarak iki katıydı ve pitbulun insan versiyonu gibiydi.

Shane ellerini kaldırdı. "Hiç sorun çıkarmayacağım efendim."

"Siz ikiniz ne olduğunu gördünüz mü?"

"Hayır," dedi Claire. "Ben uyuyordum, hatta hepimiz uyuyorduk."

Polis, homurdanır gibi bir sesle, "Hepiniz aynı odada mı uyuyordunuz?" diye sordu onun dağınık saçlarını ve buruş buruş giysilerini süzerek. "Böyle birileri olduğunuzu sanmazdım."

Claire bir-iki saniye boyunca adamın ne dediğini anlayamadı, sonra tepeden tırnağa kızardı. "Hayır, yani... Eve kendi odasındaydı. Biz kanepede uyuyakalmıştık."

"Evet, hepimiz uyuyorduk," dedi Shane. "Siren sesine uyandık." Aslında bu tam olarak doğru değildi. Sirenleri uyandıktan sonra duymuşlardı çünkü. Ama Claire bunun neden önemli olduğunu o sırada anlamadı.

Polis hala kaşlarını çatıyordu. "Evde dört kişi olmanız lazım. Diğer ikisi nerede?"

"Eve hala içerde. Michael da..." Michael neredeydi? "Onun nerede olduğunu bilmiyorum."

"Ben gidip içeride mi diye bakayım," dedi Shane ama polis gök gürültüsü gibi bir sesle onu durdurdu.

"Sessizce oturacaksın. Senin adın neydi?"

"Claire Danvers."

"Claire. İçeri gir, bak bakalım Michael içeride miymiş. İçeride değilse, arabası yerinde mi öğren."

Claire gözlerini adama dikti. "Kötü bir şey düşünmüyorsunuz değil mi?.."

"Kanıtım olana kadar hiçbir şey düşünmüyorum. Kim var kim yok öğrenmem gerek." Polis öfkeli bakışlarını yerinden kalkmak üzere olan Shane'e çevirdi. "Otur oturduğun yerde dedim Collins."

"Benim olayla hiçbir alakam yok!"

"Vampirlerin kalbine kazık saplama ihtimali olanları yazmam istenseydi, sen listenin en başında olurdun. Bu yüzden alakan var. Otur yerine."

Shane sinirli sinirli oturdu. Claire sesini çıkarmadan aptalca bir şey yapmaması için ona yalvaran gözlerle baktıktan sonra aceleyle eve girdi. Eve yukarıda giyiniyordu. Önünde Elmer Fudd'ın karikatürü olan siyah bir tişört, siyah pantolon ve biçimsiz Doc Martens ayakkabılar...

"O değilmiş."

"Biliyorum, gördüm," dedi Eve. Sesi ağlamış ya da ağlamak üzereymiş gibi çatallı çıkıyordu. "Sam'di değil mi? Yaşıyor mu? Yoksa..."

"Bilmiyorum. Richard hala kurtarılabilir falan dedi." Claire kapının tokmağını sıkıca tutup koridora baktı. Michael'ın kapısı kapalıydı. Her zaman kapalı olurdu. "Baktın mı?"

"Hayır." Eve derin bir nefes alıp doğruldu. "Seninle geleceğim."

Michael'ın kapısı kilitli değildi ve içerisi tamamen karanlıktı. Claire ışıkları yaktı. Yatak boş ve düzgündü. Oda tamamen normal görünüyordu. Eve dolapları, yatağın altını, hatta odanın banyosunu kontrol etti.

"İz yok," dedi nefes nefese. "Garaja bakalım."

Garaj arkada bir kulübeydi ve eve bağlı değildi. İkisi birlikte arka mutfak kapısından dışarı çıktılar ve tekerlek izli yolda karşıdan karşıya geçtiler. Kulübenin kapısı kapalıydı.

Eve bir kapıyı, Claire de diğerini açtı.

Michael'ın arabası yoktu.

"İşte olabilir mi acaba?"

"TJ dükkanı onda açıyor," dedi Eve. "Neden sabahın altısında oraya gitsin ki?"

"Mal sayımı falan olabilir mi?"

"Bir vampiri sabahın altısında mal sayımı için çağıracaklarını mı sanıyorsun?" Eve garajın kapısını kapatıp tekmeledi. "Nerede bu lanet olası? Ve neden çalışan bir cep telefonum yok? Neden senin de yok?"

Claire'inki kaybolmuştu, Eve'inki ezilmişti. İkisi de perişan halde birbirine baktı, sonra tek kelime etmeden ön bahçeye, Shane'in oturduğu kaldırıma gittiler. Shane pek uysal görünmemekle birlikte hala oradaydı.

Eve "Telefonunu ver," deyip elini uzattı. Shane kaşlarını çatarak ona baktı. "Çabuk ol aptal. Michael içeride değil, arabası da yok."

"Michael'ın arabası mı var? Ne zamandan beri?"

"Vampirler ona bir tane verdiğinden beri. Sana söylemedi mi?"

Shane başını salladı. Çenesinde bir kas gerildi. "Bana bir bok anlatmıyor Eve. O zamandan beri..."

"Sen ona ölü bir şeytan gibi davranmaya başladığından beri mi? Tahmin edebiliyorum."

Shane sessizce cep telefonunu uzatıp Sam'in bedeninin yuvarlandığı yere baktı. *Acaba babasının özlü sözünü mü düşünüyor?* diye geçirdi içinden Claire. *En iyi vampir ölü vampirdir.*

Claire, Shane'in buna yürekten inanıp inanmadığını merak etti.

Eve numarayı çevirip telefonu kulağına götürdü. Birkaç gergin saniye boyunca hiçbir şey olmadı, sonra Eve'in yüzündeki ve bedenindeki gerilim eriyip kayboldu. "Michael! Lanet olsun, neredesin?" Sessizlik. "Nerede?" Sessizlik. "Ah. Tamam. Sana bir şey söyleyecektim..." Sessizlik. "Şey işte." Sessizlik. "Tamam, tamam... Sonra konuşuruz o zaman."

Eve telefonu kapatıp geri verdi. Shane telefonu cebine koydu. Kaşlarını kaldırıp soru sormaya çalıştı.

"Bir şeyi yok," dedi Eve. Gözleri kısılmıştı.

"Ve?"

"*Ve*'si yok. O iyi. O kadar."

"Saçmalık." Shane onu tutup kaldırıma, yanına oturttu. "Dökül Eve. Hemen." Claire de Eve'in yanına oturdu. Kaldırım soğuk ve sertti ama işin iyi tarafı, önlerindeki polis arabası, Fenton'ın onları görmesini engelliyordu. Fenton koyu camlı başka bir arabanın içindekilerle konuşuyordu.

"Kurucu Meydanı'ndaymış." dedi. "Yaşlılar Konseyi'nde. Bu sabah onu çağırtmışlar."

"Kim?"

"Büyük üçlü." Oliver, Amelie ve Richard'la Monica'nın Belediye Başkanı babaları. "Amelie, Sam olayını öğrenmiş. Ama Michael'ın bir şeyi yok." Bu cümlenin sonunda söylenmemiş bir *şimdilik* vardı. Eve endişeliydi. Başını Shane'e doğru eğip çok kısık bir sesle "Sam'e olanlarla senin bir ilgin yok, değil mi?" diye sordu.

"Tanrım, Eve!"

"Öylesine sordum çünkü..."

"Neden sorduğunu biliyorum," dedi Shane sertçe. "Tabii ki hayır. Bir vampirin peşine düşecek olsam bu Sam olmazdı. Oliver gibi buna değecek birinin işini görürdüm. Oliver demişken, benim bir numaralı şüphelim o."

"Vampirler birbirini öldürmez."

"Brandon'ın ölmesini o sağlamıştı," dedi Claire. "Bence Oliver her şeyi yapabilir. Amelie'nin iyice yalnız kalması da çok hoşuna gider." Zorla yutkundu. "Amelie bir keresinde Sam'in ona ne kadar uzakta olursa o kadar güvende olacağını söylemişti. Galiba haklıymış."

"Önemi yok. Oliver ne olursa olsun elini kirletmiyor. Bunun için zavallının biri yanacak, bunu biliyorsunuz," dedi Shane. "Ayrıca olay bizim evin önünde oldu ve kimse babamla ilgili olanları unutmadı. Sizce de biri bizi tuzağa düşürmeye çalışmıyor mu?"

Lanet olsun. Shane haklıydı. Michael'ın iyi olması güzeldi tabii ama aynı zamanda iki ucu keskin bir bıçaktı. Biri Sam'e saldırırken Michael'ın orada olmadığı anlamına gelecekti.

Ve Michael, içlerinde sözü vampirler için geçerli olacak tek kişiydi.

Fenton gelip birkaç saniye üçüne dik dik baktı. "İfade vermeye geliyorsunuz. Üçünüz de. Arka koltuğa binin."

Shane kıpırdamadı. "Ben bir yere gitmiyorum."

Polis içini çekip arabaya dayandı. "Evlat, gerçekten sağlam karakterlisin ve buna saygı duyuyorum. Ama şunu

kafana sok. Ya benim arabama binersin ya da onlarınkine," dedi ve içinde vampirler olan sessiz, karanlık sedanı işaret etti. "Ve inan bana, onun sonu pek iyi olmaz. Beni anladın, değil mi?"

Shane başını sallayıp kalktı ve Eve'e elini uzattı.

Claire yerinde kaldı. Bluzunun sol kolunu sıvadı. Bileklik sabah ışığında parıldadı. Claire kolunu Fenton'ın önüne uzattı.

Polisin gözleri büyüdü. "O, şey mi?"

"Koruyucumu görmek istiyorum," dedi Claire.

Fenton telsiziyle konuşmaya gitti. Geldiğinde Shane ve Eve'e başıyla işaret etti. "Arka koltuğa. Merkez'e gidiyorsunuz. Sen, evlat..." başıyla diğer sedanı işaret etti. "Seni Amelie'ye götürecekler."

Claire yutkunup Shane ve Eve'le bakıştı. Planı bu değildi. Hepsinin bir arada olmasını istiyordu. Ayrılırlarsa onların güvenliğini nasıl sağlayabilirdi ki?

"Gitme," dedi Shane. "Bizimle gel."

Gerçekten de bu daha iyi bir fikir gibi geliyordu kulağa. Vampirler bundan pek memnun olmayacaktı. Ayrıca parlak altın bilekliği onu şüpheden muaf kılmıyordu. Amelie yine de ona zarar verilmesini ya da öldürülmesini emredebilirdi.

"Tamam," dedi Claire. Shane başını arabaya sokarken çok rahatlamıştı. Eve de onun arkasından arka koltuğa yerleşti.

Claire tam arabaya binecekken polis kapıyı kapattı.

"Hey!" diye bağırdı Shane arabanın camına vurarak. Eve'le dışarı çıkmaya çalışıyorlardı ama kapı açılmıyordu.

Fenton, Claire'in kolunu tutup onu zorla öbür sedana götürdü ve Claire daha karşı çıkamadan onu arka koltuğa bindirdi. Claire kapının kilitlendiğini duydu. Karanlığın içinde arabadakileri görmeye çalışıyordu.

Vampirlerden biri tavandaki ışığı yaktı. Kahretsin. Claire'in en sevmediği iki vampir. Teni kar gibi soluk, beyazımsı gri saçlı ve açık gri gözlü kadın, Gretchen'dı. Partneri Hans kısa kır saçlı, taş gibi bir ifadesi olan sert bir adamdı.

"Keşke oğlanı alsaydık," dedi Gretchen hayalkırıklığına uğramış halde. Genizden gelen boğuk sesinde ağır bir aksan vardı. Tam olarak Almanca'ya benzemiyordu. Aslında hiçbir dile benzemiyordu. *Eski bir aksan,* diye düşündü Claire. "En son konuştuğumuzda bize çok kaba davrandı. Ayrıca oğlu olmasa bile babası iyi bir dersi hakediyor."

"Amelie sadece bunu getirmemizi söyledi," dedi Hans vitesi takarak. "Dikiz aynasından Claire'e baktı. Emniyet kemeri lütfen."

Claire bunu anlamakta güçlük çekti, *Vampir neden beni önemsiyor ki?* diye düşünmesine rağmen emniyet kemerini taktı. Önceki gün Sam'in arabasında olduğu gibi burada da bir şey göremedi. Sadece yükselen güneş, gri bir nokta gibi seçiliyordu.

"Beni nereye götürüyorsunuz?" diye sordu Claire. Gretchen güldü. Claire vampir dişlerin parıltısını gördü ama

Gretchen'ın ürkütücü görünmek için onlara ihtiyacı yoktu. Hem de hiç.

"Yaşlılar Konseyi'ne," dedi. "Orayı hatırlıyorsundur Claire, son gittiğimizde çok iyi vakit geçirmiştin."

7

Bir tarafta çoğu insanın gördüğü en kuru, tozlu ve köhne bir şehir olan Morganville vardı, diğer tarafta da nabzı olan insanların pek hoş karşılanmadığı, Avrupa'dan kopan küçük bir parçaya benzeyen Kurucu Meydanı. Claire bir kez içeri girmişti ve burada hiç de hoş anıları yoktu. Küçük kafesler çok şirin, dükkanlar çok hoştu belki ama Claire'in gördüğü tek şey meydanın ortasındaki parkta bir kafese kilitlenmiş olan Shane'di.

Yapmadığı bir şey yüzünden onu diri diri yakmak istedikleri yer.

Claire nedense geçen seferki gibi meydanın dışına, polis kontrol noktasına park edeceklerini düşünmüştü ama elbette bu mümkün değildi. Sadece birkaç yaşlı vampir güneşe dayanabilirdi ama onlar da güneşin altında dolaşmaktan pek hoşlanmazdı. Morganville vampirlere kolaylık sağlayacak şekilde inşa edilmişti, insanlara değil. Claire'in kapısı

açılınca Gretchen sabırsızca dışarı çıkmasını söyledi. Yeraltında bir otoparktaydılar. İçeride bir sürü koyu camlı, güzel araba vardı. Beverly Hills'te bir alışveriş merkezine benziyordu.

Etrafta silahlı nöbetçiler dikiliyordu. Gretchen, Claire'i arabadan çıkarırken, biri onlara doğru gelmeye başladı. Hans rozetini gösterince, diğeri -büyük ihtimalle vampir- geri çekildi.

"Gidelim," dedi Hans. "Koruyucun bekliyor."

Gretchen dilini şaklattı, hiç de mutlu bir ses değildi. İki vampir hızla yürümeye başladı. Claire onlara yetişmeye çalışırken kendi ayağına takıldı. Gretchen demir gibi pençesini onun koluna geçirmiş, kızı neredeyse sürüklüyordu. Uzun bir merdivenin başına geldiklerinde Claire nefes nefese kalmıştı. Merdivenlerin tepesinde, üzerinde şifre paneli bulunan bir yangın kapısı vardı. Claire, Hans'ın girdiği şifreye bakmaya cesaret edemedi. Vampirlerin paranoyasını bildiği için bu ona hiç fayda sağlamazdı. Makineler büyük ihtimalle nabzı olan birine karşı çalışmayacak şekilde yapılmıştı.

Şehrin güvenliğinin arkasında da Myrnin mi var acaba? diye düşündü. Bu da öğrenmesi gereken başka bir şey miydi? Myrnin'i bunları öğretmeye ikna edebilirse, gerçekten çok işe yarayacak bilgilerdi bunlar.

Claire korkusunu bastırmak için teknik ayrıntılarla ilgileniyordu. Ama kapının kilidi açılır açılmaz üzerine yapış yapış, buz gibi çullanan korku dışında odaklanabileceği bir

şey kalmadı. Gretchen da bunu hissetmişti belli ki. Ayna gibi soğuk gri gözlerini devirip ona bakarak gülümsedi. "Korktun mu ufaklık?" diye sordu tatlılıkla. "Kendin için mi, yoksa arkadaşların için mi korktun?"

"Sam için," dedi Claire. Gretchen'ın gülümsemesi kayboldu, bir an için dengesini kaybetmiş ve şaşkın göründü. "Yaşıyor mu?"

"Yaşıyor mu derken?" Gretchen zırhını yine kuşandı ve tek kaşını kaldırdı. "Hala kurtarılma şansı var, demek istediğin buysa. Galiba arkadaşın Shane'in bir daha denemesi gerekecek."

"Shane bir şey yapmadı!"

Gretchen'ın gülümsemesi çok zalimdi. "Belki de," dedi. "Belki daha yapmadı. Ama sabırlı ol. Yapacak. Bu onun doğasında var, öldürmenin bizim doğamızda olduğu gibi."

Kalın bir halının üzerinde uzunca bir mesafe yürüdükleri için Claire yine nefes nefese kaldı. Yaşlılar Konseyi Binası'yla ilgili ilk izlenimi, buranın bir cenazeevine benzediği yönünde olmuştu. Bu sefer de aynı şeyi düşünüyordu. İçerisi sessiz ve zarifti. Geçen sefer, Shane'in öldürdüğünü düşündükleri vampir bir masada yatarken etrafa güller koymuşlardı. Bu sefer ortada çiçek yoktu.

Bir koridor boyunca yürüyüp kalın, ikili kapılardan geçerek yuvarlak antreye çıktılar. İçeride silahlı dört nöbetçi vardı. Gretchen'la Hans kimliklerini gösterip silahlarını teslim etmek zorunda kaldı. Claire'in üstü hızlı bir şekilde arandı. Soğuk ellerin dokunuşu onu ürpertmişti.

Sonra kapılar açıldı ve Claire, yüksek bir tavanı, buz parçaları gibi avizeleri ve duvarlarında karanlık, pahalı tabloları olan kocaman, yuvarlak bir odaya alındı. Odanın ortasındaki yuvarlak, masif konferans masasının etrafında sandalyeler diziliydi ve ortasında da kıpkırmızı çiçeklerle dolu bir vazo duruyordu.

Masada kimse yoktu. En az on kişilik bir grup, odanın diğer ucunda dikilmiş yere bakıyordu.

Bazıları dönüp baktı. Claire'in bakışları ister istemez Oliver'a takılı kalmıştı. Vampir onu tehdit ettiği, Shane'i binadan çıkarmaya çalıştığı zamandan beri Oliver'ı görmemişti. Şimdi karşı karşıya dururken o anı, boğazındaki ellerinin soğukluğunu, yaşadığı korkuyu yeniden hissetti.

Oliver boğuk ama duyulacak bir sesle homurdandı, gözleri insandan çok kurt gözlerine benziyordu.

"Bakıyorum cezalandırmamız için bize bir suçlu getirmişsiniz," dedi onlara doğru yürüyerek.

Gretchen, Hans'a bakıp Claire'i arkasına itti. "Dur," dedi. Oliver daha çok şaşkınlıktan durdu. "Gelmeyi kız istedi, koruyucusunu görmek için. Suçlu olduğuna dair bir kanıtımız yok."

"O evde yaşıyorsa suçlu demektir," dedi Oliver. "Beni şaşırtıyorsun Gretchen. Ne zamandan beri nefes alanların tarafını tutuyorsun?"

Gretchen güldü ama fazla canlı, sahte bir gülüştü. Claire'in anlamadığı bir dilde bir şeyler söyledi, Oliver da ona karşılık verdi. Hans elini Claire'in omzuna koydu.

"O bizim sorumluluğumuzda," dedi. "Ayrıca Amelie'nin malı. Seninle bir ilgisi yok Oliver. Çekil."

Oliver gülümseyerek ellerini kaldırıp çekildi. Hans, Claire'i ileri itip onun yanından geçirdi. Claire'in sırtına bıçaklar batıyordu sanki.

Hans yaklaşınca daire şeklinde duran insanlar yol verdi. Claire'in tahminine göre çoğu vampirdi. Üzerlerinde isimlerinin yazılı olduğu bir kart falan yoktu ama soluk tenlerine, yılan hızındaki hareketlerine bakılırsa bunu söylemek mümkündü. Aslında Claire'in gördüğü insanlar -nefes alanlar?- sadece huzursuzca grubun yanında dikilen Başkan Morrell ve oğlu Richard'dı. Richard'ın üniformasının bazı yerleri ıslaktı. Claire birkaç saniye sonra üniformanın kana bulanmış olduğunu farketti.

Sam'in kanı.

Sam, başı Amelie'nin kucağında, halının üstünde sırtüstü yatıyordu. Yaşlı vampir yere çömelmiş, nazikçe Sam'in bakır saçlarını okşuyordu. Sam solgun ve ölü görünüyordu. Kazık hala kalbindeydi.

Amelie'nin gözleri kapalıydı ama Hans, Claire'i ona doğru itince gözlerini kocaman açtı. Bir an için Claire'i tanımıyormuş gibi baktı. Sonra bakışlarına bir yorgunluk çöktü ve parmaklarını Sam'in yanağında gezdirmeye başladı.

Claire'in içinde bulunmadığı bir tartışma yürütüyorlarmış gibi, "Claire, bana yardım et," dedi Amelie. "Ona yer açın lütfen."

Hans onu bıraktığında, Claire kaçmak için delicesine bir istek duydu. Sadece o odadan kaçıp Shane'i bulmak ve gitmek istiyordu. Orası dışında neresi olursa olsun. Amelie'nin gözlerinde anlayamayacağı ve anlamak istemediği kadar büyük bir şey vardı. Claire geriledi ama Amelie'nin eli onu bileğinden yakalayarak aşağı çekti. Claire, Sam'in öbür tarafına diz çökmek zorunda kaldı.

Sam ölü görünüyordu

Gerçekten, tamamen ölmüş gibi.

"Ben söyleyince kazığın ucunu tutup çek," dedi Amelie kısık bir sesle. "Ben söylemeden değil ama."

"Ama... ben o kadar güçlü değilim ki..." Neden bunu Richard'dan istemiyordu? Ya da vampirlerden birinden? Hatta Oliver'dan?

"Yeterince güçlüsün. Ben söyleyince Claire." Amelie gözlerini kapadı. Claire ıslak avuçlarını sinirli sinirli kot pantolonuna sildi. Sam'in göğsündeki kazık cilalanmış ahşaptan, yuvarlak bir kazıktı. Vücudunda ne kadar derine girdiği belli olmuyordu. Kalbinde miydi acaba? Bu onu anında öldürmez miydi zaten? Claire kalbine kazık saplanan ve anında ölen vampirler hakkında konuşulduğunu hatırlıyordu.

Amelie'nin yüzü birden acıyla buruştu. "Şimdi Claire!"

Claire düşünmedi bile. Ellerini kazığın etrafına sararak bütün gücüyle çekti. Bir an için işe yaramayacağını düşünüp korktu ama sonra kazığın yavaşça yerinden oynadığını, bir kemiğe sürtünerek yukarı doğru çıktığını hissetti.

Sam'in bedeni göğsüne şok aleti değmiş gibi kemer şeklini almıştı. Onları izleyen vampirler geri çekildi. Amelie onu sıkıca tutuyordu. Sam'in başına bastırdığı parmakları bembeyaz olmuştu.

Claire kazığı iki eliyle tutup geriye düştü. Biri -yorgun ve sıkıntılı görünen Richard Morrell- kazığı onun elinden aldı. Onu plastik bir poşete koyup fermuarını çekti.

Delil.

Sam'in bedeni yine kendini bıraktı. Göğsündeki yara usul usul kanıyordu. Amelie beyaz ipek ceketini çıkarıp yaraya bastırdı. Kimse konuşmuyordu, Amelie bile. Claire çaresizce oturup Sam'i izledi. Sam hiç kıpırdamıyordu.

Hala ölü gibi duruyordu.

"Samuel," dedi Amelie. Sesi alçak, sessiz ve sıcaktı. Ona doğru yaklaştı. "Samuel. Bana geri dön."

Sam gözlerini açtı. Sadece gözbebekleri görünüyordu. Baykuşlarınkine benzeyen korkunç gözler. Claire dudağını ısırıp yine kaçmayı düşündü ama Hans'la Gretchen arkadaydı, hiç şansı yoktu.

Sam gözlerini kırptı, gözbebekleri yavaşça normal boyutlarına geliyordu. Dudakları kıpırdadı ama hiç ses çıkmadı.

"Nefes al," dedi Amelie aynı sakin ama sıcak tonla. "Buradayım Samuel. Seni bırakmayacağım." Amelie yavaşça onun alnını okşadı. Sam yeniden göz kırpıp ona baktı.

Sanki dünyada ikisinden başka kimse yoktu. *Amelie yanılıyor,* diye düşündü Claire. *Sam'in sevgisi tek taraflı değil. Amelie de onu seviyor.*

Sam bakışlarını Amelie'den, etrafını saran gruba çevirdi. Aradığı kişiyi bulamayınca yeniden Amelie'ye baktı. Dudaklarından bir şey duyuldu. Michael.

"Michael güvende," dedi Amelie. "Hans, onu buraya getir."

Hans başını sallayıp hızla yürüyerek çıktı. Michael. Claire bir an irkilerek olanların şokuyla Michael'ın orada olduğunu tamamen unuttuğunu farketti. Sam her geçen saniye daha iyi görünüyordu. Amelie ceketi göğsündeki yaraya bastırmaya devam ediyordu.

Sam elini yavaşça kaldırıp Amelie'nin elinin üstüne koydu. Birkaç saniye boyunca sessizce birbirlerine baktılar. Sonunda Amelie başını sallayıp elini çekti.

Sam göğsündeki bezi tutup Amelie'nin yardımıyla oturdu. Amelie onun duvara yaslanmasına elinden geldiğince yardım etti.

"Ne olduğunu bize anlatabilir misin?" dedi Amelie. Sam başını salladı. Claire başını kaldırınca Richard Morrell'in elinde kağıt kalemle diz çöktüğünü gördü.

Sam'in sesi yumuşak ve inceydi. Konuşmak için çaba harcaması gerekiyordu. "Michael'ı görmeye gittim," dedi.

"Ama Michael burada, bizimleydi," dedi Amelie. "Onu gece çağırdık."

Sam'in ceketi tutmakla meşgul olmayan eli çaresizce yere düştü. "Evde olmadığını hissettim. Arabayla geri geri çıkıyordum. Biri arabanın kapısını açtı. Elektrik şoku... Bir şey yapamadım. Ben yere düşünce kazığı sapladı."

"Kim?" diye sordu Richard. Sam bir an gözlerini kapadı, sonra açtı.

"Görmedim. İnsan. Kalp atışını duydum." Yutkundu. "Susadım."

"Önce iyileşmelisin," dedi Amelie. "Birkaç dakika daha. Sana saldıran kişiyle ilgili bize anlatabileceğin başka bir şey var mı?"

Sam büyük bir gayretle yine gözlerini açtı. "Bana Michael dedi."

Michael tam zamanında gelip bu son kısmı duydu. Kocaman gözlerle Claire'e bakıp Sam'in yanına çömeldi. "Kim yaptı? Bunu kim yaptı?"

Sam başını salladı. "Kim olduğunu bilmiyorum. Erkek. Senin adını söyledi. Galiba sen olduğumu sandı." Sam'in dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Kazığı batırmadan önce saçlarımı görmedi galiba."

Gazetedeki makale. Bay Malum. Biri şehirdeki en genç vampiri altetmeye karar vermişti ve onun yerine Sam'e rastlamaları kısmen şanslı bir durumdu. Yolda yatan Michael da olabilirdi.

Michael'ın yüzündeki ifadeye bakılırsa, o da aynı şeyi düşünüyordu.

Amelie sinirlenmişti. Çok belli olmuyordu aslında ama Claire farkı anlayacak kadar tanıyordu onu. Daha hızlı hareket ediyordu ve gözlerindeki sakinlik yok olmuştu. Amelie onu yandaki odaya çağırınca Claire ürperdi. Oda

küçük ve boştu. Bir tür toplantı odasıydı herhalde. Amelie yalnız gelmedi, uzun boylu bir vampir sırtını kapıya verip etten kemikten bir kilit oldu. Dışarı çıkmak öyle kolay olmayacaktı.

"Ne oldu?" diye sordu Amelie.

"Bilmiyorum," dedi Claire. "Ben uyuyordum. Uyandığımda..." Sirenleri duydum diyecekti ama bu doğru değildi. Bir şey hissetmişti. Durduk yere gelen bir panik. Shane'le Eve de bunu hissetmişti. Normalde Shane'in sabahın erken saatlerinde uyanması için nükleer bir patlama falan olması gerekiyordu ama uyanmıştı işte. "Evin içinde bir alarm çalmış gibi oldu."

Amelie'nin yüzü ifadesizdi. "Öyle mi?"

"Neden? Bu önemli mi?"

"Belki. Başka?"

"Başka bir şey olmadı. Aşağı indik. Evin dışında sirenler çalıyordu. Biz oraya varıncaya kadar olay bitmişti, sanırım. Sam yoldaydı, polis zaten oradaydı."

"Kimseyi görmediniz."

Claire başını salladı.

"Peki ya arkadaşların?" diye sordu Amelie. "Onlar neredeydi?"

Bu öylesine bir soru değildi. Claire nabzının hızlanmaya başladığını hissetti ve sakin olmaya çalıştı. Amelie ona inanmazsa... "Uyuyorlardı," dedi kararlı bir sesle. "Shane benimle birlikteydi, Eve'in de odasından çıktığını gördüm. Onlar yapmış olamaz."

Amelie ona dikkatlice baktı. Claire kendini iyice güvensiz hissetti. "Onların hayatlarını ne kadar önemsediğini biliyorum. Ama onlar için yalan söylersen seni affetmem Claire. Bunu unutma."

"Yalan söylemiyorum. Ben çıktığımda onlar odalarındaydı. Bir tek Michael yoktu, zaten o da burada sizinle berabermiş."

Amelie arkasını dönüp odada zarifçe yürümeye başladı. Kusursuz ve kendinden emin görünüyordu. Claire kendini tutamadı, "Sam için endişelenmiyor musunuz?" diye sordu.

"Ona saldıranın bir daha böyle bir şey yapma fırsatı bulmaması konusunu daha çok önemsiyorum," dedi Amelie. "Sam böyle bir olaydan sonra hayatta kalabilecek kadar büyük. Ama ucu ucuna. Kazık göğsünde biraz daha kalsaydı ya da güneş onu yaksaydı, kurtulamazdı. Saldıran kişi eğer Michael'a saldırmayı başarsaydı, Michael oracıkta ölürdü. Bağışıklık kazanmak on yıllarını alacak."

Claire'in ağzı açıldı, kapandı, sonra tekrar açıldı. "Yani, vampirlerin kalplerine kazık saplanınca ölmeyeceğini mi söylüyorsunuz?"

"Bizden birini öldürmenin epey zor olduğunu söylüyorum. Her geçen yıl yaşama gücümüz artıyor. Mesela benim kalbime bir kazık saplarsan onu çıkarır ve gardırobumu mahvettiğin için sana çok kızarım. Birkaç saat içinde onu çıkarmazsam bana zarar verir, belki de çok ciddi derecede. Ama beni senin anladığın şekilde yok etmez. Biz o kadar

hassas değiliz küçük Claire." Amelie gülümserken dişleri bir an inci gibi parladı. "Bunu arkadaşlarına da söylesen iyi olur. Özellikle de Shane'e."

"Ama... Brandon..."

Amelie'nin gülümsemesi kayboldu. "İşkence görmüştü," dedi. "Gücünün azalması için güneş ışığıyla yakıldı. Öldürüldüğü zaman bir bebekten daha güçlü değildi. Shane'in babası bizi çok iyi tanıyor, görüyorsun ya."

Artık Claire de tanıyordu. Bu iyi bir şey değildi. "Polisler Shane'le Eve'i karakola götürdü. Onlara bir şey olmasını istemiyorum."

"Eminim istemiyorsundur. Ben de, bu şehirdeki nefes alanların hakkı için seve seve kendini feda edebilecek olan sevgili Samuel'ime bir şey olmasını istemiyorum." Amelie'nin ses tonu buz gibi oldu ve Claire'in midesine yumruk gibi indi. "Fazla mı hoşgörülü davrandım acaba? Fazla özgürlük mü tanıdım?"

"Sen bizim sahibimiz değilsin," diye fısıldadı Claire. Bilekliği etine batar gibi olunca acıyla bileğini tuttu.

"Öyle mi?" dedi Amelie aynı buz gibi bir sesle. Kapıdaki vampire baktı. "Bırak onu. Onunla işim bitti."

Vampir hafifçe eğilerek kapının önünden çekildi. Claire kapıya koşma isteğini bastırdı. Nöbetçi bir yana, bir odada Amelie'yle birlikte olmak yeterince korkutucuydu zaten. Ama en azından denemeliydi. "Shane'le Eve..."

"İnsan adaletine ben karışmam," dedi Amelie. "Masumlarsa salıverilirler. Şimdi git. Bugün Myrnin'e gitmen gere-

kiyor. Okulda alman için de bazı fazladan dersler seçtim. Bu sabah evine bir liste gönderildi."

Claire tereddüt etti.

"Beni Myrnin'e Sam götürüyordu. Şimdi kim..."

Amelie ona korkunç bir bakış fırlattı. "Saçmalıklarla benim canımı sıkma, seni küçük sersem! Defol!"

Claire koştu.

Claire geldiğinde ev boştu. Shane ve Eve gelmemişti. Hans'la Gretchen onu dışarı atarken, Yaşlılar Konseyi'nde Michael'ı bir kez daha görmemişti. Kendini çok yalnız hissediyordu. Bütün kapıları kilitleyip pencereleri kontrol etti.

Ev tuhaf bir şekilde sıcaktı. Havanın sıcak olmasından değil, ev rahatlığı vardı. Claire elini salonun duvarına dayadı. "Beni duyabiliyor musun?" dedi, sonra da kendini aptal gibi hissetti. Alt tarafı bir evdi, değil mi? Tahtadan, tuğladan, betondan, borulardan yapılmıştı. Onu nasıl duyabilirdi ki?

Ama Claire evin bu sabah onu, Shane'i ve Eve'i uyandırdığı düşüncesinden kurtulamıyordu bir türlü. Onları uyarmaya çalıştığı düşüncesinden. Sonuçta Michael, Oliver tarafından öldürüldüğünde ev onu kurtarmıştı ve ona bir hayalet olarak da olsa bir hayat vermişti. Yardım etmek istemişti.

"Keşke konuşabilseydin," dedi Claire. "Keşke Sam'i kimin öldürmeye çalıştığını söyleyebilseydin."

Ama söyleyemezdi. Claire aptal bir duvarla konuşuyordu. İçini çekip arkasını döndü ve hafif rüzgarda kıpırdayan bir kağıt parçası gözüne ilişti.

Var olmayan bir rüzgarda.

Kağıt masada, Michael'ın gitar kılıfının üzerinde duruyordu. Claire kağıdı kapıp endişeyle okumaya başladı.

Ne düşünüyordu ki? Evin Sam'in vampir avcısının ismini vereceğini mi? Tabii ki hayır. Kağıtta sorusunun yanıtı yoktu.

Ders programının bir çıktısıydı ve üzerinde kırmızı harflerle DEĞİŞTİRİLDİ yazıyordu. Esas derslerinin çoğu gitmişti, yanındaki notta dersleri geçtiği yazıyordu.

Giden derslerinin yerine gelenlere dikkatlice baktı. İleri Biyokimya. Felsefe. Kuantum Mekaniği. Mitler ve Efsaneler.

Vay canına. Biraz heyecanlanmadığını söylese yalan olurdu. Ders saatlerine, sonra da kendi saatine baktı. İlk yeni dersine bir saatten az kalmıştı ama henüz gidemezdi. Shane ve Eve'den haber almadan bir yere gitmeyecekti.

Yarım saat sonra, elinde telefon, karakolda sorularını cevaplayarak birini bulmaya çalışırken kapının açıldığını duydu. Eve'in "Hey, sersem!" deyişiyle bütün korkuları anında silindi. "Claire! Burada mısın?"

Claire "Buradayım," deyip telefonu kapattı ve onlara doğru koştu.

Eve kolunu Shane'e dolamış ona destek oluyordu. Claire gözlerini kıpıştırıp Shane'in yüzüne baktı. Şişlikler ve

morluklar vardı. "Tanrım," diyerek Eve'e yardım etmek için Shane'in öbür tarafına geçti. "Ne oldu?"

"Şey, bu büyük adam, Memur Fenton'la biraz dalaşmak istedi. *Bambi, Godzilla'ya Karşı* filmini izledin mi? Aynı onun gibiydi. Yalnız biraz daha çok yumruk vardı," dedi Eve. Yapmacık bir neşeyle konuşuyordu. "Onu hastaneye götürüp bir baktırmak istedim ama..."

"Ben iyiyim," dedi Shane, "daha kötülerini de gördüm."

Doğruydu gerçi ama Claire yine de kendini çok çaresiz hissediyordu. Bir şey yapmak istiyordu. Herhangi bir şey. Eve'le birlikte Shane'i kanepeye oturttular. Shane yastıklara dayanıp gözlerini kapadı. Yaraların altında yüzü solgun görünüyordu. Claire onun dağınık saçlarını okşayıp sessizce Eve'e ne yapmaları gerektiğini sordu. Eve omuzlarını silkip dudaklarını kıpırdatarak *Bırak dinlensin,* dedi. Ama o da korkmuş görünüyordu.

"Shane," dedi Eve. "Gerçekten, seni burada tek başına bırakmak istemiyorum. Hastaneye gitmen lazım."

"Sağol anne," dedi Shane. "Yara bere işte. Ölmem herhalde. Git başımdan." Uzanıp Claire'in elini tuttu. Koyu gözlerinden biri güçlükle açıldı. Diğer gözü şişmişti. "Sen ne yaptın? İyi misin?"

"Bir şey olmadı, iyiyim. Amelie'yle konuştum." Claire derin bir nefes aldı. "Sam iyileşecek galiba."

"Michael? Michael iyi miydi?" diye sordu Eve.

"Evet, iyiydi. Sizi daha erken çıkaramadığım için özür dilerim. Amelie..." Eve'le Shane'in parmaklıklar ardında

olmasının Amelie'yi pek ilgilendirmediği konusuna hiç girmemek daha iyi olacaktı. "Sam'le meşguldü."

Eve omuzlarını silkip Shane'e baktı. "Şu eğer düzgün davransaydı oradan on dakikada çıkardık," dedi. "Bak Shane. Gıcığın teki olduğunu biliyorum ama bu dünyadaki bütün pisliklerle kavga çıkarmasan olmaz mı? Sadece yarısıyla falan kavga etsen mesela?"

"İşin korkutucu yanı da bu. Ben sadece yarısıyla kavga ediyorum. Sayıları o kadar çok yani." İnleyip kanepede daha rahat bir pozisyon bulmaya çalıştı. "Kahretsin. Aşağılık herif iyi vuruyormuş."

"Shane," dedi Claire. "Gerçekten iyi misin? Seni hastaneye götürebilirim."

"Bir buz torbası verip beni eve gönderirler. Ayrıca olmayan paramı da alırlar." Elini diğer avcunun içine aldı. Eklemleri sıyrılmıştı. "Ya sen? Isırılan, kırılan bir yerin yok değil mi?"

"Hayır," dedi Claire. "Isırılan ya da kırılan bir yerim yok. Sinirli ve endişeliler ama kimse canımı yakmadı." Saatine baktı, kalbi daha da hızlı atmaya başladı. "Iıı. Benim gitmem lazım. Dersim var. Sen emin misin, bak..."

"Yine iyi olup olmadığımı soracaksan seni cezalandırmak için yüzüme bir yumruk atacağım," dedi Shane. "Git hadi. Eve de tek başına ortalıkta dolanmasın olur mu?"

Eve arabasının anahtarlarını eline almış sabırsızca şıngırdatıyordu. "Elimden geleni yapacağım," dedi. "Hey. Bu senin için özel teslimat." Claire'e üzerinde adı yazan bir

paket uzattı. *Bilekliğin içinde olduğu zarftaki elyazısı,* diye düşündü Claire.

Bu zarfın içinde, MP3 çaları ve yazı yazmak için açılır küçük bir klavyesi olan güzel, yeni bir cep telefonu vardı. Açıktı ve tamamen şarj edilmişti.

İçindeki notta sadece güvenlik için olduğu yazıyordu. Altında da tabii ki Amelie'nin imzası vardı. Eve telefonu görüp kaşlarını kaldırdı. Claire zarfı çabucak buruşturdu.

"Bilmek isteyeceğim bir şey mi?" diye sordu Shane.

"Hiç sanmam," dedi Eve. "Claire, Morganville'de yabancılardan cep telefonu kabul eden küçük kızlar incinir. Ya da başlarına daha kötüsü gelir."

"O yabancı değil," dedi Claire. "Ayrıca bir cep telefonuna çok ihtiyacım var."

Dersler Claire'in daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu. Kendini nihayet okula gelmiş gibi hissetti. Daha ilk dersin ilk dakikasında hocalar zekalarını ve istekliliklerini belli ediyor, ayrıca onu farkediyorlardı. Hatta daha da iyisi, ona meydan okuyorlardı. Claire kendini İleri Biyokimya'yı anlamaya adıyor, ihtiyaç duyacağı kitapları not ediyordu. Aynısını felsefede de yaptı. Felsefe dersinde birçok konu tartışılıyordu. Claire konuşulanların yarısını bile anlamıyordu ama ana derslerinin hocalarının monoton seslerinden çok daha ilginçti anlatılanlar.

Öğle yemeği vakti geldiğinde Claire heyecandan uçacak gibiydi. Yaşadığını hissediyordu. Gerekli ders kitaplarının

ikinci ellerini ararken çok mutluydu. Masraflarını karşılayan gizemli bir burs hesabı olduğunu öğrenince sevinci ikiye katlandı. Hatta bursun kendi kredi kartı bile vardı.

Yeni, uzun kollu bir tişört, tek kullanımlık tıraş bıçağı ve bir şampuan aldı.

Cebinde para olması harika bir şeydi.

Saat üçe geldiğinde, Claire, Myrnin'in evine tek başına gitmesi gerekip gerekmediğini merak etmeye başlamıştı ama beklemeye karar verdi. Kimse ona bir plan değişikliğinden bahsetmemişti. Claire, beklerken biraz ders çalışmak için Merkez Kafeterya'ya gitti. Büyük çalışma odası çok kalabalıktı. Köşede biri gitar çalıyor, önündeki kalabalık da onu izliyordu. Kim çalıyorsa çok güzel çalıyordu. Hoş ve klasik bir parça, sonra da bir pop şarkısı çaldı. Claire kitaplarını masaya sermeye başlamıştı ki şarkının ona tanıdık geldiğini farketti. Sandalyesinin üstüne çıkıp köşedeki kalabalığın arasından gitar çalanı görmeye çalıştı.

Tahmin ettiği gibi, Michael'dı. Otururak çalıyordu. Claire yine de onun başını ve omuzlarını görebildi. Michael başını kaldırınca Claire'i gördü, onu selamlayıp yeniden gitarına yoğunlaştı. Claire yere zıpladı. Sandalyesinin üstündeki ayak izlerini silip oturdu. Beyninde sorular yarışıyordu. Michael buradaydı. Neden? Sadece bir tesadüf müydü? Yoksa başka bir şey mi?

Claire oturup mıknatıslı plazmanın düşük frekans dalga modlarının özelliklerine odaklanmaya çalıştı. Gerçekten de çok havalı bir konuydu. Yıldızların fiziği. Claire laboratuar

deneylerini sabırsızlıkla bekliyordu. Okuma işi yavaş gidiyordu ama ilginçti. Plazma fiziğinin başka bir yönü dikkatini çekti. Plazma tutulması ve transport. Tesadüf olabilirdi ama Claire oralarda bir yerlerde öğrenmesi gereken bir şey olduğunu hissetti. Myrnin'in ona, simyanın en önemli unsurlarından olan yeniden düzenlemeyle ilgili anlattıklarına bağlı bir şey. İkisi arasında bir bağ olması mümkün müydü?

Plazma, yüklü partiküllerdir. Şekilli manyetik alanlar tarafından kontrol edilip yönlendirilebilirler. Plazma, tam olarak madde ve enerji arasındaki -yani iki form arasındaki- ham durumdu.

Yeniden yapılandırma.

Myrnin'in keşfi birden Claire'in kafasına dank etti. Kapı aralıkları. Bunlar küçük, bükülebilir bir plazma alanını sabit halde tutan şekilli manyetik alanlardı. Peki bunları taşınabilir solucan delikleri haline nasıl getiriyordu? Çünkü mekanı böyle bükmenin başka açıklaması yoktu... Ve plazma da sıradan plazma olamazdı değil mi? Düşük ısılı plazma? Bu mümkün müydü?

Claire kendini öyle kaptırmıştı ki karşısındaki sandalyenin çekildiğini ve birinin oraya oturduğunu farketmedi bile. Bir el, kitabı tutup önünden çekti.

"Selam Claire," dedi Jason, Eve'in kaçık kardeşi. Çok solgun görünüyordu. Öyle gotik solgunluğu değil, hasta gibi solgun. Kansız. Boynunda kabuk tutmuş yaralar vardı. Gözleri de kan çanağına dönmüştü. Kafası iyiydi sanki.

Hem de oldukça iyi. Birkaç gündür ya da haftadır banyo yapmamış ve bir çamaşırhanenin yanından geçmemişti anlaşılan. Üstü başı çürümüş gibi çok pis kokuyordu. "N'aber?"

Claire en doğru şeyin ne yapmak olduğunu hemen kestiremedi. Çığlık mı atsaydı acaba? Kitabı kapatıp göğsüne yasladı -epey ağır bir kitaptı- ve etrafına bakındı. Kafeterya insan kaynıyordu. Neyse ki Michael şu an kalabalık bir grubun ortasında gitar çalıyordu ama etrafta dolaşan, konuşan, ders çalışan bir sürü insan vardı. Claire oturduğu yerden Eve'in tezgahta gülümseyerek espresso yaptığını görebiliyordu.

Jason sanki görünmezdi. Kimse ona zerre kadar dikkat etmiyordu.

"Selam," dedi Claire. "Ne istiyorsun?"

"Dünya barışı," dedi Jason. "Çok güzelsin."

Sen hiç değilsin. Claire bunu diyemedi tabii, dili varmadı. Sadece bekledi. *Burada son derece güvendeyim. Bir sürü insan var. Michael hemen şurada, Eve de...*

"Beni duydun mu?" dedi Jason. "Sana güzelsin dedim."

"Teşekkür ederim." Claire'in ağzı kurumuştu. Eve'in Jason hakkında anlattıklarından başka bir şey düşünemiyordu. Jason gerçekten de tehlikeli görünüyordu. Boğazındaki o yaralar... Isırılmış mıydı acaba? "Gitmem gerek."

"Seni sınıfına götüreyim," dedi Jason. Bunu öyle pis, öyle erotik bir şekilde söylemişti ki. "Hep üniversiteli seksi bir kızın kitaplarını taşımak istemişimdir."

"Hayır," dedi Claire. "Olmaz. Yani, sınıfa gitmiyorum. Ama şimdi gitmem lazım." Neden sadece *Defol başımdan,* diyememişti ki? Neden?

Jason ona öpücük gönderdi. "Git bakalım. Ama sırf sen bana küçük bir iyilik yapmadın diye çöpünüzde ölü bir kız daha bulunca bana kızma."

Claire tam yerinden kalkıyordu ki bunu duyunca durdu. Donakalıp ona baktı. "Ne?" diye sordu aptal gibi. Bir fizik probleminden diğerine geçerken ışık hızıyla çalışan beyni uyuşmuştu. "Ne yaptım dedin?"

"Bir şey yaptım demedim. Ama mesela yaptıysam, bir sonrakini planlıyor olurdum değil mi? Biri benimle konuşup yapmamam için beni ikna etmezse ya da benimle bir anlaşma yapmazsa."

Claire üşüdü. Kendini çok yalnız hissediyordu. Jason bir şey yapmıyordu. Orada oturup konuşuyordu. Ama Claire korkunç bir şiddete maruz kalmış hissediyordu kendini. *Michael hemen şurada. Gitarının sesini duyabiliyorsun. Hemen şurada. Güvendesin.*

"Tamam," deyip yutkundu. Yavaşça sandalyesine yaslandı. "Dinliyorum."

Jason ona doğru uzanıp kollarını masaya koydu ve sesini alçalttı. "İşte böyle Claire. Ablamın beni oraya göndererek bana ne yaptığını anlamasını istiyorum. Morganville'de hapishaneler nasıldır biliyor musun? Mahkumların, tacize uğrasınlar diye gönderildiği bir üçüncü dünya ülkesi gibi. Eve beni oraya koydurdu. Beni kurtarmaya çalışmadı bile."

Claire'in parmakları uyuştu, kitabına sıkıca sarılıyordu. Gevşemek için kendini zorladı. "Üzüldüm," dedi. "Kötü olmalı."

"Kötü mü? Sen beni dinlemiyor musun kaltak?" Jason gözlerini Claire'e dikmişti ve ölü gibi gözlerini hiç kırpmıyordu. "Ben Brandon'a ait olacaktım. Günün birinde beni de vampir yapacaktı. Artık o öldüğüne göre ben bittim. Şimdi birinin beni yine hapse tıkmasını bekliyorum. Ama bir şey diyeyim mi Claire? Önce biraz eğlenmeden hiçbir yere gitmiyorum."

Jason, Claire'in bileğini yakaladı, Claire çığlık atmak için ağzını açtı...

...ve birden Jason bıçağını çıkarıp Claire'in bileğine bastırdı. "Kıpırdama," dedi. "Söyleyeceklerim bitmedi. Kıpırdarsan bıçağı yersin."

Claire yine de bağıracaktı ama dudaklarından küçük bir inleme çıktı sadece. Jason gülümsedi ve elindeki bıçağı örtmek için kirli bir mendili bıçakla Claire'in bileğinin üstüne koydu. "İşte," dedi, "artık kimse farketmeyecek, zaten kimsenin umrunda olmaz. Morganville'de yani. Yine de aptal bir kahraman falan çıkmasın diye aramızda kalsın."

Claire titriyordu. "Bırak gideyim." Nasıl olduysa sesi titremeden ve alçak çıkmıştı. "Kimseye bir şey anlatmayacağım."

"Hadi oradan. Arkadaşlarına koşacaksın, sonra da hep birlikte polise gideceksiniz. Belki de o iki ahmağa, Hess ve Lowe'a. Çocukluğumdan beri beni enselemeye çalışıyorlar, biliyor musun? Adi herifler." Jason terliyordu. Soluk alnın-

dan dökülen bir damla, kamuflaj ceketine düştü. "Vampirlerle aran iyi diye duydum. Bu doğru mu?"

"Ne?" Bıçak bileğine daha da bastırmaya başlamıştı. Oracıkta damarlarını kesmek Jason için ne kadar da kolay bir iş olurdu. Claire'in bütün kolu titriyordu ama bileğini kendine doğru çekme isteğini bastırmayı başardı. Yoksa bileğini kesme işini Jason yerine kendisi yapmış olurdu. "Ben... Evet. Koruma altındayım. Bunun için başın büyük belaya girecek Jason."

Jason'ın iğrenç gülüşü, tuhaf bakan gözlerindeki öfkeyi hiç etkilememişti. "Ben belaya doğmuşum," dedi. "Hiç önemli değil. İstediğin vampire söyle. Öyle bir şey biliyorum ki bu şehri ikiye ayırabilir. Ve bunu iki şey karşılığından satarım. Kardeşime istediğim şeyi yapmama izin verilmesi ve Morganville'den bir çıkış bileti."

Tanrım, Tanrım, Tanrım. Pazarlık yapmak istiyordu. Eve'in hayatına karşılık.

"Anlaşma falan yapmam," dedi Claire. Bunun aynı zamanda ölüm fermanı olduğunu biliyordu. "Eve'e bir şey yapmana izin vermeyeceğim."

Jason sonunda gözlerini kırptı. Bir saniye için gerçekten insan gibi göründü. Claire onun kendisinden çok da büyük olmadığını hatırladı. "Beni nasıl durduracaksın ufaklık? Kitaplarınla bana vuracak mısın?"

"Gerekirse."

Jason arkasına yaslanıp güldü. Yüksek sesle. Sert, metalik bir kahkahaydı. *Tanrım, şimdi beni öldürecek,* diye

düşündü Claire. Ama sonra Jason mendili sihirbazlık gösterisi yapar gibi kaldırdı ve bıçak gitmişti. Claire'in bileğindeki ince kesikten bir damla kan süzülüyordu. Claire acıyı hissetmeye başlamıştı.

"Biliyor musun Claire?" dedi Jason. Ayağa kalkıp ellerini ceketinin cebine koydu ve gülümsedi. "Senden çok hoşlanacağım. Komik bir tipsin."

Jason gitti. Claire ayağa kalkıp nereye gittiğini görmeye çalışsa da başaramadı. Dizleri tutmuyordu. Jason bir-iki saniyede gözden kaybolmuştu.

Claire kahve tezgahına baktı. Eve kıpırdamadan, kocaman gözlerle ona bakıyordu. Yüzünde gotik pudrası olmadan da suratı ölü gibi bembeyazdı.

İyi misin? dedi dudaklarını oynatarak.

Claire başını salladı.

Aslında iyi değildi. Bileğindeki kesiğin kanaması da bir türlü durmuyordu. Sırt çantasını karıştırıp bir yara bandı buldu. Yürümekten ayakları su toplar diye yara bantlarını yanından hiç ayırmazdı. Şimdilik işe yarıyor gibi görünüyordu.

Yara bandını yapıştırırken birinin başında dikildiğini hissetti. Jason'ın psikopat bıçaklama işlemini tamamlamak üzere döndüğünü düşünerek yerinden sıçradı.

Ama karşısındaki Michael'dı. Elinde gitar kılıfı vardı ve harika görünüyordu. Huzurlu. Claire onu daha önce hiç bu kadar huzurlu görmemişti sanki. Yüzüne biraz renk gelmişti, gözleri parlıyordu.

Ama bu çabucak yok oldu ve Michael kaşlarını çattı. "Bir yerin kanıyor," dedi. "Ne oldu?"

Claire içini çekip bileğini uzattı ve yara bandını gösterdi. "Başka bir şey olduğunu söylesem şimdi ne kadar utanırdın." Michael bomboş baktı. "Ben bir kızım Michael, gayet doğal olurdu biliyorsun. Tampon falan hani?"

Vampir olsun olmasın Michael sonuçta bir erkekti ve yüzündeki ifadeye paha biçilemezdi –utanç ve mide bulantısının bir karışımı. "Gerçekten öyle düşünmemiştim. Afedersin. Buna daha alışamadım. Eee... Ne oldu?"

"Kağıt kesiği."

"Claire."

Claire içini çekti. "Endişelenme, tamam mı? Eve'in kardeşi Jason. Beni sadece korkutmak istedi sanırım."

Michael'ın gözleri kocaman oldu. Hemen başını çevirip kahve tezgahındaki Eve'e baktı. Onu orada görünce yüzüne yayılan gevşeme insanın içini acıtacak türdendi. "Buraya geldiğine inanamıyorum. O pisliği neden yakalayamıyorlar ki?"

"Belki biri yakalamak istemiyordur," dedi Claire. "Sadece insan olan kızları öldürüyor. Tabii o işi yapan gerçekten oysa." Yine de epey şey itiraf etmişti. Bıçak da büyük bir ipucuydu. "Bunu sonra konuşuruz. Benim gitmem gerek..." Claire, Michael'a Myrnin'den sözedemeyeceğini tam zamanında hatırladı. "Derse," diye tamamladı cümlesini. Amelie'nin onu tek başına göndereceğini düşünmüyordu, bunu yapabileceğine de emin değildi. Myrnin çoğu zaman

büyüleyiciydi ama şeye dönüştüğünde... Hayır, Claire yalnız gidemezdi. Ya bir şey olursa? Sam onu kurtarmak için orada olmayacaktı.

Michael yerinden kıpırdamadı. "Nereye gittiğini biliyorum," dedi. "Seni ben götürüyorum."

Claire gözlerini kırptı. "Sen... Ne?"

Kimse onlara dikkat etmese de Michael sesini alçalttı. "Gitmen gereken yere seni ben götüreceğim. Ve seni orada bekleyeceğim."

Michael'ın arabasına giderlerken Claire, Amelie'nin durumu Michael'a anlattığını öğrendi. Daha doğrusu anlatmak zorunda kalmıştı. Amelie, Myrnin konusunda sadece Sam'e güvenebilirdi. Michael da Claire'in güvenliği söz konusu olunca güvenilir biriydi. Sam de en azından birkaç gün çalışamayacaktı. "Ama iyi, değil mi?" diye sordu Claire.

Michael garajın kapısını onun için açtı. Büyük ihtimalle bir zamanlar dedesinden öğrendiği bir hareketti. Sam'in bazı tavırları aynen onda da vardı. Yürüyüşleri aynıydı mesela. "Evet," dedi Michael. "Ama neredeyse ölüyordu. Millet -vampirler- çok gerildi. Onun kalbine kazık saplayanı bulmak istiyorlar, nasıl olursa olsun. Shane'den evde kalması ve yalnız dışarı çıkmaması için söz aldım."

"Gerçekten sözünü tutacağını düşünüyor musun?"

Michael omuzlarını silkip koyu camlı, standart vampir arabasının kapısını açtı. Sam'in kullandığının aynısı olan bir Ford'du. Vampirlerin Amerikan arabası kullandığını bil-

mek güzeldi. "Elimden geleni yaptım. Shane söylediğim her şeyi dinlemiyor artık."

Claire arabaya binip emniyet kemerini taktı. Michael sürücü koltuğuna geçerken, "Senin hatan değil," dedi Claire. "Sadece bu konuyu bir türlü aşamadı. Bunun için ne yapabiliriz bilmiyorum."

"Hiçbir şey," dedi Michael arabayı çalıştırırken. "Bu konuda hiçbir şey yapamayız."

Kısa bir yolculuk oldu. Dışarıda seçilen gölgelere bakılacak olursa, çıkmaza ve Myrnin'in inine giderken Michael da Sam'in kullandığı yolu kullanmıştı. Michael arabayı kaldırıma park etti. Claire dışarı çıkınca bir şey farketti, başını eğip karanlık arabaya baktı ve tekrar içeri girdi.

"Lanet olsun. Sen gelemiyorsun, değil mi? Güneşte dışarı çıkamazsın!"

Michael başını salladı. Güneş batana kadar seni burada beklemem lazım, sonra içeri gelirim. Amelie o zamana kadar güvende olmanı sağlayacağını söyledi.

"Ama..." Claire dudağını ısırdı. Bu Michael'ın hatası değildi. Güneşin batmasına daha üç saat kadar zaman vardı, o zamana kadar kendi arkasını kollaması gerekecekti. "Tamam, karanlık olunca görüşürüz."

Arabanın kapısını kapattı. Claire doğrulunca Büyükanne Day'i gördü. Büyükanne evinin verandasında, sallanan koltuğundan sallanıp buzlu çaya benzer bir şey içiyordu. Claire el sallayınca o da başını salladı.

"Dikkat ediyorsun değil mi?" diye seslendi.

"Evet efendim!"

"Kraliçe'ye de söyledim, seni o şeyin yanına koyması hoşuma gitmiyor." Büyükanne vurgu için parmağını sallıyordu. "Gel de benimle buzlu çay iç kızım. O şey bekleyebilir. Zaten çoğu zaman nerede olduğunu bile bilmiyor."

Claire gülümseyip başını salladı. "Gelemem efendim. Oraya vaktinde gitmem gerekiyor. Yine de teşekkür ederim." Claire çıkmaza doğru dönünce aklına bir şey geldi. "Şey... Kraliçe kim?"

Büyükanne sabırsızca elini salladı. "O tabii ki. Beyaz Kraliçe. Sen de Alice gibisin. Çılgın şapkacıyla birlikte tavşan deliğinde."

Claire bu kadarını düşünmeye cesaret edemedi çünkü aklına hep 'kafası kopmuş halde' sözü geliyordu. Büyükanne Day'e yine kibarca gülümseyip çantasını sırtına yerleştirdi ve akşam okulunun yolunu tuttu.

8

Amelie Claire'in güvende olmasını gerçekten de garanti etmişti. Bunu Myrnin'i kafese kapatarak yapmıştı.

Claire çantasını merdivenlerin aşağısına bıraktı. Her zaman öyle yapıyordu çünkü kaçarken almak kolay oluyordu. Laboratuardaki yeni eşyaya baktı. Bir kafes, içinde de Myrnin.

"Aman Tanrım..." Dudağını ısırdı ve her zamanki gibi devrilme tehlikesi olan kitapların arasından dikkatlice geçerek ona doğru yaklaştı. Claire'in gördüğü kadarıyla vampirlerin Kurucu Meydanı'nda Shane'i kilitli tuttukları kafesin aynısıydı. Kalın, siyah parmaklıkları vardı ve tekerlekliydi. Myrnin'i oraya kim kilitlemişse ona bir sürü kitap, rahat bir battaniye ve solmuş yastıklar verme nezaketinde bulunmuştu. Myrnin köşedeki minderlerin üzerine kurulmuş, burnunun ucunda Benjamin Franklin tarzı gözlüklerle kitap okuyordu.

"Geç kaldın," dedi sayfayı çevirirken. Claire ağzını açtı ama sonra söyleyecek bir şey bulamayıp yine kapattı. "Ah, kafesi dert etme. Senin güvenliğin için tabii ki. Samuel burada olmadığına göre." Bir sayfa daha çevirdi ama gözleri metni takip etmiyordu. Okuyormuş gibi yapması insanın kalbini daha da çok kırıyordu. "Amelie'nin fikri. Ben de tamamen onaylıyorum."

Claire sonunda "Üzgünüm," diyebildi.

Myrnin omuzlarını silkerek kitabı kapadı ve yanındaki yığının üzerine fırlattı. "Daha önce de kafese konduğum oldu," dedi. "Gözetmenin buraya geldiğinde beni çıkaracak. Hadi dersimize devam edelim. Bir sandalye çek. Ayağa kalkamazsan kusuruma bakmayacaksın. Bundan uzunum da..." Elini kaldırıp başının üstündeki demir çubuklara dokundu. "Amelie ileri seviye derslerine başladığını söyledi."

Claire bunu düşüncelerini aklından uzaklaştırmak için bir fırsat olarak gördü minnettarlıkla. Sonuçta Myrnin onun yüzünden bir hayvan gibi kafese kilitlenmişti ve Claire bu iç acıtan durum karşısında bile kendi güvenliğini düşünüp rahatlayabiliyordu.

Ders programını okudu ve Myrnin'in hem usta bilgeliğinden hem de tamamen cahilliğinden kaynaklanan sorularını bir bir cevapladı. Myrnin felsefe ve biyokimyayı biliyordu ama kuantum mekaniğini hiç bilmiyordu. Claire konunun temel noktalarını anlatırken başını sallayarak onu dinledi.

tg: kaktusunx

Claire dersin adını söyleyince "Mit ve Efsane mi?" dedi Myrnin şaşkınlıkla. "Neden Amelie bunu gerekli görsün? Ah, boşver. Eminim bir nedeni vardır. Ödevin?" Elini uzattı. Claire zımbalı bilgisayar çıktısını çantasından çıkarıp ona uzattı. Altı sayfa. Anlamaya yeni başladığı bir konunun tarihiyle ilgili elinden gelenin en iyisi. "Sonra okurum. Peki ya verdiğim kitaplar?"

Claire çantasının yanına gidip kitapları çıkardı ve yerine oturdu. "*Aureus'la Homeros'un Altın Zinciri*'ne göz attım."

"Anladın mı?"

"Şey... Pek sayılmaz."

"Çünkü simya çok gizli bir bilimdir. Mason olmak gibi. Masonlar hala var mı?" Claire başını sallayınca Myrnin rahatlamış göründü. "İyi. Olmasalardı sonuçları çok kötü olacaktı. Simyaya gelince, konuşulan ve yazılan kodların nasıl çevrileceğini sana öğretebilirim ama asıl derdim felsefesinden çok mekaniğini anlaman. Kavurma fırını oluşturma yöntemlerini anladın mı?"

"Galiba. Ama istediğimiz şeyi neden sipariş edemiyoruz? Ya da satın almıyoruz?"

Myrnin sağ elindeki gümüş yüzüğü hücrenin demirlerine vurup metalik bir ses çıkardı. "Yapamayız. Modern çocuklar çok aptal oluyor. Her şey için başkalarının işine muhtaç oluyor, başkalarına bağımlı kalıyorlar. Sen öyle olma. Sen araçlarını hem yapmayı hem de kullanmayı öğreneceksin."

"*Mühendis* olmamı mı istiyorsun?"

"Fizik okuyan birinin böyle pratik kullanımlardan anlaması faydalı bir şey değil mi?"

Claire ona şüpheyle baktı. "Bana bir örs verip kendi tornavidalarımı falan yapmamı beklemeyeceksin, değil mi?"

Myrnin yavaşça gülümsedi. "Çok iyi bir fikir! Bunu düşüneceğim. Şimdi. Denemek istediğim bir şey var. Hazır mısın?"

Kesinlikle değildi. "Evet efendim."

"Şu kitaplığı çek." Myrnin çökmek üzere gibi duran, kitapların ağırlığı altında ezilen rafları gösterdi. "Kenara it."

Claire bu şeyin çekilecek kadar bir arada durabileceğinden emin değildi ama denileni yaptı. Kitaplık göründüğünden sağlamdı. Claire onu çekince, arkasında küçük, kemerli bir giriş görünce şaşırdı. Kocaman, kalp şeklinde demir bir kilitle sağlamlaştırılmıştı.

"Aç," dedi Myrnin ve Claire girer girmez, attığı kitabı alıp sayfaları rasgele çevirmeye başladı.

"Anahtar nerede?"

"Hiçbir fikrim yok." Myrnin kitabına bakıp kaşlarını çattı. "Etrafına bakın."

Claire telaşla laboratuara bakındı. "Burada mı?" Nereden başlayacaktı? Her yer ıvır zıvır doluydu, bütün çekmeceler açıktı. "En azından bir ipucu veremez misin?"

"Hatırlasam verirdim," dedi Myrnin. Sesi kuru ama biraz da üzgündü. Claire gözucuyla onu süzdü. Kitabı kapamış, kafesten dışarı bakıyordu. Claire'e ya da belirli bir şeye değil. Yüzünde dikkatli bir boşluk vardı. "Claire?"

"Evet?" Claire kapının yanındaki ilk çekmeceyi açtı. Üzerinde etiket olmayan tozlu şişelerle doluydu. İçeriden bir örümcek fırlayınca Claire yüzünü buruşturup çekmeceyi kapattı.

"Neden bu kafeste olduğumu söyleyebilir misin?" Sesi çok tuhaf geliyordu. Altında bir şey olan tuhaf bir sakinlik. Claire derin bir nefes alıp çekmecelere bakmaya devam etti. Ona doğrudan bakmıyordu. "Ben kafesleri sevmiyorum. Kafeslerde başıma kötü şeyler geldi."

"Amelie bir süreliğine orada kalman gerektiğini söyledi. Hatırladın mı? Bizim işimizi kolaylaştırmak için."

"Hatırlamıyorum." Sesi sıcak, yumuşak ve pişmanlık doluydu. "Buradan çıkmak istiyorum. Kapısını açabilir misin lütfen?"

"Hayır," dedi Claire. "Bende..."

...*anahtar yok*, diyecekti ama vardı. Tam karşısında, sararan sayfaların önünde, üç tane anahtar yarı gizlenmiş halde duruyordu. Biri büyük, demirden, iskelet şeklinde bir anahtardı. Claire bunu görür görmez kitaplığın arkasındaki kapının kocaman, kalp şeklindeki kilidine uyacağını anladı. Diğeri de büyük ama daha yeni bir anahtardı ve büyük ihtimalle Myrnin'in kafesinin anahtarıydı.

Üçüncüsü günlüklerin ve ajandaların anahtarlarına benzeyen küçük, zarif, gümüş bir anahtardı.

Claire anahtarlara uzanıp sessizce kendine doğru çekmeye çalıştı. Myrnin sesi duymuştu tabii ki. Kafesin köşesinden kalkıp ön tarafa geldi ve parmaklıklara tutundu. "Ah,

harika," dedi. "Claire, lütfen kapıyı aç. Bu kafesteyken sana yapman gerekenleri gösteremem ki."

Claire onun yüzüne bakamıyordu. "Bunu yapmamam gerekiyor," deyip büyük, iskelet anahtarlığı eline aldı. Anahtar soğuk, sert ve eskiydi. Çok eski. "Bu kapıyı açmamı istiyordun, değil mi?"

"Claire, bana bak." Sesi çok üzgün geliyordu. Elindeki yüzüğü çubuklara vurdu yine. "Claire, lütfen."

Claire ona arkasını dönüp anahtarı kalp şeklindeki kilide soktu.

"Claire, onu açma!"

"Açmamı söylemiştin!"

"Sakın!" Myrnin kafesin parmaklıklarını sarstı. Kalın demirden olmasına rağmen parmaklıklar şangırdadı. "O benim kapım! Benim kaçışım! Buraya gel ve beni serbest bırak! Hemen!"

Claire saatine baktı. Yeterli vakit yoktu, güneşin batmasına daha en az bir saat vardı. Michael hala arabada sıkışıp kalmıştı. "Yapamam," dedi Claire. "Üzgünüm."

Myrnin'in çıkardığı ses, Claire'in odanın öbür ucunda olduğuna şükretmesine neden oldu. Claire bir aslanın kükremesini, bir insan bedeninde, hiç duymamıştı. Öfkeli bir hayvan çığlığıydı. Claire'in kendine olan güvenini alıp götürdü. Gözlerini kapadı, dinlememeye çalışıyordu. Ama Myrnin konuşmaya devam etti. Claire'in anlamadığı bir dilde, ağzından salyalar saçarak konuşuyordu. Ses tonundan söylediklerinin korkunçluğu anlaşılabilirdi.

Şu an eline geçirse Claire'i öldürürdü. Tanrı'ya şükür, kafes yeterince güçlüydü...

Myrnin boğuk bir sesle bir şey homurdandı ve metal bir şey tiz bir ses çıkardı.

Kafes yeterince güçlü değildi.

Myrnin demir çubukları büküyordu.

Claire elinde anahtarlarla donup kaldı. Myrnin kafesin incelen demirlerini ıslak bir mendil gibi yırtıyordu. Bunu nasıl yapabilirdi? Nasıl bu kadar güçlü olabilirdi? Canı acımıyor muydu?

Acıyordu. Ellerinde kan vardı.

O kafesten çıkarsa aynısını Claire'e de yapabilirdi.

Claire'in bir an önce oradan kaçması gerekiyordu.

Laboratuar masasının etrafından dolanıp kule şeklindeki kitapların yanından geçti. Ama üç bacaklı bir tabureye takıldı. Bir sürü ıvır zıvırın -eski deri parçaları, birkaç tuğla, Myrnin'in sakladığını düşündüğü birkaç eski bitki- üstüne sertçe düştü. Canı çok yanmıştı. Nefes nefese yan tarafına dönüp ayağa kalktı.

Uzun, yavaş bir çıtırtı duydu ve başını arkaya çevirdi.

Kafesin kapısı açılmış, Myrnin dışarı çıkmıştı. Gözlerinde hala küçük Ben Franklin gözlükleri vardı ama gözlerinin içinde cehennemden fırlamış bir ateş yanıyordu.

"Kahretsin," dedi Claire merdivenlere bakarak.

Çok uzak. Çok çok uzak. Kurtuluşuyla arasında bir sürü engel vardı. Oysa Myrnin yılan gibi hızlı hareket edebilir, oraya çok daha çabuk varabilirdi.

Merdivenlere değil de kilitli kapıya daha yakındı. Anahtarlar da hala elindeydi. Ama çantasını burada bırakmak zorunda kalacaktı, alması mümkün değildi.

Düşünecek vakti yoktu. Jason'ın koluna attığı çizik hala tazeydi, Myrnin kanın kokusunu alabilirdi. Bu da akşam yemeğine davet sayılırdı.

Claire yolundaki kitapları devirip yerdeki fazlalıkların üstünden atladı ve elinde anahtarla kilide doğru koştu. Elleri titriyordu, anahtarı ancak ikinci denemesinde sokabildi. Çevirmeye kalkınca dehşete kapıldı, anahtar dönmüyordu...

Sonra anahtar döndü ve kilit metalik bir sesle açıldı.

Kapının diğer tarafında Claire'in kendi salonu vardı. Shane kanepede sırtı ona dönük oturmuş video oyunu oynuyordu.

Claire donakaldı, allak bullak olmuştu. Bu gerçek olamazdı. Shane'i görüyor olamazdı. Ama video oyunundaki bütün gürültüleri, bağırış çağırışları, efektleri duyabiliyordu. Evin kokusunu alabiliyordu. Shane, Meksika fasulyesi yapmıştı. Kutularından bazılarını hala yukarı çıkarmamıştı. Bir köşede yığılı duruyorlardı.

"Shane..." diye fısıldayıp kapıdan başını uzattı. Orada bir şeyler hissetti. Hafif bir baskı. Tüyleri ürperdi.

Shane oyunu durdurup yavaşça doğruldu. "Claire?" Yanlış yere bakıyordu. Başı yukarıya, merdivenlere dönüktü.

Ama onu duymuştu. Yani Claire bir adım atıp içeri girerse güvende olacaktı.

Ama buna fırsatı olmadı. Myrnin onu omuzlarından yakalamış geri çekiyordu. Shane onlara doğru koşmaya başlayınca Myrnin kapıyı çarpıp anahtarı çevirdi.

Claire kıpırdamaya cesaret edemedi. Adam delirmişti, Claire bunu görebiliyordu. Eski halinden eser kalmamıştı. Amelie'nin ve Sam'in uyarıları Claire'in kulaklarından gitmiyordu. Myrnin'i hafife almıştı. Bütün öbür çırakların ölüm nedeni de buydu.

Myrnin titriyordu, ellerini yumruk yapmıştı. Kanı, ayaklarının yanında açık duran eski kimya kitabına damlıyordu.

"Kimsin?" diye fısıldadı. Claire'in ilk tanıştıklarında duyduğu o aksan geri gelmişti ve güçlüydü. Gerçekten güçlü. "Çocuk, buraya neden geldin? Tehlikeyi anlamıyor musun? Koruyucun kim? Hediye olarak mı gönderildin?"

Claire gözlerini kapattı ve yeniden açıp onun gözlerinin içine baktı. "Sen Myrnin'sin, ben de Claire. Senin arkadaşınım. Senin arkadaşınım, tamam mı? Sana yardım etmeme izin vermelisin. Kendine zarar veriyorsun."

Claire, Myrnin'in yaralı parmaklarını işaret etti. Myrnin parmaklarına bakınca acıyı hiç hissetmemiş gibi şaşırdı. Belki de gerçekten hissetmemişti.

Geriye doğru iki adım atıp bir laboratuar masasına çarptı ve üzerinde boş deney tüplerinin durduğu bir tezgahı devirdi. Tüpler, pis taşların üstüne düşüp paramparça oldu.

Myrnin sendeleyip sırtını duvara vererek çömeldi. Başını kanlı ellerinin arasına aldı ve ileri geri sallanmaya başla-

dı. "Bu yanlış," diye inledi. "Önemli bir şey vardı, yapmam gereken bir şey vardı. Ne olduğunu hatırlayamıyorum."

Hala korkudan ödü kopan Claire onu izledi ve onun biraz uzağına oturdu. "Myrnin," dedi. "Kapı. Açtığım kapı. Nereye çıkıyor?"

"Kapı? Kapılar. Zamanda dakikalar, sadece anlar. Hiçbiri kalmaz. Kan gibi uçup gider, aynı kan gibi. Onu şişelemeye çalıştım ama taze kalmıyor. Zaman yani. Kan dönüyor, zaman da. Adın ne?"

"Claire, efendim. Adım Claire."

Myrnin başını duvara yasladı, yanaklarından kanlı gözyaşları süzüldü. "Bana güvenme Claire. Bana hiç güvenme." Başını geriye öyle bir hızla vurdu ki Claire irkildi.

"Ben... Tamam efendim, güvenmem."

"Ne zamandır arkadaşız?"

"Çok uzun süredir değil."

"Benim arkadaşım yok," dedi Myrnin. "Benim yaşıma gelince senin de olmaz. Rakiplerin, ortakların oluyor ama arkadaşın olmuyor. Asla. Sen bunu anlamayacak kadar gençsin. Çok gençsin." Myrnin gözlerini kapadı, açtığında neredeyse kendine gelmişti. Neredeyse. "Amelie benden bir şeyler öğrenmeni istiyor, değil mi? Demek öğrencimsin?"

Claire başını salladı. İçindeki o şey onu terkediyordu. Myrnin boş, yorgun ve üzgündü. Gözlüklerini çıkarıp katladı ve ceketinin cebine koydu.

"Bunu yapamayacaksın," dedi Myrnin. "O kadar çabuk öğrenemezsin. Bu gece seni neredeyse öldürüyordum, bir

dahakine duramayabilirim. Diğerleri..." Myrnin durdu. Midesi bulanmıştı sanki. Boğazını temizledi. "Ben... Hep böyle değildim Claire. Ne olur anla. Türümün çoğunun aksine ben canavar olmak istemedim. Ben sadece öğrenmek istedim ve bu da sonsuza kadar öğrenmenin bir yoluydu."

Claire dudağını ısırdı. "Bunu anlayamıyorum," dedi. "Ben... Amelie sana yardım edip senden bir şeyler öğrenmemi istiyor. Yeterince zeki olduğumu düşünmüyor musun?"

"Ah, yeterince zekisin. Yeterince zaman geçince bu becerilerde usta olabilir misin? Büyük ihtimalle. Ama şansın olmayacak. Sen öğrenene ya da ben seni yok edene kadar buraya gelmeni isteyecek." Myrnin yavaşça başını kaldırıp ona baktı. Yine aklı başındaydı. "Sana bana güvenmemeni hatırlattım mı?"

"Evet efendim."

"İyi bir tavsiye. Ama sadece bu seferlik bunu boşver ve sana yardım etmeme izin ver."

"Yardım mı?"

Myrnin çabucak doğrulup tüplerin, kavanozların, şişelerin arasında dolaşmaya başladı. Kırmızı tuza benzeyen bir şey buldu. Bir baharat kavanozu büyüklüğündeki şişeyi çalkalayıp açtı ve içinden kırmızı bir kristal çıkardı. Onu diline götürüp bir an gözlerini kapadı ve gülümsedi.

"Evet," dedi. "Ben de öyle düşünmüştüm." Şişenin kapağını kapatıp Claire'e uzattı. "Al bunu."

Claire aldı. Şaşırtıcı derecede ağırdı. "Bu ne?"

"Adının ne olduğuna dair hiç fikrim yok ama işe yarıyor."

"Bununla ne yapacağım?"

"Küçük bir miktarını avcuna dök, şöyle..." Myrnin onun eline uzandı. Claire parmaklarını kapatıp elini çekince Myrnin kırılmış göründü. "Haklısın. Sen yap. Özür dilerim." Myrnin şişeyi ona verip desteklercesine bir hareket yaptı. Claire tereddütle şişeyi avcuna doğru eğdi. Birkaç kırmızı kristal avcuna döküldü. Myrnin devam etmesini istedi. Claire elinde yarım çay kaşığı malzeme birikene kadar şişeyi salladı.

Myrnin şişeyi alıp bulduğu yere koydu ve Claire'e başıyla işaret etti. "Hadi," dedi "Al."

"Nasıl?"

Myrnin ağzıyla emiyormuş gibi yaptı.

"Ben... Eee... Nasıl, anlamadım?"

Myrnin bu sefer gözlerini öfkeyle devirdi. "Al şunu Claire! Fazla zamanımız yok. Kendimde olduğum zamanlar giderek kısalıyor. Yine değişmeyeceğimi garanti edemem. Az kaldı. İşe yarayacak."

"Bu şeyin nasıl yardımcı olacağını anlamadım."

Myrnin bir daha söylemedi. Sessizce dediğini yapması için Claire'e yalvardı. Claire sonunda çekinerek avcundakilerden birini yaladı.

Tadı, sonradan acılaşan çilekli tuza benziyordu. Claire birden ani, buz gibi bir netlik hissetti. Parlak şeylerle dolu karanlık bir odada, diskolardaki gibi yanıp sönen ışıklar dolaşıyordu sanki.

"Evet," diye nefes aldı Myrnin. "Şimdi görüyorsun."

Claire bu sefer dört-beş kristal daha yaladı. Acılık daha güçlüydü, çilek tadı gelmiyordu bile ve reaksiyon daha hızlıydı. Uyurken birden uyanmış gibi oldu. Baş döndürücü bir uyanış. Bütün dünya öyle keskindi ki, o hantal ahşap masa bile onu kesebilirdi.

Myrnin eline rasgele bir kitap alıp sayfalarını açtı. Kitabı Claire'in önünde tuttu. Karanlıkta bir ışık patlaması daha oldu. Parlak, muhteşem, çok güzel. Sözcüklerin birbirinin ardına öyle güzel dizilmesi ve Claire'in beynine girmesi... Acı dolu ve kusursuzdu. Claire elinden geldiğince hızlı okudu. *Altının özü güneşin özüdür ve gümüşün özü ayın özüdür. Bunların hepsiyle özelliğine göre çalışmalısın, gündüz altınla, gece gümüşle...* Hepsi Claire'e mantıklı geliyordu. Tamamen mantıklı. Simya, bir şairin, madde ve enerjinin nasıl etkileşim halinde olduğunu, farklı yüzeylerin farklı hızlarda titreştiğini anlatma yoluydu. Sadece fizikti ve Claire artık bunu nasıl kullanabileceğini anlıyordu.

Sonra... Bütün ampuller birden sönmüş gibi oldu.

"Hadi al," dedi Myrnin. "Elindeki doz bir saat kadar idare edecek. Bu sürede sana çok şey öğretebilirim. Nereye gideceğimizi anlamamıza yetecek kadar."

Claire bu sefer avcundaki bütün kristalleri yalamakta tereddüt etmedi.

Myrnin haklıydı. Kristal, bir saatten biraz fazla yetti. Kendisi de birer birer alıyordu. Gözlerindeki şaşkınlık kaybol-

madan yenisini almamaya dikkat ediyordu. Sonuna doğru iyice gergin ve şaşkın oluyordu. Claire kitapları kapatıp onları masanın üstüne yığmaya başladı. İkisi de yere bağdaş kurmuş, kitaplara gömülmüştü. Myrnin onu bir kitaptan diğerine, bir paragraftan başka bir bölüme geçirip duruyordu. Bazı sayfalarda yazılanlar o kadar eskiydi ki ne olduğunu anlaması için, Myrnin'in ona önce o dili öğretmesi gerekiyordu.

Yeni diller öğrendim. Öğrendim. Çok şey öğrendim. Myrnin ona bir çizim gösterdi. Sadece bir çizim değil, üç boyutlu ve bir kar tanesi kadar anlaşılmaz bir şeydi. Morganville sadece var olmamış, planlanmıştı. Vampirlerin etrafında planlanmıştı. Vampirler için planlanmış, Amelie ve Myrnin tarafından gerçekleştirilmişti. Kurucu Evleri bunun bir kısmıydı... Ağdaki on üç sağlam güç noktası, hep birlikte kompleks bir enerjiyi tutuyordu. Bu sayede insanlar kapılar aracılığıyla bir yerden başka bir yere gidebiliyordu. Claire kapıların nasıl kontrol edildiğini daha öğrenmemişti ama ağ daha fazlasını da yapabilirdi. Hatıraları değiştirebilir, hatta Amelie isterse insanları uzak tutabilirdi.

Myrnin ona son yetmiş yıldır vampirlerin hastalığıyla ilgili yaptığı çalışmaları kapsayan günlükleri de göstermişti. Titizlikle yazmaya başladığı notlarının sonlarda nasıl koptuğunu ve saçmalığa vardığını görmek insanın içini acıtıyordu.

Claire'in içindeki bir his bunu yapmaması gerektiğini söylüyordu hala. Ama Myrnin... Onun bildikleri, başardıkları... Claire hiç kimseden bu kadar çok şey öğrenmemişti.

Belki biraz. Belki ona birazcık yardım ederim.

Kristallerin etkisi azalıyor, Claire kendini korkunç yorgun hissediyordu. Bütün kasları ağrıyordu. Bu şeyin insan vücuduna pek de nazik davranmadığını düşünmeye başlamıştı. Kalbi sanki beyninin içinde atıyordu. Her şey çok karanlık, çok karışıktı.

Yanağına rüzgar gibi bir şeyin vurduğunu hissedince merdivenlere döndü. Michael, Claire'in hiç görmediği bir hızla iniyordu merdivenleri. Claire'in Myrnin'in yanında oturduğunu görünce aniden durdu.

"Onun şeyde..."

"Kafeste mi olması gerekiyordu? Evet, biliyorum." Claire sesinin sert çıktığının farkındaydı. Umursamadı. "O sadece hasta Michael. Hayvan değil. Ayrıca oraya kilitlesen de dışarı çıkıyor zaten."

Michael ondan yaş olarak büyük olmasına -ve her şeyden öte bir vampir olmasına- rağmen birden Claire'in gözüne küçük göründü. "Claire kalkıp yanıma gel. Lütfen."

"Neden? O bana zarar vermez."

"Yaptıklarını kontrol edemez. Bak, Sam bana kaç kişiyi öldürdüğünü söyledi..."

"O bir vampir, Michael. Tabii ki..."

"Son iki yılda, Morganville'deki bütün vampirlerin öldürdüğünden daha fazla insan öldürdü. Güvende değilsin. Şimdi kalkıp buraya gel."

"Haklı," dedi Myrnin. Kendini kaybetmeye başladığı belliydi ama son bir saattir Claire'in yanında olduğu kişiye

tutunmaya çalışıyordu. Ona kendi dünyasını göstermenin heyecanıyla yanıp tutuşan o nazik, komik, tatlı adama. "Artık gitmelisin." Gülümseyip dişlerini gösterdi ama vampir dişlerini değil. Yüzünde çok insanca bir ifade vardı. "Ben kendi başıma iyiyim Claire. En azından yakınımda zarar verebileceğim biri olmuyor. Amelie bana bakması için birini gönderir. Genelde buradan çıkamıyorum. Her şeyi unutunca, anahtarları bulmam da zor oluyor. Bulsam da onları ne yapacağımı bilemiyorum. Ama öldürmeyi hiç unutmuyorum. Arkadaşın haklı. Gitmelisin, lütfen. Şimdi. Çalışmalarına devam et."

Çok aptalcaydı belki ama Claire onu o halde bırakmaktan nefret ediyordu. Gözlerindeki ışığın yerini korku ve şaşkınlık bulutları alıyordu.

Claire bunu yapmayı planlamamıştı ama oluverdi.

Myrnin'e sarıldı.

Bir ağaca sarılmak gibiydi. Myrnin o kadar şaşırdı ki bir kütük gibi kaskatı durdu. En son ne zaman biri ona böyle sarılmıştı acaba? Bir an karşılık vermedi, sonra kollarını Claire'e dolayıp derin bir iç çekti. Tam bir kucaklaşma sayılmasa da Myrnin için büyük bir değişiklikti.

"Git küçük kuş," diye fısıldadı. "Acele et."

Claire geri çekildi. Myrnin'in gözleri yine tuhaflaşmıştı. Vakit dolmuştu. *Bir gün hiç geri gelmeyecek. Sadece o canavar olarak kalacak.*

Michael, Claire'in yanındaydı. Claire onun yanına geldiğini duymamıştı bile. Michael onu kolundan tuttu.

Yüzünde büyük bir şefkat vardı ama Claire'e karşı, Myrnin'e değil.

"Onu duydun," dedi Michael. "Çabuk."

Claire masaya çarpınca içinde kırmızı kristallerin olduğu küçük kavanoz neredeyse düşecekti. Claire düşmemesi için kavanozu tuttu, sonra da *Ya bunu da kaybederse?* diye düşündü. *Sürekli bir şeylerini kaybediyor zaten.*

Claire onu güvende tutacaktı, hepsi bu. Myrnin için de iyi olurdu. Claire böylece onun bu değerli şeyi fırlatıp atmamasını ya da devirmemesini sağlayacaktı.

Kavanozu cebine attı. Myrnin'in gördüğünü sanmıyordu, Michael farketmemişti zaten. İçi birden alev alev oldu. Utanç, ayıplama ve belki biraz da heyecanla. *Yerine koymalıyım.* Ama Myrnin onu başka bir yere koyarsa, bir daha asla bulamayacaktı. Myrnin hatırlamayacaktı. Belki gittiğinin bile farkında olmayacaktı.

Claire merdivenleri çıkarken arkasına bakıp durdu. Merdivenlerin yarısına geldiklerinde Myrnin onları unutmuştu bile. Kendi kendine bir şeyler mırıldanıp kitapları karıştırıyordu.

Çoktan oradan ayrılmıştı.

Başını kaldırıp onlara baktı. Claire vampir dişlerin parıltısını gördü.

Merdivenlerin tepesindeki kapıyı aceleyle açtı.

9

Michael onunla konuşmuyordu ve bu çok kötü bir şeydi. Shane'in bazen yaptığı gibi huysuzluk yapıyor da değildi, sadece düşüncelerine dalmıştı. İnsanı rahatsız edecek kadar sessiz bir yolculuk oluyordu. Hava tamamen kararmıştı.

Dünya artık Claire'e gerçek gelmiyordu. Bu durum başını ağrıtıyordu.

"Amelie'yle yaptığın anlaşma bu mu?" dedi Michael. "Myrnin için çalışmak mı?"

"Hayır. Ben Amelie'yle sözleşme yaptım, sonra onun için çalışmamı o söyledi. Ya da onun öğrencisi olmamı."

"Fark var mı?"

Claire gülümsedi. "Evet. Para ödemiyorum."

"Müthiş bir plan, dahice. Para veren oldu mu peki?"

İşin aslı, Claire'in bu konuda hiçbir fikri yoktu. Amelie'den para istemek hiç aklına gelmemişti. Böyle bir iş için

maaş almak normal değil miydi? Myrnin'in yanında hayatını düzenli olarak riske atması bekleniyorsa, öyleydi galiba. "Sorarım," dedi.

"Hayır," dedi Michael sertçe. "Ben soracağım. Bütün bunları Amelie'yle konuşmak istiyordum zaten."

"Bana ağabeylik taslama Michael. Hiç güvenli değil. Artık onlardan biri olabilirsin ama daha..."

"Onlardan biri, ha? Evet, biliyorum. Ama sen daha çok küçüksün Claire ve ne yaptığını bilmiyorsun. Bu kasabada büyümedin, riskleri anlayamıyorsun."

"Ölümü mü mesela? Onu gayet iyi anlıyorum." Claire çok yorgundu ve her yanı ayrı sızlıyordu ama Michael'ın korumacı tavrına kızmıştı. "Bak, ben iyiyim, tamam mı? Ayrıca bugün çok şey öğrendim. Güven bana, Amelie çok mutlu olacak."

"Beni düşündüren Amelie'nin ruh hali değil," dedi Michael. "Sensin. Değişiyorsun Claire."

Claire onun gözlerinin içine baktı. "Sen değişmedin mi sanki?"

"Bel altına vuruyorsun. Shane'den zaten çok sıkıldım. Aynı şeyi bir de sen yaşatma lütfen." Şimdi de Michael kızmıştı. Harika.

"Sana bir şey diyeyim mi? Sen benim hayatıma karışmazsan, ben de seninkine karışmam. Sen benim ağabeyim değilsin, babam da değilsin..."

"Evet," diye onun sözünü kesti Michael. "Ben evde kalıp kalamayacağına karar veren kişiyim."

Bunu yapamazdı. *Yapamazdı.* "Michael..."

"Kimseye sormadan Amelie'yle anlaşma yaptın, sonra da bunu sakladın. Söylemenin tek sebebi, bilekliği görmem oldu. Görmesem bize yalan söylemeye devam edecektin. Bütün bunlar seni ideal ev arkadaşı yapmıyor." Michael bir an duraksadı. "Bir de Shane var."

"Nasıl oluyor da Shane yüzünden ben suçlanıyorum?"

"Suçlanmıyorsun. Ama ben ikinizle birden başa çıkamam. Yani şimdi olmaz. O yüzden kendine gel Claire. Artık yalan söylemek ve riske girmek yok, tamam mı? Amelie'yi Myrnin'le bu seanslardan vazgeçmeye ikna edeceğim. Bunu yapamayacak kadar küçüksün, bunu bilmesi gerekirdi."

Yalan söylemek yok. Riske girmek yok. Claire cebindeki şişeye dokundu ve o berraklığı yine hissetti. Myrnin'in kristallerini yuttuğunu duysa Michael ne derdi acaba? Herhalde hiçbir şey demezdi. Onu evden atmaktan bahsediyordu, değil mi? Büyük olasılıkla hiç umursamazdı.

Araba yavaşlayıp döndü ve pürüzlü bir yola girdi. Eve gelmişlerdi.

Claire, Michael başka bir şey diyemeden eve koştu.

Shane mutfakta kendine bira koyuyordu. Sessizce ona bardağını kaldırarak bir yudum içti ve ocaktaki tencereyi işaret etti. "Acılı Meksika fasulyesi," dedi. "Fazladan sarımsaklı."

Michael mutfak kapısını kapatıp içini çekti. "Bu ne zaman bitecek?"

"Kan emmeyi bıraktığında olabilir mi acaba?"

"Shane..."

"Hemen kızma. Seninkini sarımsaksız yaptım." Shane tekrar Claire'e dönüp kaşlarını çattı. "Sen iyi misin?"

"Evet. Neden olmayayım?"

"Sadece... Bilmem. Neyse canım." Kolunu Claire'in omzuna attı ve onu alnından öptü. "Herhalde kötü bir gün geçirmişsindir."

Bir düşünelim bakalım, Eve'in kardeşi onu tehdit etmişti, bileği kesilmişti ve saatler boyu Myrnin'den uzak durmaca oynamıştı. Bunlar, Morganville'de geçen bir güne kötü demeye yeter miydi? Herhalde yetmezdi.

En azından henüz yetmezdi.

Michael yanlarından hızla geçip oturma odasına girdi. Claire, Shane'in kolundan kurtulup fasulye almaya gitti. Yemek biraz acıydı ama oldukça güzel kokuyordu. Claire tadına bakınca boğulacak gibi oldu. Her zaman bu kadar acı mı oluyordu bu yemek? Kristallerin yan etkisi olmalıydı herhalde.

"Seni duydum gibi geldi bana," dedi Shane. "Çok acayipti. Bugün sanki senin sesini duydum. Michael'ın eskiden gündüzleri girdiği hal geldi aklıma."

Hayaletken. "Yoksa benim de..."

"Bir şey olmuş olabileceğini sandım," dedi. "Cep numaranı aradım. Yeni olanı."

Claire onu sırt çantasında bırakmıştı. Fermuarı açıp telefona baktı. Üç arama vardı, hepsi de Shane'dendi. Sesli

mesaj da bırakmıştı. "Özür dilerim," dedi. "Duymamışım. Sesini biraz daha açmam gerekiyor galiba."

Shane gözlerini ona dikince Claire, Myrnin'in yanındayken buz kesen içindeki o noktanın yavaş yavaş ısındığını hissetti. "Beni endişelendirdin," dedi Shane elini onun yanağına koyarak. "Farkındasın, değil mi?"

Claire başını sallayıp ona sarıldı. Myrnin'in aksine Shane'in vücudu sıcak ve sertti. İkisinin vücudu eriyip kusursuzca iç içe geçiyordu sanki. Shane onu öpünce bir an bira ve fasulye tadı geldi ama sadece bir an. Sonrası tamamen Shane'di ve Claire, Myrnin'i ve diğer her şeyi unuttu. Shane onu ocağa dayadı. Claire arkasında yanan ocağın sıcaklığını hissetti ama dışarıdan gelecek bir ateşle tutuşacağım diye endişe edemeyecek kadar meşguldü. Shane'in onun üstündeki etkisi böyle oluyordu işte.

"Seni özledim," diye fısıldadı Shane nemli dudaklarını onunkilere bastırarak. "Üst kata geçmek ister misin?"

"Yemeğim ne olacak?"

"Bırak gitsin."

Durumuna sevinmesini gerektirecek şeyler de vardı. Sinirleri hassastı ama bu şekilde Shane'in dokunuşları daha da ürperticiydi. Normalde Claire kendini acemi hisseder ve telaşa kapılırdı ama Jason'la başlayıp Myrnin'le biten bu öğleden sonra, bütün o güvensizliklerini alıp götürmüştü.

"Aç değilim zaten," dedi nefes nefese. "Hadi."

Shane'le merdivenlerden koşarak çıkarken kendini çocuklar gibi özgür hissediyordu. Shane onu belinden tuta-

rak odasına sokup kapıyı bir tekmeyle kapatınca Claire heyecanla inledi ve bir kez daha öpüşürlerken vücudunu onunkine bastırdı.

Shane hayatları buna bağlıymış gibi öpüyordu onu. Sanki bu bir olimpiyat dalıydı ve madalya kazanmaya kararlıydı. Claire zihninin derinliklerinde bir yerde kendi kendine konuşuyor, bu işin fazla ileri gideceğini ve her şeyin ikisi için de daha zor bir hale geleceğini söylüyordu ama elinden bir şey gelmiyordu. Çok geçmeden kendilerini Shane'in yatağında buldular. Shane elini onun tişörtünün altına sokup karnına dokununca Claire'in nefesi kesildi. O eli her yerinde hissetmek için karşı konulmaz bir istek duyuyordu. Kalbi onu sersemletecek kadar hızlı atıyordu, her şey öylesine...

Kusursuzdu ki.

Claire uzanıp tişörtünü sıyırmaya başladı. Serin havanın dokunuşunu hissediyordu.

Sutyeninin alt kısmına geldi. Devam etti.

Shane durdu.

"İstiyorum," dedi Claire fısıldayarak. "Lütfen Shane, istiyorum." Claire doğrulup oturdu ve sutyeninin kopçasını açtı. "Lütfen."

Shane onun yanından kalkıp oturdu ve gözlerini yere dikti. Başını kaldırıp bakınca dudaklarını yaladı. İri gözleri kopkoyuydu. Claire onların içine dalmak istiyordu. Sonsuza kadar.

"Biliyorum," dedi. "Ben de. Ama bazı sözler verdim ve hepsini tutacağım. Özellikle de senin ailene verdiğim sözü.

Yoksa baban beni köpek gibi avlayacağını söyledi." Shane yüzünde acı bir ifadeyle gülümsedi. "Kimse benim yerimde olmak istemez."

"Ama..." Sutyeninin kaydığını hissedince hemen onu yakalayıp yerinde tuttu. Gülünç duruma düşmüş, incinmişti.

Shane iç çekti. "Olmaz Claire. Bir aziz filan olduğumdan değil. Çünkü değilim. İnan bana, sen söz konusu olunca bir aziz bile kondomunu alıp günah çıkarmaya koşardı. Ama durum öyle değil. Konu, verdiğim sözler. Ve burada onlardan başka bir şeyim yok."

Claire hiç alışık olmadığı bir öfkeyle istiyordu onu ama her nasılsa Shane'in sözleri, onları söylerkenki hali, gözlerine bakışı o öfkeyi eritti.

"Ayrıca," dedi Shane, "hiç kondomum kalmadı ve günah çıkarmaktan da nefret ederim."

Bunu sık sık yaptığını gösteren bir rahatlıkla Claire'in sutyenini bağladı.

Claire yastığı alıp ona fırlattı.

Biri bir şeylerin altını üstüne getiriyordu.

Claire sesleri duyunca birden uyandı ve yataktan fırlayıp güneşliklerin arasından baktı. Penceresi binanın arkasına bakıyordu ve çitlerle bunların arkasındaki çöp tenekeleri rahatlıkla görülüyordu.

Orada kesinlikle biri vardı. Ayışığında karanlık bir şekil. Claire onun hareket ettiğini görüyor ama ne yaptığını çıka-

ramıyordu. Cep telefonunu alıp 911'i aradı ve operatöre Joe Hess'le ya da Travis Low'la konuşmak istediğini söyledi. Çağrıya, sabahın üçü olmasına rağmen dinç sesiyle Dedektif Lowe yanıt verdi. Claire dışarıdaki onu duyabilirmiş gibi alçak sesle gördüklerini anlattı.

"Büyük ihtimalle Jason'dır," dedi. Telefonun diğer ucundan kalem kağıt sesleri geldi.

"Neden? Yüzünü görebiliyor musun?"

"Hayır," dedi Claire. "Ama Jason ölen kızla ilgili her şeyi bana itiraf etti sayılır. Bana Jason'mış gibi geliyor."

"Seni tehdit etti mi Claire?"

Bileğindeki kesik hala acıyordu. "Öyle de denebilir," dedi. "Size anlatacaktım ama... Ama yapmam gereken şeyler vardı."

"Bizi bilgilendirmekten daha mı önemli? Neyse. Ne oldu?"

"Buraya geldiğinizde anlatsam daha iyi olmaz mı?"

"Devriye arabası yolda. Onu bugün nerede görmüştün?"

"Üniversitede," deyip hikayeyi anlattı. Dedektif onu sözünü kesmeden dinledi. Claire onun not aldığını duyabiliyordu.

Nefes almak için ara verdiğinde, Lowe araya girdi. "Yaptığının aptallık olduğunu biliyorsun, değil mi? Bir daha onu gördüğünde avazın çıktığı kadar bağırsan iyi olur. Telefonunda Hess'le beni hızlı aramaya al. Jason'la oyun oynamaya gelmez."

"Ama... Etraf insan kaynıyordu. Ortalık yerde..."

"Eve'e sor bakalım, hapse ilk nasıl girmiş. Bir dahaki sefere hiç durma. Mesele senin güçlü olup olmadığın değil Claire, mesele günün sonunda hala hayatta olabilmen. Güven bana."

Claire güçlükle yutkundu. "Güveniyorum."

"Hala orada mı?"

"Bilmiyorum. Kimse görünmüyor. Gitmiştir belki."

"Devriye arabasının oraya ulaşması an meselesi. Sessizce geliyorlardır. Onları göremiyor musun?"

"Hayır ama benim odam yan yola bakıyor." Bahçede hareket eden bir şey görünce vücuduna adrenalin yayıldı. "Galiba... Galiba bahçeye girmiş. Şimdi eve geliyor. Arka taraftan."

"Gidip Michael'la Shane'i uyandır. Eve'in iyi olduğundan da emin ol. Hadi, Claire."

Claire giyinmemişti ama sorun değildi. Üstünde ona aşırı büyük gelen bir tişört vardı ve dizlerine kadar iniyordu. Kilidi çevirip kapıyı açtı ve dehşetle haykırdı.

Daha doğrusu haykırmaya çalıştı. Sesi duyulmadı çünkü Oliver eliyle onun ağzını sıkıca kapatıp onu hızla döndürerek kapı eşiğinden geçirmişti. Çığlık atmaya çalıştı ama gırtlağını titretmekten öteye gidemedi. Ayaklarını yere basmaya çalışırken topuklarıyla ahşap zemini dövdü ama adam onu dengesiz yakalamıştı. Telefon elinden düşüverdi.

Lowe'un derinlerden gelen sesini, sürekli Claire'in adını söylediğini duyuyordu ama eğilip kulağına fısıldayan Oli-

ver o sesi bastırdı. "Sadece konuşmak istiyorum. Canını yakmak zorunda bırakma beni. Mecbur kalırsam bunu yaparım, biliyorsun."

Claire debelenmeyi kesti. Bahçedeki o muydu? Nasıl bu kadar hızlı gelmişti? Koruma onu engelleyememiş miydi acaba?

Hayır. Artık sadece davetsiz insanlara karşı işe yarıyor çünkü Michael... Michael vampir oldu. Oliver eve istediği gibi girip çıkabilir. Tanrım.

"Aferin kızım. Sessiz ol," dedi Oliver fısıltıyla. Koridoru kolaçan ettikten sonra tabloyu kaydırarak gizli düğmeye bastı ve Eve'in odasının karşısındaki gizli kapı açılınca Claire'i içeri çekip kapıyı kapattı. İç tarafta kapı kolu yoktu. Kapıyı açmak için merdiveni çıkmak gerekiyordu ve Claire koşsa bile yakalanacağını bildiğinden, Oliver onu bırakınca olduğu yerde kaldı.

Oliver normal sesiyle konuşmaya döndü. Burada duyulma tehlikesi yoktu. "Konuşmamızın vakti geldi bence. Amelie'yle bir sözleşme yaptın. İçerledim Claire. Özel bir dostluğumuz olduğunu sanıyordum ve ne de olsa ilk sözleşmeyi ben önermiştim." Gülümsedi. Onunla yeni tanıştığı günlerde Claire'in kandığı gülümsemeydi bu. "Beni geri çevirdin. Merak ediyorum, neden Amelie'nin daha iyi bir seçim olduğuna karar verdin?"

Oliver, Myrnin'den haberdar olabilirdi ama Myrnin'in ne yaptığını bilemezdi. Amelie bunun altını iyice çizmişti. Oliver bunu asla bilemezdi.

"O daha güzel kokuyor," dedi Claire. "Ayrıca bana kurabiye yaptı." Nasıl olduysa, geçirdiği o günden sonra Oliver gözüne o kadar da korkunç gelmiyordu artık.

Ta ki vampir dişleri ortaya çıkıncaya ve gözleri tuhaf bir siyaha dönüşünceye kadar. "Oyun oynamak yok," dedi Oliver. "Burası ses geçirmez. Biliyorsundur, Amelie burayı kurbanlarıyla oynamak için kullanırdı. Bir ölüm kutusu burası ve şu anda sen de bu kutudasın. Sabahı görmek istiyorsan biraz daha nazik olmayı deneyebilirsin."

Claire sol bileğini kaldırınca altın bileklik ışıldadı. "Boşversene Oliver. Bana dokunamazsın. Bu evdeki kimseye dokunamazsın. İçeri nasıl girdin bilmiyorum ama..."

Oliver bileğini yakalayıp Jason'ın açtığı yaranın üstündeki sargıyı çekip çıkardı. Yaradan kolunun içine doğru kırmızı bir çizgi uzadı.

Oliver çizgiyi bir uçtan diğerine yaladı.

"İğrenç," dedi Claire. "Bırak! Bırak beni!"

"Amelie'ye aitsin," dedi onu bırakırken. "Tadını alıyorum. Kokusunu duyuyorum. Haklısın, artık sana dokunamam. Ama diğerleri konusunda yanılıyorsun. Evde güvendeler ama dışarıda, benim kasabamda değil."

"Ortada bir sözleşme var!"

"Öyle mi? Arkadaşlarının bütün saldırılardan korunacağı neresinde yazıyordu? Kendi gözlerinle gördün mü? Biz binlerce yıldır sözleşme hazırlıyoruz, sense daha on altı yaşındasın. Ne tür bir sözleşme imzaladığından haberin bile yok kızım." Oliver ona acıyormuş gibi konuşuyordu ve bu

çok korkutucuydu. Kollarını göğsünde kavuşturup kapıya yaslandı. Bu gece iyi adam kıyafetlerine bürünmüştü. Batik tişört ve eski püskü bir kargo pantolon giymiş, saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Common Grounds'u yeni kapatmıştı herhalde, kahve kokuyordu. Claire onun kimseyi kandırmaya çalışmadığı boş vakitlerinde ne giydiğini merak etti birden. Pijama mı? Tüylü terlikler mi? Morganville'de vampirlerle ilgili bir şey öğrenmişse, o da hiçbir zaman göründükleri gibi olmadıklarıydı. En kötülerinin bile.

"Tamam," dedi ve topukları ilk basamağa değene kadar geriledi. Sonra da oturdu. "Sen haberdar et o zaman."

"Kasabadaki güç dengesini bozdun Claire ve bu çok kötü bir şey. Amelie bu küçük krallığın kraliçesi olmak istedi. Benim öldüğümü sanıyordu. Geçen sene ben buraya gelince birçokları onun değil de benim sözümü dinlemeye karar verdi. Herkes değil tabii, hatta çoğunluk bile sayılmazlar. Ama upuzun var oluşu süresince o hiç gerçek bir dost edinememişti. Burada kapana kısılanlar yalnızca insanlar değil Claire. Vampirler de aynı durumda."

Bu, Claire'in daha önce hiç duymadığı bir şeydi. "Bu da ne demek?"

"Buradan ayrılamıyoruz," dedi. "Amelie izin vermeden olmaz. Onunla anlaşmaya çalıştım. Bazılarımız Morganville'den çıkıp onun etkisinin olmadığı bir toplum yaratacaktı. Amelie son vampiri yarattığından beri, elli yıldır hiçbir şey değişmedi. Şimdiyse Amelie konumunu koruma derdine düştü. Beni engelliyor, ona sormadan adım atma-

ma bile izin vermez." Başını eğip ona bakınca Claire'in kanı dondu. "Kontrol edilmekten hiç hoşlanmam. Beni mutsuz ediyor."

"Neden bunları bana anlatıyorsun? Ben ne yapayım ki?"

"Sen, aptal çocuk, sen onun gözbebeğisin. Sen bir şey isteyince hemen sana boyun eğiyor. Bunun sebebini öğrenmek istiyorum."

Son konuştuklarında Amelie'nin ona boyun eğdiği söylenemezdi ama Claire'in odasında yerde duran cep telefonu bunun tersine işaret ediyordu. "Bilmiyorum!"

"Sende istediği bir şey olduğunu düşünüyor, yoksa hiç zahmet etmezdi. Koca şehirlerin yok oluşunu tek damla gözyaşı dökmeden, parmağını oynatmadan izledi. Fedakar olduğu söylenemez."

Myrnin. Bütün mesele Myrnin. Ondan ders alıyor olmasam... Bunu söylemeye cüret edemezdi, aklından geçirmeye bile korkmuştu. Oliver sinir bozucuydu ve bazen insanın düşüncelerini okuyordu sanki. "Belki yalnız kalmıştır."

Oliver neşesizce güldü. "Bunu sonuna kadar hakediyor." Bir adım yaklaştı. "Sana neden ihtiyaç duyduğunu söyle Claire. Ne sakladığını söyle. Seninle apaçık bir sözleşme yaparım. Dostlarına koşulsuz koruma vereceğim. Onlara kimse dokunamayacak."

Claire bir şey söylemeden Oliver'a baktı. Ondan her şeyi beklemesine rağmen ona bakmamayı göze alamazdı.

Oliver rahatsızlığını yansıtan bir ses çıkardı. "Seni aptal, aptal çocuk." Claire'in yanından geçip merdivenlerden öyle

çevik çıktı ki bir gıcırtı bile duyulmadı. Kolsuz kapı açılınca Claire kalkıp koridora çıktı. Görünüşe bakılırsa kimse bir şey duymamıştı. Ortalık mezarlık gibi sessizdi.

Oliver onu omuzlarından tuttu ve sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi kaldırıp kenara koydu. "Çıt çıkarma Claire. Arkadaşların uyanıp üstüme gelmeye kalkarsa hepsini mahvederim. Anladın mı?"

Claire başını salladı.

Oliver soğuk ellerini onun omzundan çekti ama Claire onun varlığını hissetmeye devam ediyordu ve dönüp onu göremeyince şaşırdı.

Sanki oraya hiç gelmemiş gibi bir anda yok olmuştu.

Claire tablonun arkasındaki düğmeye basıp kapıyı kapattı ve gidip telefonu yerden aldı. Arama sona ermişti. Travis Lowe oraya gelmek üzere yola koyulmuş olmalıydı, polis sirenleri duyuluyordu. Claire oturup ortalığın karışmasını bekledi.

Görünüşe bakılırsa yan yolda kesin bir şeyler vardı. Söz konusu olan birkaç polis, çekilen sarı şeritler ve Bay Malum'un gizli gazetesindeki bir yazı değildi. Aşağıdaki manzara, Olay Yeri İnceleme tarzı bir araştırmaydı, beyaz tulumlu adamlar kanıt falan topluyordu. Yanında Morganville polis arması olan, vampir dedektiflere ya da adli tıbba ait olabilecek koca bir minibüs de vardı. Claire'in tahminine göre, o sabah Michael'ın arka bahçesinde dolananların çoğu yaşayan ölüydü.

Bir suçlu arayan yaşayan ölüler. İşte bu görülmüş şey değildi.

Claire'in hisleri birbirine girmişti. Sersemlemişti, sarhoş gibiydi. Dün gece rüya gibi geliyordu artık. Shane'le üst kata çıkmalarından yan yoldaki sesleri duymasına kadar geçen süreyi hayal meyal hatırlıyordu.

Alt katta biri kapı zilini çaldı. Claire pencereden ayrılmadı, hareket edemeyecekti sanki. Polisler olmalıydı. Travis Lowe gelip ona bir şey olmadığını görünce bütün polis ekiplerini buraya toplamıştı herhalde. Gelen Gretchen'le Hans ya da Richard Morrell olabilirdi.

Claire üstüne başına baktı. *Giyinsem iyi olacak.* Bileği berbat haldeydi, kesikten hala kan sızıyordu. Claire bir an düşünemeyip bileğini tişörtüne sildi. Harika, yatak kıyafetleriyle durduğu yetmezmiş gibi, artık kanlı yatak kıyafetleriyle geziyordu.

Duş alıp giyinmesi ve kolunu sarması on dakikasını aldı, sonra kargaşayla yüzleşmek için çıplak ayaklarıyla merdivenden inmeye başladı.

Ev arkadaşları hep birlikte oturma odasında dikiliyordu ve üçü de ona aynı boş gözlerle bakınca Claire basamaklarda durdu. "Ne oldu?" diye sordu Claire. "Gene ne yaptım?"

Michael kenara çekilince Claire koltukta bacak bacak üstüne atmış, *Teen People*'ın sayfalarını çeviren kişiyi gördü.

Monica Morrell.

Pembe, dar bluzunun üstünde elmaslarla CADALOZ/PRENSES yazılıydı, Daisy Duke'un bile fazla rüküş bulup

atacağı beyaz kısa bir şort giymişti. Üstünde sarı bir çiçek olan parmak arası terliğini, kusursuz pedikürlü ayaklarıyla tembelce sallıyordu.

"Selam Claire!" dedi ayağa kalkarken. "Birlikte kahvaltı ederiz dedim."

"Efendim?"

"Kah-val-tı," dedi Monica heceleyerek. "Günün en önemli öğünü. Senin annen baban var, değil mi?"

Claire hazırlıksız yakalanmıştı. "Anlamıyorum. Burada ne işin var?"

Shane duvara yaslanıp Monica'yı süzdü. Saçları yataktan yeni kalkmış gibiydi. Claire ellerini daldırıp onun kalın telli, yumuşak saçlarını her zamanki haline getirmemek için kendini zor tuttu. "Güzel soru. Onu kimin içeri aldığından sonraki en güzeli. O koltuğu da atmak zorundayız artık. Bu koku çıkmaz."

"Ben aldım," dedi Michael. Shane hemen ona döndü. "Etraf polis kaynıyorken kapının önünde sinir krizi geçirmesinden iyidir diye düşündüm. Başımız yeterince belada."

"Hangi bizden bahsediyorsun beyaz surat? Eğer..."

"Kapa çeneni."

Baş ağrısı korkunç derecede artan Claire alnını ovuşturdu. Michael'la Shane'i unutup pis pis sırıtan Monica'yı incelemeye çalıştı. "Hoşuna gidiyor galiba," dedi Claire. Monica omuz silkti.

"Elbette. Normalde hep bana sataşırlar, şimdi birbirleriyle dalaştıklarını görmek güzel. Umursadığımdan değil

ama..." Monica kusursuzca alınmış kaşlarından birini kaldırdı. "Eee? Kahve sevdiğini biliyorum. İçerken gördüm seni."

Aralarına giren Eve çok... tehlikeli görünüyordu. "Claire'i hiçbir yere götüremezsin. Hele o aşağılık herifin yanına hiç götüremezsin."

"Hangi aşağılıkmış o? Çünkü burada yaşadığına göre, kimlerle takıldığını pek umursamıyor demektir."

Eve yumruklarını sıkınca Claire bir an onun Monica'nın kusursuz dudaklarını patlatacağını sandı. Ama Eve zor da olsa kendini tuttu.

"Evimizden gitsen çok iyi olur," dedi Eve. "Hemen. Hiç de pişman olmayacağım kötü şeyler olmadan önce."

Monica ona bu tehditten hiç de etkilenmediğini gösteren bir bakış attı. "Pardon, bir şey mi dedin? Bir an dalmışım. Claire? Buraya zihinsel engellilerle laklak etmeye gelmedim. Sadece dostluk göstermeye çalışıyorum. Benimle gelmek istemiyorsan, söyle yeter."

Durum o kadar tuhaftı ki Claire neredeyse gülecekti. Ona ne oluyordu böyle?

"Ne istiyorsun?" diye sordu. Monica'nın çarpıcı, çılgınca bakan gözleri belli belirsiz büyüdü.

"Seninle, tepemde bu Ezikler Kulübü olmadan konuşmak istiyorum. Kahvaltı iyi olur demiştim ama kafeine ya da hamur işine alerjin varsa..."

"Bana söyleyeceğin bir şey varsa, onların önünde de söyleyebilirsin," dedi Claire. Monica'nın kaşları havalandı.

"Tamaaaaaaam. Sen bilirsin," dedi Shane'e bakarak. "Söyle bakalım şimdi, sevgilin dün geceyarısından sonra neredeydi?"

"Kim? *Shane* mi?" Claire onun odasından kaçta çıkmıştı ki? Geçti ama geceyarısından sonra değildi.

"Nerede olduğum seni hiç ilgilendirmez," dedi Shane, Monica'ya. "Eve sana gitmeni söyledi. Seni yere çarpıp sekip sekmediğine bakmama az kaldı. Kimin yavru köpeği olduğun beni ilgilendirmez, buraya gelip..."

"Shane," diye onun sözünü kesti Monica sakince, "sesini kessen iyi olur. Seni gördüm salak."

Claire onun Monica'ya vereceği ters cevabı bekledi ama Shane öylece oturmaya devam etti.

"Bilmiyorlar, değil mi?" diye devam etti Monica sinsice bakarken, *Teen People*'ı kalçasının yardımıyla rulo yaparak. "Vay canına. Kötü çocuğun sırları da varmış. Olacak şey değil."

"Kapa çeneni Monica."

"Yoksa ne olur yani? Beni öldürür müsün?" diye sordu ve gülümsedi. "Seninle işleri bittiğinde ortada tırnağının ucu bile kalmazdı Shane. Sizin de öyle. Ve ailelerinizin de tabii."

"Ne diyor bu?" diye sordu Eve. "Shane?"

"Hiç."

"*Hiç*," dedi Monica alaycı bir tavırla. "Her şeyi inkar et. Çok zekice bir taktik. Senin gibi birinden başka ne beklenir ki?"

Michael kaşlarını çatıp Shane'e bakmaya başlamıştı. Claire de kendini tutamadı. Shane kısık gözlerini sırayla onlara dikerek ikisine de karşılık verdi.

"Polisler yan yoldaki çıkmazda ceset falan bulamayacak. Evinizin hiçbir yerinde bulamayacaklar," dedi Monica. "Çünkü Shane dün gece onu arka kapıdan çıkardı."

Shane *hala* hiçbir şey demiyordu. Claire eliyle ağzını kapattı. "Hayır," dedi. "Yalan söylüyorsun."

Monica kollarını kavuşturdu. "Neden yalan söyleyeyim? Evinizi gözetlediğimi neden durduk yere itiraf edeyim? Utanç verici! Bakın, yalansa tek yapması gereken inkar etmek. Sorun bakalım. Hadi." Doğruca Shane'e bakıyordu.

Shane gözlerini kıstı ama ağzını açmadı. Bir-iki saniye kimse kıpırdamadı, sonra Michael sessizliği bozdu. "*Tanrım*, Shane, ne oluyor be?"

"Kes sesini!" diye çıkıştı Shane. "Mecburdum! Su içmek için mutfağa giderken bodrumdan ses geldiğini duydum. Oraya gidince..." Durdu, Claire onun yutkunurken ademelmasının hareket ettiğini gördü. "Bir kız cesedi gördüm. Merdivenlerin dibinde... Sanki biri onu az önce atmış gibi duruyordu. Bir an..." Eve'e baktı, sonra gözlerini kaçırdı. "Bir an onu sen sandım. Takılıp düştüğünü falan düşündüm. Ama aşağı inince sen olmadığını gördüm. Bayılmamıştı, ölüydü."

Eve kanepenin koluna çöktü, o da Claire kadar afallamış görünüyordu. "Kim? Kimdi?"

"Tanımıyorum, üniversiteli bir kız herhalde. Buralıya benzemiyordu. Bilekliği de yoktu." Shane herkesin duyabileceği bir ses çıkararak derin bir nefes aldı. "Zaten yeterince sorun vardı başımızda, ondan kurtulmak zorundaydım. Oradaki kolilerden birinden battaniye alıp onu dışarı taşıdım, senin arabanın bagajına koydum..."

"*Ne yaptın?*" diye atıldı Michael.

"...ve kiliseye götürdüm. İçeriye koydum onu. Öylece bırakmak istemedim. Böylesi..." Shane başını iki yana salladı, "...bana daha doğru geldi."

Michael iç çekti. Abartılı bir sıkıntıyla tırnaklarını inceliyordu. "Evet, anladık, çok dokunaklı. Sonuçta seni gördüğümde cesedi onun arabasının bagajına koyuyordun. Bunu ağabeyime söylemek için sabırsızlanıyorum. Ağabeyimi tanıyorsunuz, değil mi? Hani polis olan?"

"Ne istiyorsun?" diye bağırdı Claire.

"Dedim ya. Kahvaltı." Monica adeta film yıldızları gibi neşeyle gülümsedi. "Lütfen. Eğer kabul edersen bütün gördüklerimi unutabilirim. Özellikle de sokağa çıkma yasağı sırasında neden dışarıda olduğumun sorulmasını hiç istemem. Bunu bir karşılıklı imha anlaşması olarak da düşünebiliriz."

Kulağa bir anlaşma gibi geliyordu ama aslında değildi. Bütün kartlar Monica'nın elindeydi, onların eliyse boştu. Bomboş.

"Yandaki çıkmaz sokakta ceset yok," dedi Claire. "Polisler hiçbir şey bulamayacak. Emin misin?"

"Sanmıyorum ama bulsalar sizin için ne fena olurdu, değil mi?" Monica omuz silkip dudaklarını büzdü ve Shane'e alaycı bir öpücük yolladı. "Çok cesursun Shane. Kafan çalışmıyor ama cesursun. Her şeyi düşündün, değil mi? Michael artık seçilmiş yaşayan ölülerden olduğuna göre, insanlar bu eve izinsiz giremez. Yani ya suçu bir vampire atacaksın ya da içinizden biri kızı öldürmüş olacak. Ne olursa olsun, biri güme gidecek." Elini kaldırdı. "Ben oyumu Shane'e veriyorum. Başka?"

"Onu rahat bırak!" dedi Claire. "Dışarı çıkmak istiyorsan çıkarız... Hayır, sakın başlama!" Eve ağzını açmaktan öteye geçecek zamanı bile bulamamıştı. "Siz üçünüz bu işi kendi aranızda halledin. Ben geç kalmam. Zaten yemeyi başarsam bile yediklerimin midemde uzun süre durabileceğini sanmıyorum."

Monica böyle olacağını başından beri biliyormuş gibi başını salladı ve kalkıp koridordan kapıya doğru manken gibi yürümeye başladı. Arkadan bakınca şortunun yasal sınırları zorladığı göze çarpıyordu.

Ve ondan ne kadar nefret ederlerse etsinler, Shane'le Michael onun gidişini izledi.

"Görüşürüz," diye mırıldandı Claire sırt çantasını kapatırken.

Claire bir süredir Common Grounds'a girmemişti ama değişen pek bir şey yoktu. İçerisi sıcaktı ve sabah ventibilmem ne'lerini içen öğrencilerle doluydu. Claire gayet iyi

bilmese, tezgahın arkasında gülümseyen hippinin vampir olduğuna asla inanmazdı.

Göz göze geldiklerinde Oliver ağır ağır başını salladı. Yüzündeki halinden memnun ifade değişmemişti. "Seni tekrar gördüğüme sevindim," dedi. "Ne alırsın?"

Claire bunu itiraf etmeyi hiç istemese de adam kasabanın en güzel içeceklerini hazırlıyordu. "Beyaz mocha," dedi. "Köpüklü." Ona kibar davranmaktan hiç hoşlanmıyordu ama başka bir şey daha söylememeyi başardı. Tanrım, daha iki saat önce Claire'in bileğindeki kanı yalamıştı! Ona *lütfen* ya da *teşekkürler* dememeye hakkı olmalıydı.

"İkram," dedi Claire'in cebinden çıkardığı beşliği almayarak. "Bir hoşgeldin hediyesi Claire. Ah, Monica, her zamankinden mi?"

"Yarı kafeinli, köpüksüz, koyu, pembe şekerli latte," dedi. "Lütfen gerçek bardakta olsun, o köpüklü şeylerde asla içmem."

"Sadece evet desen de olurdu," dedi Oliver. Monica dönecekken uzanıp onun bileğini tuttu. Bunu öyle bir tavırla yaptı ki Claire dışında kimse hareketindeki tehdidi farkedemezdi. "O tamam ama sen parasını veriyorsun Monica. Kendini prenses sanıyor olabilirsin ama inan bana, ben prenseslerle tanıştım ve sen prenses falan olamazsın." Gülümsedi ama hiç de eğlenmediği gözlerinden belliydi. "Şey, tanışmak tam doğru sözcük olmayabilir."

"Yedin mi?" diye atıldı Claire. Oliver'ın gülümsemesi soldu.

"Ah, şu yeni neslin tatlılığı ve sivri dili yok mu? Yüreğimi sımsıcak ediyor." Oliver, Monica'nın bileğini bırakıp içecekleri hazırlamaya gitti. Yüzü kızaran Monica, Claire'e ters ters baktı. *Sanki benim suçum,* diye düşündü Claire. Monica köşedeki masaya gitti. Artık var olmayan vampir Brandon'ın bir zamanlar kazık yediği -kelime oyunu aynen geçerli- masaya. Masada üniversiteli iki genç kız oturuyordu. Monica kollarını göğsünde birleştirip kavgacı bir poza büründü.

"Benim yerimde oturuyorsun," dedi. "Kalk."

Monica'dan kısa ve tombul olan kızlar gözlerini ardına kadar açarak ona baktı. "Hangimiz?" diye kekeledi biri.

"İkiniz de," diye çıkıştı Monica. "Yok olun."

Kızlar kitaplarını toplayıp kaçarken Claire'in üstüne neredeyse kahve döküyordu. "Bunu yapmasan olmaz mıydı?" diye sordu Claire.

"Olurdu. Eğlence olsun diye yaptım." Monica bronzlaşmış bacaklarını üst üste atıp pat pat masaya vurdu. "Hadi, otur Claire. Konuşacak çok şeyimiz var."

Claire bunu istemiyordu ama öylece dikilip durmak çok aptalcaydı, o yüzden oturdu ve sırt çantasını ayaklarının dibine bıraktı. Monica'nın parmak arası terlikleri aklına Myrnin'i ve onun giydiği kirli sandaletleri getirmişti.

"Şimdi oldu." Monica halinden fazlasıyla memnun gibiydi. "Anlat bakalım."

"Neyi?"

"Amelie sana ne yaptırıyorsa onu," dedi Monica. "Şu aşırı gizli şeyleri işte. Seni seçmesinin nedeni caziben olacak

değil ya. Kafan için seçti seni. Burada bir ailen yok, burada kimse senden bunun dışında bir şey istemez."

Monica göründüğünden daha akıllıydı. "Amelie benden hiçbir şey yapmamı istemiyor," diye yalan söyledi Claire. "Belki daha sonra ister, bilmiyorum. Ama daha istemedi." Gergince sol bileğindeki bileklikle oynadı. Bileklik, Claire'e biyologların nesli tükenen canlılara taktığı etiketleri hatırlatıyordu.

Ve deney hayvanlarına.

Başını kaldırmayı göze alabildiğinde, Monica gözlerini çoktan kısmıştı. "Ya," dedi. "Öyle mi? Hayalkırıklığına uğradım şimdi. Elinde işime yarayacak bir şey olduğuna çok inanmıştım. Neyse, o zaman biz de sözleşmeden konuşuruz."

"Sözleşme mi?" Önce Jason, şimdi de Monica. Nasıl olmuştu da arabulucu rolü Claire'in üstüne kalmıştı?

"Amelie'yle koruma hakkında konuşmak istiyorum. Bana referans mektubu verebilirsin."

Claire neredeyse gülecekti. "Kendin sorsana!"

"Sorardım ama beni yanına yaklaştırmıyor. Sevmiyor beni."

"Çok şaşırdım," diye mırıldandı Claire.

Monica ona uzun uzun baktı ama her zamanki alaycı, aşağılayıcı tavrından eser yoktu. Neredeyse içten görünüyordu. "Brandon ölünce Oliver onun sözleşmelerini devraldı. Mesele şu ki, onları elinde tutmuyor. Kendi işine geldiği gibi, diğer vampirlerle değiştokuş ediyor. Daha iyi bir sözleşme yapmazsam, başıma ne geleceğini bilemem."

Claire'in bilekliğini işaret etti. "En tepeden başlamanın bir sakıncası olmaz."

Claire kısa tırnaklarıyla masada tempo tutarak geciken Oliver'a baktı. Daha birkaç saat önce onu tehdit eden bir vampirin hazırladığı içecekleri içmenin hiç de akıllıca olmayacağını düşündü bir an. Ama Oliver istese zaten onu her şekilde yakalardı.

Ayrıca canı çok fena beyaz mocha istiyordu.

"Artık patronun Oliver mı yani?"

"Şimdilik. Benim sözleşmemden daha çok istediği bir şey bulana kadar."

"Amelie'nin neden beni istediğini sana o mu sordurdu?"

"Milletin ayak işlerini yapacak birine mi benziyorum ben?"

Claire yeniden bara baktı. "Olabilir."

Monica sessizleşti. Hoş bir sessizlik değildi bu, o yüzden Claire, Oliver'ın seslenmesine sevindi. Kahvesini almaya koştu, bir an tereddüt ettikten sonra Monica'nınkini de aldı. Bunu yaparken Oliver'la göz teması kurmamayı başarmıştı. Vampir onun görüş alanının köşesindeki koyu bir şekil olarak kaldı ve Claire ilk fırsatta ona sırtını döndü.

Claire ona kahvesini verince Monica'nın yüzünde samimi bir şaşkınlık belirdi. "Ne var?" dedi Claire. "Buna nezaket derler, evde sana öğretmediler mi? Senden hoşlandığım anlamına falan gelmez yani."

Monica buna vereceği karşılığı uzun uzun düşündü, sonunda sadece "Teşekkürler," dedi. Monica'nın o ana

kadar ona söylediği en güzel şeydi bu. Ama Claire az önceki soruda ısrar ederek aralarındaki barışı bozdu. "Seni bu işe Oliver mı soktu?"

Monica onun yüzüne bakmadı. "Hayır." Ama Claire nedense ona inanmıyordu.

"O ne derse yapmak zorunda mısın?" diye sordu, Monica az önceki yalanı söylememiş gibi. Monica tek omzunu silkmekten başka yanıt vermedi. "Yani aslında benimle konuşmak istediğin falan yok. Sana sadece böyle yapman söylendi."

"Pek sayılmaz. Ben de ismimi Amelie'ye duyurmak için iyi bir fırsat olduğunu düşündüm." Monica acı acı gülümsedi. "Ayrıca sen artık bir yıldızsın. Vampirler, insanlar, herkes seni merak ediyor. Senin ve ailenin geçmişini araştırıyorlar. İlkokulda gaz çıkardıysan, şu an Morganville'deki birinin bundan haberi var."

Claire mochasından aldığı ilk yudumu az daha püskürtüyordu. "*Ne?*"

"Kurucu öyle kolay erişilebilen biri değil. Çoğu vampirin de onu bizden daha iyi anladığı söylenemez. Onun kim olduğuna, burada, bu kasabayla ne yaptığına dair ipuçları arayıp duruyorlar. Buradaki yaşamları hiç de normal değil." Monica'nın bakışları Oliver'a kaydı. "O, çoğundan fazla şey bilecek kadar yaşlı ama onun da daha çok bilgiye ihtiyacı var. Bilgiye ulaşma aracı sen olabilirsin. Amelie'nin korumasını alamazsam, Oliver'a verecek değerli bir şeyim olsun bari ki onunla iyi geçineyim."

Claire gözlerini devirdi. "Benim hiçbir önemim yok. Beni umursasa bile -ki umursamıyor- bunu kimseye duyurmazdı. Yani, baksana... şeye nasıl davranıyor..." Aniden durdu. Az daha *Myrnin*'i ağzından kaçıracaktı. "Sam'e," diye tamamladı sözünü. Bu da doğruydu ama Monica onun tereddüdünü farketmiş olmalıydı.

Monica on saniye susup bekledikten sonra konuştu. "Her neyse. Sonuçta sen artık ünlü gibi bir şeysin ve bazı önemli kişiler seninle takıldığımı görebilir. Hem Oliver da bunu istedi. Haklısın, seninle arkadaş olup olmamamızı umursamıyorum. Birbirimizin elbiselerini giyecek ya da aynı dövmeden yaptıracak değiliz. Benim zaten arkadaşlarım var. Bana müttefik lazım." Gözlerini Claire'den ayırmadan karmakarışık içeceğini yudumladı. "Oliver ne bildiğini öğrenmek istiyor ve bu..." Kendi bilekliğine dokundu. "Ve bu da o ne derse yapmamı söylüyor, yoksa..."

"Yoksa ne?"

Monica başını yere eğdi. "Onu tanıyorsun. En iyi ihtimalle canımı yakar. Feci yakar. En kötü ihtimalle beni değiştokuş eder."

"En kötü ihtimal bu mu?"

"Evet. O zaman çukurun dibindeki vampirlere kaldım demektir. O zaman eziğin teki olurum." Başını eğip seramik kahve fincanıyla oynadı. "Bunlar sana boş şeyler gibi gelebilir ama buralarda seni hayatta tutar. Oliver beni dışlayacak olursa, şanslıysam beni öldürürler, değilsem manyağın birine düşerim."

Sesindeki sakinlikten, bunları uzun uzun düşündüğü anlaşılıyordu. Belediye Başkanı'nın biricik kızı olmakla, koruması için çılgın bir vampiri memnun etmeye çalışan bir zavallı olmak arasında koca bir uçurum vardı.

"Tarafsız olabilirsin," dedi Claire. Monica'nın yaptığı onca şeye rağmen ona sempati duymuştu. Sonuçta Monica burada doğmuştu. Ne olacağı ya da ne yapacağı konusunda söz sahibi olduğu söylenemezdi. "Böyle insanlar var, değil mi? Onlar kendi hallerine bırakılıyor."

Monica dudaklarını büzünce Claire'in o güzel yüzde gördüğünü hayal ettiği insaniyet yok oldu. "Birileri gelip onları alıncaya kadar bırakılıyorlar. Onların dokunulmazlığı var çünkü zamanında çok büyük iyilikler yapmışlar ve patronları sözleşmelerini geçersiz saymış. İyilik derken, sağ kaldığın için şanslı sayılacağın türde şeylerden sözediyorum. Öyle kahramanlıklarda gözüm yok."

Claire omuz silkti. "Öyleyse sözleşmesiz ol."

"Ya, *tabii*. Çok güzel olur. Dairy Queen'de kızartmalardan sorumlu asistan yardımcılığı yapacağım ve otuzumdan önce bir çukura atılıp çürüyeceğim bir geleceğe başlamak için sabırsızlanıyorum." Monica fincanı iki eliyle birden tutup dirseklerini masaya koydu. "Buradan gitmeyi ciddi ciddi düşündüm. Bir dönem Austin'e gittiğimi biliyor muydun? Ama orası buraya hiç benzemiyordu."

"Okulda başarılı olamadın yani."

Bu sözünün karşılığı, ters bir bakış oldu. "Kes sesini aşağılık kaltak. Buradayım çünkü bazı ihtiyaçlarım var, bura-

dasın çünkü sen de buna mecbursun. Fazla yüz göz olmayalım."

Claire zengin aromalı mochasını güçlükle yudumladı. Kahve zehirliyse bile, hiç değilse ağzında güzel bir tatla ölecekti. "Bana uyar. Bak, Amelie'ye ulaşmana yardım edemem. Ona nasıl ulaşıldığını ben de bilmiyorum. Bilseydim bile, senin sözleşmeni isteyeceğini hiç sanmıyorum."

"O zaman sesini kes ve sadece gülümse. Bu sabah tamamen boşa gitse bile en azından Oliver elimden geleni yaptığımı görsün."

"Buna daha ne kadar katlanmak zorundayım?"

Monica saatine baktı. "On dakika. Dayanırsan, ağabeyime sevgilinin kafasızlığından bahsetmem."

"Ne belli?"

Monica ellerini yanaklarına koyup dehşete düşmüş gibi yaptı. "Olamaz! Sen bana güvenmiyorsun! Yıkıldım." Başladığı gibi rol yapmayı birden kesti. "Shane ceset taşımak için nakliye şirketi kursa bile umrumda olmaz. Benim tek düşündüğüm, bu durumdan nasıl faydalanacağım."

"Ya intikam istersen?" dedi Claire.

Monica gülümsedi. "Bunu isteseydim, onu çoktan ele verirdim. Ayrıca intikamın en güzelinin soğuk yenen olduğunu duymuştum."

Claire bir kitap çıkardı. "Peki. On dakika. Zaten ders çalışmam gerekiyordu." Monica arkasına yaslanıp kahve kuyruğundaki kızların kıyafetleriyle dalga geçmeye başladı. Claire onun söylediklerine gülmemeye çalışıyordu ve Moni-

ca kısa şortunun altına koca benekli, rezalet bir tozluk giyen kızı gösterene kadar bunu başarmıştı da. "Ve cennetin bir köşesinde Versace gözyaşlarına boğuldu."

Claire kendini tutamayıp kıkırdadı ve bunun için kendinden nefret etti. Monica tek kaşını havaya dikti.

"Gördün mü?" dedi. "O kadar becerikliyim ki senin gibi zorlu bir vakayı bile etkileyebiliyorum. Yeteneğim boşa harcanıyor ama ne de olsa kendimi zinde tutmalıyım." Kahvesini bitirdi ve içinden *Teen Magazine* sarkan küçük pembe çantasını aldı. "Ben kaçıyorum ezik. Sevgiline ödeştiğimizi söyle. Şey, aslında ödeşmekten biraz fazlası oldu ama ben böylesini seviyorum. Onu on beş metreden daha yakınımda görürsem geceyarısı macerasını ağabeyime anlatmakla kalmam, bazı futbolcu arkadaşları onun dizkapaklarını ziyarete yollarım."

Kalçalarını tehlikeli bir biçimde kıvırarak yürümeye başladı. İnsanlar onun yolundan çekilip arkasından bakıyordu. Eşit derecede korku ve cazibe yayıyordu.

Claire iç çekti. Galiba insanlar bu tarz kızları seviyordu ve hep sevecekti. İçten içe onun kendine güvenini biraz da olsa kıskandığını kabul etmek zorundaydı.

10

Shane'in kiliseye götürdüğü ceset, iki gece önce bir kız partisinden sonra kaybolan ikinci sınıf öğrencisi Jeanne Jackson'a aitti. Gazetelerde kızın tecavüze uğrayıp boğulduğu yazıyordu ama şüphelilere dair bir haber yoktu ve Shane'i sorgulamaya gelen de olmadı. Shane gerzekçe bir şey yapmıştı ama Claire onun paranoyasını anlayabiliyordu. Morganville'de Shane'in kendini Jason'ın eski hücresinde bulması ufacık bir şüpheye bakıyordu. Shane suçlu olsun ya da olmasın.

O da vampirler kendi adaletlerini kendileri sağlamaya karar vermezse tabii.

Bay Malum'un *Vampir Raporu*'nda ölümlerle ilgili çok daha fazla ayrıntı vardı. Bununla, Claire'in bildiği diğer iki ölüm arasında bağ kuruluyor ve bunların bu sefer bir vampirin değil, bir insanın başının altından çıkmış olabileceği iddia ediliyordu. Claire onun nabzı atan biri için sürek avı

başlatmaya pek hevesli olmadığını sezdi. Ama ölen kızlar için onları öldüren canavarın türü önem taşımıyordu.

Amelie'den, o hafta Myrnin'le çalışmalarına ara verebileceğini söyleyen bir not alınca kendini derslere verdi. Derslerin alıştığından zor olması hoşuna gitti. Hem zorluklarla mücadele etmeyi seviyordu hem de profesörler öğrencilerin bir şey anlayıp anlamadığını gerçekten umursuyor gibi görünüyordu. Mit ve Efsane hiç de beklediği gibi çıkmadı. Yunan tanrılarıyla ya da Amerikan yerli halk efsaneleriyle bile ilgisi yoktu. Tamamen vampirleri anlatıyordu. Edebiyat ve folklorda rastlanan en eski kayıtlardan, popüler kültürdeki en yeni atıflara kadar... Claire şimdi düşününce bunların mit ve efsanelerin günümüzdeki halleri olduğunu görüyordu. Morganville için tuhaftı ama profesör, vampir öldürme yöntemlerini atlamadı. Gerçi sınıfta kasabanın perde arkasını bilenlerin sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi herhalde. Geri kalanları birkaç sene daha zaman geçirip büyük okullara geçecek ve partilerde gerçek canavarlarla aynı masalara oturduğunu asla bilemeyecekti.

Claire başını derde sokmamak için ağzını hep kapalı tuttu, ne de olsa profesörün de bilekliği vardı. Vampirlerin sembollerini çözmeye çalıştığı için, profesörün Susan adında ekonomiyle uğraşan bir vampire ait olduğunu tahmin edebildi. Kadının bolca malı mülkü ve Morganville Güven Bankası'nda önemli bir görevi vardı.

Claire o işe ayırdığı bir deftere sembolleri ve vampirlerin kimin nesi olduğunu not almaya başladı. Belirli bir amacı

yoktu aslında ama bu iş ilgisini çekiyordu ve bir gün işe yarayabilirdi. Aslında sorsa Amelie de ona bir şeyler anlatırdı ama bu şekilde, Claire'in nelerden haberdar olduğunu bilemezdi, ki bu gayet iyi bir şeydi. *İşine geldiği sürece iyi davranıyor. Bu onun iyi biri olduğu anlamına gelmez.*

Cuma günü kalkınca banyodaki aynada Eve'den bir not buldu.

C.B. Bu akşamki partiyi unutma. Amaç: Monica'dan güzel ol ve herkese partiyi kimin düzenlediğini unuttur. Giyeceklerin kapının arkasında. Sonra ödeşiriz. E.

Bu kıyafetleri Claire asla, asla, asla kendi başına almazdı. İlkin, siyah deri etek çok... kısaydı. Aşırı kısaydı hem de. Ayrıca desenli bir külotlu çorap ve üstüne güller dikilmiş transparan, kırmızı bir bluz vardı. Altına giyilecek bir de büstiyer.

Eteğe iliştirilmiş bir not daha vardı. *Ayakkabılar dolabın altında.* Claire bakınca platform topuklu, parlak deri ayakkabıları gördü.

Claire her şeyi odasına götürüp yatağa koydu ve geri çekilip birkaç saniye inceledi. *Bunları giyemem. Hiç bana göre değil.*

Partiye sadece kotuyla giderse Eve onunla çok fena dalga geçerdi. Ayrıca bir sürü zahmete girdiği belliydi çünkü bunlar Eve'in değil, Claire'in bedenine göreydi. Ayakkabılar bile.

Ayrıca... Claire'in güzel görünmesi, Monica'yı sahiden de çıldırtırdı. Asla Monica'dan daha güzel olamazdı, orası

hayaldi, yine de... Claire onu görünce Monica'nın yüzünün alacağı şekli düşünerek deri eteğe uzandı. *Hayır. Mümkün değil.*

Sonra bir de Shane'in yüzünde oluşacak ifadeyi gözünün önüne getirdi.

Belki de mümkündü, kim bilir.

Shane'in yüzünü doğru hayal edememişti anlaşılan çünkü onu merdivenlerden inerken görünce yüzüne hakim olan şaşkınlık, Claire'in hayallerinin çok ötesindeydi. Ağzı gerçekten de açık kalmıştı. Shane'in yanında duran Michael da onu iki kere süzmeden edemedi.

Claire basamaklarda durup onlara baktı. "Nasıl?" Shane'in ağzı hızla kapanırken Michael gırtlağını temizledi.

"İyi," dedi Michael.

"*İyi mi?*" Claire'in arkasından gelen Eve'di bu. Aşağı inip Michael'ın koluna yumruk attı. "Nefes kesici olmuş. Hiç de eşcinsel sayılmam ama bana bile çekici geliyor."

Shane *hiçbir şey* söylemiyordu. Bakışları Claire'in içini ısıtıp ürpertti. Eteğinin düzgün durup durmadığına bakma güdüsüne direnerek -bunu zaten onlarca kere kontrol etmişti- onun bakışlarına karşılık verip gülümsemeyi başardı.

"Bunun akıllıca olduğundan emin misin?" diye sordu Shane, Claire'in hiç beklemediği bir şekilde. "Olağanüstü olmuşsun."

"Teşekkür..."

Araya girdi. "Bu kasabada olağanüstü olanı tencereye atıp üstüne kapak kapatıyorlar."

Elini kaldırıp altın bilekliğini gösterdi. "Bir şey olmaz," dedi. "Vampirler bana dokunmuyor."

"Vampirleri demiyorum ki. Oradaki bütün erkekleri üstüne çekeceksin."

Eve gözlerini devirdi. "Ah Tanrım, Shane, insanda heves bırakmıyorsun. Çok güzel görünüyor, kıskançlık yapıp aşırı korumacı davranmana gerek yok! Hepimiz yanında olacağız zaten. Saçını da yaptım, müthiş olmamış mı?" Claire'e kalsa, onca jöle ve spreyden sonra saçı fazlasıyla abartılı olmuştu ama o karmakarışık haliyle mankenlerin saçlarına benzemiyor da değildi hani.

Eve'in kıyafeti de pek hanım hanımcık sayılmazdı doğrusu. Okyanuslar kadar derin bir göğüs dekoltesi ve kalçasına kadar gelen bir yırtmacı olan ve kollarını açıkta bırakan siyah elbisesi yerleri süpürüyordu. File çorapları da eksik değildi. Gözlerini Claire'den ayıran Michael, şimdi de Eve'e odaklanmıştı.

Eve ona göz kırptı ve sırtını göstermek için kendi etrafında döndü, ki zaten kan kırmızı bir gül dövmesi dışında hiçbir şey yoktu orada.

"Dostum," dedi Shane. "Şey..."

Claire, Eve'in oğlanlara da bir şeyler yaptığını farketti. Çok şıktılar. Siyah pantolon, siyah deri ceket ve gece mavisi ipek bir gömlek giyen Michael, kadifenin üstünde parlayan beyaz altını andırıyordu.

tg: kaktusunx

Shane de Claire'in onu odaya sürüklemek istemesine neden olacak kadar yakışıklıydı. Eve onu tıraş olmaya zorlamıştı anlaşılan, elmacık kemikleri ve çenesi belirginleşmişti. Oliver da siyah ceketin altına koyu bordo bir gömlek giymişti. Claire daha önce onu hiç ceketli görmemişti ve Shane'in o ceketi hiç çıkarmaması gerektiğine karar verdi.

Michael başını iki yana sallayıp Eve'e kolunu sundu. Eve kıpkırmızı dudaklarını kıvırarak gülümsedi ve onun koluna girip Claire'e göz kırptı. Claire de ona aynı şekilde karşılık vererek Shane'in koluna girdi.

"Bunu yaptığımıza inanamıyorum," dedi Shane.

Çok eğlenceli olacağa benziyordu.

Davetiyeyi başkasına vermiş olmasına rağmen Claire adresi unutmamıştı, ayrıca gözlerini Eve'in çıplak sırtındaki dövmeden ayırmıyor olsa da Michael oraları avcunun içi gibi biliyordu. Zaten birkaç blok mesafedeyseniz, partiyi ıskalamanız mümkün değildi. Işıklar ve müzik sesi, çevrede oturanları uyutmayacaktı.

Michael bloğun etrafında dolanıp park yeri aradı ve sonunda kaldırımda küçük bir boşluk buldu. "Temel kurallar. Ayrılmıyoruz. Özellikle de siz ikiniz. Sadece vampirler yüzünden değil, Jason'ı da unutmayın. Anlaşıldı mı?"

Başlarını salladılar.

"Ayrıca," dedi Shane, Claire'in aşırı jöleli saçlarına dokunarak "Monica sizi gördüğünde yanınızda olmak istiyorum. Tam Kodak'lık manzara."

Eve tabut şeklindeki küçük çantasını kurcalayıp fotoğraf makineli yeni cep telefonunu çıkardı. "Ben hazırım."

"Ben de," dedi Claire, Amelie'nin ona verdiği şık telefonu çıkararak. Shane'in baktığını görünce utandı ama kendini kontrol etti. Sürekli utanamazdı ya. Ayrıca ne yapıyordu ki yani? Mesaili herhangi bir işten daha kötü değildi. Birazcık farklıydı sadece.

"Yediğinize içtiğinize dikkat edin," diye devam etti Michael. "Bu parti uyku hapı cenneti gibi olmalı. Ben içeceklere koyulan şeylerin kokusunu alabilirim ama siz alamazsınız. Başınız derde girerse çekilin de ben halledeyim. Madem vampir bir arkadaşınız var, bunun getirilerinden de faydalanmayı bilin."

Shane karşılık vermedi ama Claire onun Michael'a sokmak istediği lafı zorlukla yuttuğunu gördü ve kendini tuttuğuna sevindi. Ayrı yönlere gidecek dört kişi gibi değil de yeniden dört arkadaş gibi olmak çok güzeldi.

"Başka bir şey var mı babacığım?" diye sordu Eve. Michael rujunu çıkartmadan onu hafifçe öptü.

"Evet," dedi. "Yenecek kadar güzel görünüyorsunuz. Bunu sakın unutmayın."

Claire gülümsemekle ürpermek arasında kaldı. Görünüşe bakılırsa Eve de aynı durumdaydı.

Morrell'lerin evi, *Rüzgar Gibi Geçti*'deki Tara'nın Sherman'ın istilasından önceki haline benziyordu. Claire birkaç sarhoş çocuğun sırtlarında bir kanepeyle bağırarak evden çıkıp

kanepeyi evin önündeki Avrupa stili çeşmeye attıklarını gördü. Anlaşılan salonun yerini değiştiriyorlardı. Çeşmenin fıskiyesinden sırılsıklam olmuş koltuklarda oturanlar vardı. Üç-dört kişi hemen ıslak kanepenin tepesine atladı.

"İşte bu," dedi Shane takdirle, "sınırların ötesinde bir şey. Çok beğendim."

Her şey kontrolden çıkmıştı. Dördü Michael'ın arabasının yanında dikilip hayranlıkla baktı. Her yanında meşalelerin yandığı bahçe insan kaynıyordu. Ağaçların altında birileri öpüşüyordu. Beyaz sütunlu ön basamaklarda kafa çekiliyordu. Bir kız yarım bir bikiniyle koşarak yanlarından geçti. Bikininin üst yarısıyla...

"Lanet olsun," dedi Michael. "Monica nasıl parti düzenleneceğini iyi biliyor."

Şaka değildi bu. Claire insanları yararak ilerleyen ve üstünde BOB'UN LİKÖRLERİ yazan bir kamyonet gördü. Anlaşılan Monica içki takviyesi istemişti ve üstelik henüz çok erkendi.

"Eee?" dedi Eve. "Bütün gece burada dikilecek miyiz? Ben birilerini devirmeye hazırım."

Dernek üyelerine ve taşınan mobilyalara dikkat ederek yürüdüler ve grup halinde ön basmakları çıktılar. On kadar kişi toplanmış, oynadıkları oyun gereği şişeleri kafaya dikiyor, etrafa boya püskürtüyor ve deliler gibi gülüyordu. En sarhoşları bile onlara bakıp ıslık çaldı.

Dernek üyeleri, çeşmenin etrafındaki sarhoşlar ve verandadaki daha da sarhoşların hepsi şort ve tişörtlü sıradan

okul kıyafetlerini giymişti. "Şey," dedi Claire, "biraz daha spor giyinebilirmişiz."

"Hayatta olmaz," dedi Eve. "Bir iş yapacaksan tam olarak yap."

"Hatırlat da sonra seninle poker oynayalım," dedi Michael. "Sürekli rest çeken kızları severim."

Eve ona kalçasıyla vurdu. "Benimle sonra yapmak istediğin şey bu mu yani? Yavrum, hiç değilse üstümdeki elbiseye saygı duy."

Michael parmaklarını onun sırtından aşağı doğru gezdirdi. Kırmızı güle kadar gelince Eve ürperip gözlerini kıstı. Michael'ın onun kulağına söylediği şeyleri dinlememek en iyisiydi, fazlasıyla özel olmalıydı.

Ama zaten tam o anda ön kapı açıldı ve dışarı akan gürültü bunu imkansız hale getirdi. Claire kol kola dışarı çıkan iki kişiyi tanıdı. Kampüste Monica'nın davetiyesini verdiği oyunculardı bunlar.

"Manyak bir parti bu!" diye bağırdı biri ve yüzüstü yere kapaklandı.

"Anlaşılan öyle." Eve onun üstünden atlayarak peşinde Michael'la içeri daldı. Claire de onları izleyecekti ama Shane onu çekti.

"Ne oldu?" diye sordu Claire dönerken. Tanrım, enfes görünüyordu. Keşke onu hep Eve giydirseydi.

"İçeri girmeden önce," dedi ve eğilip onu yanağından öptü. Öpücüğün etkisiyle bütün sesler çok uzaktan gelmeye başladı sanki.

Shane çok erken doğruldu. "Yanımdan ayrılma," dedi dudaklarını Claire'in kulağına götürerek. Claire başını salladı. *Sanki seni bir an olsun bırakırım da.*

Sonra Michael'la Eve'in peşinden yüzyılın partisine katıldılar.

Claire'in hayatında gittiği en büyük ikinci partiydi bu. İlki EEK birliğinin düzenlediği Ölü Kızın Dansı'ydı ve vampirlerin peşindeki Shane'in vampir avcısı babasının gelişiyle sonu pek iyi olmamıştı. Ama bu ondan da çılgın bir partiye benziyordu.

Claire arkadaşlarının yanında olduğuna şükrediyordu. Buraya yalnız gelse ne kadar korkacağını hayal bile edemiyordu. Geniş ve yüksek giriş, konuşan, dans eden, öpüşen, birbirlerine dokunan insanlarla doluydu. Claire'in sürtünerek yanından geçtiği çift... Ne yapıyordu o çift böyle? Claire ne gördüğünden emin olamadan gözlerini kaçırdı ama göründüğü kadarıyla çocuğun eli, bir porno yıldızının bile ortalık yerde dokundurmayacağı bir yerlerde geziyordu.

Michael ve Eve kalabalığı yararak sonraki odaya geçti. Claire'le Shane de onları çok yakından takip ediyordu. Oldukça şık giyinmiş başkaları da vardı ama azınlıktaydılar. Claire günlük kıyafetle gelenlerin davetsiz olduğu izlenimine kapıldı.

Monica merdivenin tepesinden onlara bakıyordu.

"Aaah, işte Kodak'lık manzara," dedi Eve telefonunu kaldırıp kaşlarını çatmış bakan Monica'nın fotoğrafını çekerek. "Tamamdır, oldu."

Monica yüzündeki ifadeden kurtularak merdivenden inmeye başladı. Vücudunu saran, üzerinde açık yeşil çiçekler olan ince, pembe bir elbise giymişti. Ayakkabıları da elbisesiyle aynı renkti.

"Claire, yanında parazit getirmişsin," dedi Monica. "Ne güzel." Sonra çok üzülmüş gibi yaptı. "Seni kastetmedim Michael. Sen istediğin zaman gelebilirsin."

Michael soluk kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi?"

"Elbette."

Claire onu dirsekledi. "Çünkü sen VIP'sin."

Claire'in davetiye verdiği oyunculardan ikisi daha sendeleyerek geldi ve bir tanesi Claire'in kolunu tutup yanağına ıslak bir öpücük kondurdu. "Kopyasını çıkardık," dedi kıkırdayarak. "Umarım sakıncası yoktur. Parti çok sağlam!"

Shane iç çekti ve omzundan tutup çocuğu çekti. "Evet, evet, her neyse. Bak, yanda Vulcanlı çıplak kadın varmış. Koş hemen."

Oyuncular hemen ayılıp yollarına devam etti. Monica'nın parlak, kusursuz dudakları aralandı, gözleri büyüdü.

"Siz!" dedi. "Bunu siz mi yaptınız? Bu sersemler kampüste broşür dağıtmış! Sadece en seçkin kişiler olacaktı!"

"Merak etme," dedi Eve. "Biz buradayız. Öpücük!" Monica'nın yanağına biraz yaklaşıp havayı öptü. "Parti çok güzel. Mobilyalara çok yazık olmuş." Kolunda Michael'la, bir kraliçe gibi yürüyüp uzaklaştı. Claire telefonunu çıkarıp Eve'in gidişini izleyen Monica'nın yüzündeki öfkeyi çekti.

"Seni küçük şıllık!" diye hırladı Monica.

Claire telefonunu indirip Monica'nın gözlerinin içine baktı. Artık korkmuyordu. "Arkadaşlarına beni bayıltmalarını ve sertlikten hoşlandığımı söyledin. Benim tek yaptığım davetiyeni dağıtmaktı. Ödeştik diyelim."

"Demeyelim!"

Shane eğilip alçak sesle konuşunca Monica onu duymak için çabalamak zorunda kaldı. "Sakin ol. Sinirlenince tam dayaklık oluyorsun. Kız arkadaşıma bir kez daha şıllık dersen bu sefer karşılığını görürsün."

Monica öfkeli gözlerle bakıp bir an yerinden kımıldamadı, sonra dönüp şık giyimli arkadaşlarının *Survivor* yarışmasına katılmışlar gibi bir araya toplandığı üst kata koştu.

Futbol formaları giymiş birileri bir yatak taşıyarak yanlarından geçti. Claire gözlerini kırpıştırdı, evet, bir yataktı bu. "Şey... Bu konuda hiçbir şey öğrenmek istemiyorum. İçecek isteyen?"

Mutfakta birileri çöp kovasında kokteyl yapıyordu. Claire kovanın yeni olduğunu umdu ama kokteyli yapanlara bakınca bundan pek de emin olamadı.

"Ben olsam ondan içmezdim," dedi Shane sırıtarak. "Tanıdık birini gördünüz mü?"

Claire bundan emin değildi. Ellerinde kırmızı plastik bardaklarla içeri girip çıkan kalabalık yüzünden kıpırdayacak boşluk bulmak bile zordu.

Birden başından aşağı kaynar sular döküldü. "Evet," dedi. "Birini görüyorum."

Eve'in kardeşi nasıl girmişti bu partiye? Bir köşede durmuş etrafa bakıyordu. Merkez Kafeterya'da Claire'i tehdit ederken üstünde olan kötü çocuk giysilerini giymişti yine. Elinde içki vardı ama sarhoş değildi. Kalabalığı süzen gözlerindeki yoğun kibirden anlaşılıyordu bu. *Gözleri... Tanrım, insan dolu mekanları silahla tarayanlar da aynı böyle bakıyor olmalı.*

Bakışları Claire'inkilerle kesişince güldü. Claire endişeyle Eve'e baktı ama Eve arkasını dönmüş Michael'la konuşuyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Shane.

Claire arkasını dönüp eliyle işaret etti.

Jason gitmişti.

Shane onu dinledikten sonra başını iki yana sallayıp Michael'la konuşmaya gitti. Michael başını sallayarak Eve'i ona teslim etti. Claire onun dudaklarının kıpırdadığını gördü. *Ona dikkat et.*

Ve Michael kalabalığa karıştı.

Demek bir arada kalma faslı buraya kadardı.

Shane kollarını ikisinin omuzlarına attı. "İşte hayat. Kendimize bir oda bulalım mı kızlar?"

Eve boyalı gözlerini devirdi. "Bırak ikimizi, birimizle bile ne yapacağını biliyorsun da sanki... O nereye gitti?"

"Lavaboya," dedi Shane. "Vampirlerin bile işemesi gerekiyor."

Bu doğru olabilirdi ama Michael'ın amacının başka olduğu kesindi. Shane tezgaha gidip Claire'e kapaklı bir şişe su

ve yine kapaklı iki şişe bira alıp getirdi. *Riske girmiyor,* diye düşündü Claire soğuk suyu kafasına dikerken. İçerinin ne kadar sıcak olduğunu o ana kadar farketmemişti.

Biri kalçasına dokununca Claire haykırıp yerinden fırladı. Döndü ve birlik üyesi bir çocukla burun buruna geldi. "Ah, yavrum, çok tatlısın!" diye bağırdı çocuk, kulağına. "Sen, ben, dışarısı.., Tamam mı?" Dışarıda ne yapmayı düşündüğünü pantomim yöntemleriyle gösterince Claire kıpkırmızı kesildi.

"Defol," dedi onu iterek. Arkadaşları serseriyi tekrar ona doğru itince Claire tezgaha doğru sendeledi. Serseri durumdan pay çıkarıp onun sağını solunu yoklamaya başladı.

Shane çocuğu yakasından tutup çevirdi ve yumruğu suratının ortasına indirdi.

Harika, diye geçirdi içinden Claire. *Buralarda tek cevap bu. Patlat yumruğu.* Mantıklı konuşmanın bu gece işe yaramayacağı belliydi.

Sonuçta tabii çocuğun arkadaşları da yüklendi. Eve kolundan tuttuğu gibi Claire'i çekti. Kavga edenlerin etrafında alkışlayan ve ıslık çalan bir çember oluştu. "Onu durdurmak zorundayız!" diye bağırdı Claire. Eve onun omzuna vurdu.

"Shane'in eğlence anlayışı bu," dedi. "İnan bana. Onu şu an durdurmak istemezsin. Bırak yapacağını yapsın, ona bir şey olmaz."

Claire bundan nefret ediyordu. Shane'in darbe aldığını görmekten ve böyle anlarda gözlerinde beliren ışıktan nef-

ret ediyordu. *Buna kızmam aptallık aslında*, diye düşünüyordu bir yandan. Ne de olsa Shane'e böyle tutulmasının nedenlerinin biri de buydu. Hiç tereddütsüz kendini bir şeylerin ortasına atıvermesi, özellikle de başkalarını koruması gerektiğinde.

Eve onun zihnini okuyordu sanki. "Bırak kendi gibi olsun," dedi. "Zor, biliyorum. Çünkü genellikle erkeklerin ne yaptıklarından haberleri olmaz ve onları düzeltmek istersin ama... Bırak nasıl biliyorsa öyle yapsın. Seni değiştirmeye çalışmasını istemezdin, değil mi?"

Doğru, istemezdi. Gerçi farkında olsun ya da olmasın, Claire'i değiştiriyordu. *Kötü yönde değil,* diye düşündü Claire. Sadece... değiştiriyordu işte. Bir sene önce olsa, böyle bir partiye gelmeyi düşünmek bile onu dehşete düşürürdü. Bir yabancı tarafından bu şekilde taciz edilme düşüncesiyse daha da beter olurdu.

Şimdiyse yalnızca kızmıştı ve duş almak istiyordu.

Eve sıçradı. "Hey! Kalçalarımın güzel olduğunu ben de biliyorum ama siz dokunmayın!" Sarhoş kahkahaları. Eve, Claire'in elini tuttu. "Arkamıza bir duvar lazım bizim."

"Ama..." Biri daha dokununca cümleyi yarıda kesti. "Haklısın."

On kişiyle birden uğraşan -hepsi çok sarhoş olduğu için kimseye bir zarar verebildikleri yoktu- Shane'den biraz uzaklaşmışlardı. Claire duvara yaslanıp su içti. Nasıl olduysa Shane'in birası onun elinde kalmıştı. Yan gözle Eve'e bakıp biradan bir yudum aldı. Of. İğrenç.

Eve ona bakıp güldü. "Shane birasını öğrenci gibi alıyor. Ucuzsa ve üstünde bikinili kız resmi varsa müthiş olmalı."

"Mide bulandırıcı," dedi Claire bolca su içerek. Suyun tadı bile acı geliyordu şimdi.

"Dürüst olmak gerekirse bira tadı için değil, kafası için içiliyor," dedi Eve. "Hem tadı hem kafası güzel olsun diyorsan rom-kola ya da White Russian içeceksin." Sonra birden Claire'in yaşını hatırladı. "Senin içmene izin vermem tabii. Ailene söz verdik." Samimi bir ifadeyle Shane'in birasını ondan aldı. "Ben tutayım." Sonra sesini birden yükselterek "Hey, Shane! Oynaşmayı bırak, yoksa bunu içiyorum!" dedi.

Birileri gülüştü. Kavga da bitmek üzereydi zaten. Shane ona vurmaya çalışan son bir-iki kişiyi de kolayca alaşağı etti ve ağzındaki kanı elinin tersiyle silip savaş alanını terketti. Üstü başı darmadağın olmuştu ve çok vahşi bir görüntüsü vardı. Claire içinden yükselen hisleri bastırmak zorunda kaldı.

Gözlerini açıp ona baktı. *Ben buna hazır değilim.*

Ama bir parçasının hazır olduğu kesindi.

"Al, iç şunu Galahad," dedi Eve şişeyi ona vererek. Şişeleri tokuşturdular. "Kahramanımız. Saçını düzelt bari." Siyah ojeli, manikürlü ellerini onun saçında gezdirdi. "Tanrım, taş gibisin. Seni taciz eden olmadı mı?"

"Birkaç kere oldu," dedi Claire'e gülümseyerek. "Kızma. Kendilerini tutamıyorlar, ne yapsınlar."

Eve gülüp etrafına baktı. "Michael nerede?"

"Herhalde tuvalet kuyruğundadır," dedi Shane omuz silkerek. Shane yine aynı şeyi yaparak gözlerini kırpmadan Eve'e uzun uzun baktı. Claire onun ne zaman yalan söylediğini anlayabildiğini sanıyordu ve bu belirtiler de neonlu tabelalar gibiydi. "Hanımlar? Gezinelim mi?"

Yaptıkları, gezinmekten çok, akıntıya karşı yüzen alabalıklar gibi çırpınmaya benziyordu. Claire'in görebildiği kadarıyla ev göz kamaştırıyordu. Duvarlardaki tablolar, antika mobilyalar -çoğu dökülen içkilerden sırılsıklamdı ve dans edenlere yer açmak için duvarlara dayanmışlardı- pahalı Türk halıları -Claire o lekelerin kuru temizlemeyle çıkacağını umdu- hepsi aynı müzik kanalını gösteren dev plazma televizyonlar... Şu an Nine Inch Nails'ten "Closer" çalıyordu ve Claire her şeye rağmen ritme göre sallandığını farketti. Eve de dans ediyordu. Birden, birlikte dans etmeye başladılar. Shane de gelip üçgeni tamamladı ama onun kendini kaptırdığı yoktu, gözü hala kalabalıktaydı. Ya bela arıyordu ya da Michael'ı.

Biri eline tek yudumluk içkiyi tutuşturunca Claire kafasını sallayıp kadehi geri verdi. İstemediğinden değil ama son partide olanlardan sonra aptallık etmeye niyeti yoktu.

Gerçi en büyük aptallık bu partiye gelmekti zaten.

İçkilerin ve uyuşturucuların ardı arkası kesilmedi. Sıvı ecstasy, uyarıcılar, alkollü bir şeyler, hatta Claire'in kokain çubuğuna benzettiği bir alet. Morganville uyuşturucuyu seviyordu ama bunda şaşılacak bir şey yoktu. Sonuçta burada kaçacak çok şey vardı.

Claire dansa devam etti. Shane'le Eve de hiçbir şey almadı, en azından Claire'in gördüğü kadarıyla. Shane'in aklı eğlenmekte değildi zaten.

Michael geri dönmedi. İki şarkı sonra -ikisi de uzundu- Eve, Shane'i onu aramaya ikna etti ve üçü birlikte hepsi de dolu olan odaları gezmeye başladılar ama Michael ortalarda değildi. Koridordaki uzun tuvalet kuyruğunda da uzun boylu bir vampirden iz yoktu.

Geniş basamaklardan ikinci kata çıkarken, Claire, Rhett Butler'ın Scarlett'i kucağında taşıdığı sahneyi düşünmeden edemedi. Annesi o filmi çok severdi. Claire sıkıcı bulmuştu ama nedense o sahne kafasına kazınmıştı. Ama Scarlett'in yerine, merdivenin tepesinde Monica Morrell duruyordu. Etrafında da şakşakçıları vardı. Gina'yla Jennifer dönmüştü, Monica'nınkinden daha sade, renkleri birbiriyle uyumlu elbiseler giymişlerdi. Aralarında birkaç kız daha vardı ama büyük çoğunluğu yakışıklı erkeklerdi ve hepsi de bilekli̇k taşıyordu.

"Şu gelenlere bakın," dedi Monica gülerek. Kafede baş başayken birazcık insanlık göstermişse bile, şimdi bundan eser yoktu. "Süprüntüler aşağıda kalıyor. Orayı yeniden yaptırmak zorundayız zaten."

"Baban görünce kesin çok kızacak," dedi Eve. "O elbise antika mı? Bir keresinde annemin üstünde gördüğüme yemin edebilirim çünkü." Dosdoğru Monica'nın yanındaki iriyarı erkeklerden birinin üstüne doğru yürüyünce çocuk kenara çekildi. Shane ve Claire onu izledi. Monica tehlike-

li bir şekilde sessiz kaldı. Vereceği herhangi bir cevabın ucuz kaçacağının farkındaydı herhalde.

"Buradan biraz zor çıkacağız," dedi Shane. Aşağıdan gelen gürültü duvarlara vuruyordu ama üst kat çok daha sessizdi. Koridorda kimse yoktu, bütün kapılar kapalıydı. Koridor duvarı Morrell Ailesi'ne ait pahalı portreler ve çerçevelenmiş fotoğraflarla kaplıydı. Claire, Bayan Morrell'i hiç görmemişti ama fotoğraflarda o da vardı. Ufak tefek, hayalet gibi bir kadındı ve fotoğraflarda hep uzaklara bakıyordu. Mutsuz görünüyordu nedense. Richard Morrell bu kasabaya çakılıp kalmış ve uyum sağlamıştı, Belediye Başkanı da aynı durumdaydı ve Monica da kesinlikle buranın kumaşındandı.

Ama belki de annesi pek öyle değildi.

"Annesiyle babası nerede acaba?" diye sordu Claire.

"Kasaba dışında," dedi Eve. "Ben öyle duydum. Dönüp de evlerinin *Beni Baştan Yarat* programının Manyaklık versiyonuna katılmış gibi olduğunu görünce çok sevinecekler." Soldaki ilk kapıyı yokladı. Kilitliydi. Shane sağdakini denedi, açıp içeri baktı, sonra kaşlarını çatıp geri çekildi.

"Şey, böylesini de hiç görmemiştim," dedi. Claire onun yanına gelip içeri bakmak istedi. Shane koca eliyle onun gözlerini kapattı. "İnan bana, yaşın tutmaz. *Benimki* de tutmaz." Kapıyı dikkatle kapattı. "Devam ediyoruz."

Sıradaki kapıyı açan Claire bir an gördüklerinden emin olamadı. Olduğundaysa konuşamadı. Geri çekilip Shane'in omzuna dokunarak içeriyi işaret etti.

İçeride üç erkek ve baygın bir kız vardı. Erkekler kızın külotlu çorabını çıkarıyordu.

"Lanet olsun," dedi Shane, Claire'i çekerek. "Eve, polisi ara. Hemen. Birine bir şey olmadan bu saçmalığı durduralım artık."

Eve cep telefonunu çıkarıp numarayı tuşlarken Shane içeri girip kapıyı kapattı ve bir dakika sonra kollarında baygın kızla dışarı çıktı. "Kızı tanıyan var mı?"

Claire başını iki yana salladı. "Erkeklere ne oldu?"

"Özür dilediler," dedi Shane. "Eve, sen tanıyor musun?"

"Şey... Olabilir. Kafeteryada görmüş gibiyim. İsmini biliyorum desem yalan olur. Ama buralı olmadığı belli, bilekliği yok."

"Evet, farkettim." Shane kızı hafifçe oynatarak duruşunu sağlamlaştırdı. Esmer, güzel bir kızdı. "Of, onu öylece burada bırakamam."

"Michael ne olacak? Onu bulmamız gerek!"

"Biliyorum. Ben kızı taşırım, siz diğer odalara bakın."

Claire nefesini güçlükle kontrol ediyordu. Daha kısa bir süre önce o kızın durumunda olmaktan son anda kurtulmuştu. Keşke biraz daha dikkatli olabilseydi... Başının çaresine bakmak konusunda biraz daha becerikli olmak zorundaydı.

Kendine gel, dedi kendi kendine ve sonraki kapıyı açtı. Nefesini tutarak iki eliyle ağzını kapattı çünkü odada bir vampir vardı ve yerde hareketsiz yatan bir kızın üstüne eğilmişti.

Vampir dönüp bakınca Claire onun dişlerinin ışıldadığını gördü. Odaklanmayı başarınca yüzünün son derece tanıdık olduğunu anladı.

Michael.

Kızın boynunda iki delik vardı ve gözleri kaymıştı. Teni beyazdan çok maviye dönmüştü.

"Ah," dedi Claire fısıltıyla. Sendeleyerek geriledi. "Ah, hayır, hayır, hayır..."

Michael ayağa fırladı. "Claire, *dur!* Ben yapmadım..."

Eve ve Shane de kapıdaydı. Eve bir ölü kıza bir Michael'a baktı ve dönüp koşmaya başladı. Shane, Michael'a bakarak sessizce durdu, sonra usulca konuştu. "Claire. Peşinden git. Ayrılmayın. Ben sizi bulurum."

Michael onlara doğru bir adım attı. "Shane, benden nefret etmek için bahane aradığını biliyorum ama biliyorsun ki ben böyle bir şey..."

Shane aralarındaki mesafeyi koruyarak geriledi. Yüzü öfkeyle gerilmişti. "Claire," dedi yeniden. "Ondan uzaklaş. *Hemen.*"

"Lanet olsun!" Michael da öfkeliydi ve aynı zamanda korkmuş ve incinmiş görünüyordu. "Beni *tanıyorsun* Shane. Bunu yapmayacağımı biliyorsun. Düşün!"

"Bana ya da kızlara yaklaşırsan seni öldürürüm," dedi Shane düz bir sesle. Sonra dönüp Claire'e bağırdı. "Git!"

Claire geri geri odadan çıkıp Eve'in peşinden koştu. Yüksek tabanlı ayakkabıları çok yabancı geliyordu ve güzel giysileri artık ucuz bir kostümden ibaretti sanki. Güzel

değildi. Çekici değildi. Buraya gelmesi büyük salaklıktı. Michael... Tanrım, böyle bir şey yapmış olamazdı, değil mi? Olabilir miydi yoksa? Ama teninde bir kırmızılık vardı. Sanki... doymuştu.

Eve arka merdivenlerden aşağı iniyordu. Claire siyah elbisesinin ucunu gördü. Ayakkabılarının izin verdiği hızla onu takip etti. Zemin kata yaklaştıkça gürültü artıyordu.

Merdiven bittiğinde Eve'den hiç iz yoktu. Kımıldayan vücutlardan bir deniz vardı adeta önünde. Ama şık giyimli kimseyi göremiyordu.

"Eve!" diye bağırdı ama sesini kendisi bile duyamadı. Merdivenden yukarı baktığında Shane'i de göremedi.

Yapayalnızdı.

Başını çevirip de bir kapıdan dışarı çıkan siyah kadifeyi görünce kendini hemen kalabalığa attı. Sarhoşlar onu taciz ediyorsa bile, o pek bir şey hissetmedi. Eve'e bir şey olmasına hayatta izin vermezdi. O anda endişelendiği son şey iffetiydi.

Eteğinin altında bir el hissedince öfkeyle dönüp elin sahibini tokatladı. Onun yüzünü aklında tutmaya bile çalışmadı. Sapık teslim olur gibi ellerini kaldırınca Claire dönüp yoluna devam etti.

Sonraki oda, Claire'in köşede kusan adamı görene -ve kokuyu duyana- kadar anlayamadığı bir sebeple boştu. Hızlandı. Peşinden koştuğu Eve miydi gerçekten? Emin değildi. Ona benziyordu ama onu çok az görebilmişti. Daha da hızlanmalıydı.

Nasıl olduğunu bilmeden kendini devasa mutfakta buldu. Çam yarması gibi birkaç çocuk içki taşıyordu. Claire onları iterek yanlarından geçti.

Dışarı çıkınca temiz, serin havayı içine çekti. Titriyor, terliyor ve kendini çok kirli hissediyordu. *Bu* mu eğlenceliydi? Sürekli içip hiçbir şeyi umursamasa, belki. Ama burası Morganville'di. Böyle eğlenirsen, kendini baygın bir halde, yabancılarla yatakta bulabiliyordun. Ya da morgda...

Eve güvenlik ışıklarının aydınlattığı bir ağaca dayanmış, derin derin nefes alıyordu. Büyüleyiciydi. Kırmızı ruju sayılmazsa, siyah-beyaz dönemden kalma bir Hollywood yıldızına benziyordu.

"Ah Tanrım," diye inledi. Claire yaklaşınca onun ağladığını gördü. "Ah Tanrım, yapmış, gerçekten yapmış..."

"Bunu bilmiyoruz," dedi Claire. "Belki onu orada bulmuştur. Yardım etmeye çalışıyordur."

Eve ona baktı. "Michael bir *vampir! Boynu delik, ölü bir kız* vardı! Ben aptal değilim!"

"Onun yaptığına inanamam," dedi Claire. "Hadi ama Eve, sen inanıyor musun yani? Onu tanıyorsun. Birini öldürür mü hiç? Hem de mecbur değilken."

Eve başını iki yana salladı ama bu tam bir cevap değildi. Soruyu geçiştiriyordu sadece.

Shane kolunda esmer kızla mutfak kapısından çıktı. "Gidelim."

"Michael'ın arabasıyla geldik," dedi Eve. "Anahtarlar onda. Ben..."

"Hayır. Kimse içeri girmeyecek ve neler olduğu anlaşılana kadar Michael'a yaklaşmayacak." Shane bir an düşündü, sonra nefesini koyuverdi. "Yürüyeceğiz."

"Yürüyecek miyiz!" Claire'le Eve aynı anda itiraz etmişti. "Sen kafayı mı yedin?"

"Claire'in sıkı bir koruması var, ayrıca bize yan gözle bile bakacak ilk vampiri yamultacak bir havadayım. Şu an yürümek..." Kollarındaki kıza baktı. "...arabayla Michael'ın yanında gitmekten daha güvenli gibi. Gerekirse kaçabileceğim kadar alan istiyorum. Ve kavga edebileceğim kadar tabii."

"Shane..."

"Yürüyoruz," diye kestirip attı. "Önce üniversiteye. Kızı kampüs polisine teslim edebiliriz."

Claire gırtlağını temizledi. "Burada polisi bekleyemez miyiz?"

"İnan bana, olmaz," dedi Eve. "İşaretli olmayan herkesi sıkıştıracaklar ve Shane'le ben de buna dahiliz. Ölü kız bulununca ortalık daha da karışacak. İşi şansa bırakamayız. Buradan hemen gitmemiz gerek."

Claire içten içe Michael'ın ortaya çıkmasını umuyordu ama onun peşlerinden gelmediğini anlayınca bunun sebebini merak etti. Onlar onu bulmak için evi ararken, onun ne yaptığını da merak ediyordu.

Kucağındaki kız mırıldanarak sayıklarken Shane sokağa doğru yürüdü. Bir kurbanı kurtarmış, bir başkasını kaybetmişti. Ve bu kaybı çok kişisel alıyordu.

Claire, Eve'e bakıp kolunu ona doladı ve Shane'in peşinden yürümeye başladılar.

Kampüse kadar sakin bir yürüyüş oldu, kimseyi görmediler. Yanlarından birkaç araba geçti ama hiçbiri durmadı ve partiden gelen polis sirenlerine rağmen kimse peşlerinden gelmedi.

Havanın serinliği tam kıvamındaydı. Hiç bulut yoktu. O rezillikler olmasa hoş ve romantik bir akşam olduğu söylenebilirdi. Eve ağlamayı kesmişti ama böylesi daha kötüydü sanki. Gömüldüğü sessizlik onu gerçekten gotik gösteriyordu.

Claire'in ayakları acıyordu. Köşeyi dönüp ışıl ışıl kampüsü karşısında bulunca çok sevindi. İçeri girmek için dört kapıdan birine gitmek zorundaydılar. Claire bunu daha önce farketmemişti ama burası hiç doğal görünmüyordu. Vahşi yaşam parkına falan benziyordu.

Ya da hayvanat bahçesine.

Shane yorulmuştu ve içeri girdiklerinde karşılarına çıkan ilk banka kızı yatırdı. Eve oradan geçen kampüs polisi arabasına işaret etti. Sorgu sual muhabbeti iyi gitti, kampüs polisi pek sert sayılmazdı zaten. Bütün olay yarım saat sürdü, sonra kız ilaçtan arındırılmak ve kontrolden geçmek üzere kliniğe götürüldü. Gerileyip gazlayan polis arabasının ışığında birbirlerine baktılar.

"Peki," dedi Shane. "Gitsek iyi olur."

Eve telefonunu çıkardı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Shane.

"Taksi çağırıyorum."

Shane güldü. "Morganville'de? Gece vakti? Oldu. Eddie gündüzleri bile yolcu almaktan hoşlanmıyor. Geceyarısı bizim için kendini hayatta tehlikeye atmaz. Zaten büyük ihtimalle telefonunu açık bırakmıştır. Birlik partilerinden nefret ediyor."

"Ya Dedektif Hess? Bizi bırakacağına eminim."

"Dene bakalım."

Claire denedi. Çaldı ama cevap yoktu. Travis Lowe'da da aynı şey oldu. Shane'e bakıp çaresizce omuz silkti. Eve titreyerek ayağa kalktı ve çıplak kollarını ovuşturdu. Shane ceketini çıkarıp onun sırtına koydu.

"Galiba yayayız," dedi Shane önce Claire'in, sonra Eve'in elini tutarak. "Yavaşlamayın ve ne olursa olsun durmayın. Koşun dersem koşun, tamam mı?"

Onlara itiraz fırsatı vermedi. Dışarıda sokak lambaları çok az ve birbirinden çok uzaktı. Claire sırtında gölgelerden ona dikilmiş bakışlar olduğunu hissediyordu. Bu gerçek olsun ya da olmasın, sonuçta korkudan titriyordu. *Hadi Claire, toparlan artık. Burada üç kişiyiz ve Shane bizi korumayı bilir.*

Karşıdan karşıya geçtiler ve birkaç blok sonra yan yola girdiler. Eve giden en düz ve en aydınlık yol buydu ama aynı zamanda onları Common Grounds'ın yanından geçirecekti. Claire, Oliver'ın onları bu halde görmesini hiç istemiyordu. Bu gece yeterince sıkıntı çekmişlerdi.

Ama her şeye rağmen, neden evlerinde köşedeki eczaneden daha çok uyuşturucu olduğunu, grup seks yapan ergenleri ve yatak odasındaki cesedi polislere açıklamak zorunda olan Monica'nın onlardan daha kötü bir gece geçirdiğini düşünmek güzeldi.

Bunun yanında, karanlıkta vampirlerin arasından eve yürümek daha kolay görünüyordu.

En azından Eve ağzını açıp o cümleyi fısıldayana kadar. "Biri bizi takip ediyor."

Claire neredeyse tökezleyecekti ama Shane elini iyice sıkınca yürümeyi sürdürdü. "Kim?" diye sordu Shane. Eve başını çevirmedi.

"Bilmiyorum, gözucuyla gördüm. Koyu renk giyinmiş biriydi."

Açık renk giyinmeyi seven bir tek Amelie olduğu için, bu bilgi pek işlerine yaramadı. Adımlarını sıklaştıran Claire kaldırımdaki bir çatlağa takılınca az daha düşüyordu, Shane son anda onu tuttu. Ama yavaşlamışlardı ve bunun bir daha olmasını göze alamazlardı.

"Kahretsin," dedi Shane. Bir sonraki sokak lambasına daha en az bir blok vardı ve Claire arkalarından ayak sesleri geldiğini duymaya başlamıştı. Biraz ileride kepenkleri açık tek dükkanın sıcak sarı ışığı sokağa yayılıyordu. Common Grounds. Orası hiç değilse teorik olarak tarafsız sahaydı. "Eve kadar gidemeyiz. Common Grounds'a gireceğiz ve..."

"Asla! Ben oraya girmem!" diye çıkıştı Eve. "Olmaz!"

"Olur, mecburuz. Tarafsız saha. Orada kimse sana zarar vermez. Mecbur kalırsak Oliver'la geçici koruma gibi bir şey için anlaşma yaparız. Bana söz ver..."

Shane bir şey daha demeye vakit bulamadı çünkü her şey birbirine girdi. Ayak sesleri birden sıklaştı, Shane dönüp kızları arkasına aldı, sonra Claire'in tam olarak göremediği bir hareketlenme oldu ve bir şey Shane'in başına vurdu. Shane sendeleyip bir dizinin üstüne çöktü.

Claire çığlık çığlığa ona uzandı ama Eve onu yakalayıp Common Grounds'a doğru çekiştirdi.

"Kalk!"

Claire onun ellerinden kurtulup bakınca partide onu taciz eden ve sonra Shane'den dayak yiyen çocuğu gördü. Elinde bir beysbol sopasıyla onları takip etmişti. O sopayla Shane'e bir daha vurmaya hazırlanıyordu.

"Hayır!" diye bağırdı ve oraya koşmaya çalıştı ama Eve onu sıkı sıkı tuttu ve tekrar kafeye doğru çekti.

"Gir içeri!" diye bağırdı.

"Bırak beni..."

Kafenin yan sokağından bir gölge yollarına çıkınca didişmeyi kestiler.

Yıldızların ışığında bir parıltı... Bıçak.

Eve'in kardeşi Jason'dı bu.

"Selam abla," dedi bıçağı çevirerek. "Bu tarafa geleceğinizi biliyordum. Kan emici korumanızı yanınıza almadan partiden ayrıldığınızı duyunca, doğru zamanın geldiğini anladım."

"Jason..." Eve, Claire'i bırakıp ikisinin arasına girdi. "Bunun onunla ilgisi yok. Bırak gitsin."

Claire ikiye bölünmüştü, ya korkunç Jason'ı kollayacaktı ya da arkasında olanlarla ilgilenecekti. Shane canı pahasına kavga ediyordu ve çoktan yaralanmıştı. Gözucuyla arkasına bakmaya cesaret edince, Shane'in beysbol sopasını çocuğun elinden aldığını ve omzuna tam puanlık bir vuruş yaparak onu duvara yapıştırdığını gördü. Birlik üyesi çocuk haykırarak yere yığıldı ama Shane'in durumu da hiç iyi değildi. Shane dengesizce elleriyle dizlerinin üstüne çökerken sopa ondan uzağa yuvarlandı.

"Tanrım," diye fısıldadı Claire. Shane'in suratından kaldırıma kan damlıyordu. "*Shane!*"

Shane başını sallayınca kan etrafa saçıldı. Claire'i görünce gözlerini kırpıştırdı.

Sonra Eve'i ve elinde bıçağıyla Jason'ı gördü.

Shane el yordamıyla sopayı bulup doğruldu. Sendeleyerek gelip Claire'in önüne geçti, sonra Eve'i de Jason'ın önünden çekti ve ayaklarını açıp sopayı savurma pozisyonu aldı.

Solgun ve yarı baygın görünüyordu ama Claire onun teslim olmayacağını biliyordu.

"Onları rahat bırak," dedi. Bağırmamış, sakin ve kendinden emin, soğuk bir sesle söylemişti bunu. "Git buradan Jason."

Gülümsemesi silinen Jason bıçağı cebine koyup ellerini kaldırdı. "Tabii. Kusura bakma dostum. Bana Sammy

Sosa'lık yapmana gerek yok." Elini indirip cebine soktu, hiçbir şey yokmuş gibi yapıyordu ama gözlerinde bir hırs parıltısı belirdi. "Bodrumda bir hediye bulduğunuzu duydum. Kız şeklinde bir şey."

Eve inleyince Claire düşmesin diye onu tuttu. "Jason," diye fısıldadı, kusacakmış gibi görünen Eve. "Ah Tanrım, *neden*?"

Shane sopayı kaldırıp bir adım atınca Jason geriledi. "Orada olması eğlencelikti," dedi. "Ama asıl mesele, kızlar değil. Onlara hazır olduğumu göstermek zorundaydım."

"Hazır mı?" dedi Eve. "Tanrım, Jase, bu mu yani? Zavallı bir vampir özentisi mi olup çıktın?" Eve'in ses tonu Claire'in tüylerini diken diken etti. "Cinayet işleyerek onları etkilemeye mi çalışıyordun?"

"Evet," dedi Jason omuz silkerek. Zayıf ve çelimsiz görünüyordu. Deri ceketin içinde kaybolmuş gibiydi. "Başka türlü nasıl dikkat çekeceksin? İnan bana, ben çok dikkat çekeceğim. Senden başlayarak Claire."

Shane bağırarak sopayı savurdu. Jason, Claire'in ondan beklemeyeceği bir çeviklikle geri çekilip darbeden kurtuldu ve öne atıldı. Shane dengesini kaybetmişti ama bu önemli değildi. Jason, Shane'le yumruk yumruğa kapışmaya yeltenecek kadar çıldırmışsa, olay az sonra bitecekti zaten.

Öyle değil mi?

Jason karnına yumruk atınca Shane şaşkın bir ses çıkararak bir adım geri gitti.

Shane *çekiliyordu...*

Claire, Jason'ın elindeki, gümüş rengi ve kırmızı parıltılar saçan bıçağı gördü. Bir an hiç ama hiçbir şey anlayamadı.

Sonra Shane'in elleri çözüldü, beysbol sopası gürültüyle kaldırıma düştü ve Shane dizlerinin üstüne çöktü. Claire onun bıçaklandığını o zaman anladı.

Shane de olanlara anlam veremiyormuş gibiydi. Hızlı hızlı nefes alıyor, bir şey söylemeye çalışıyor ama ağzından hiç ses çıkmıyordu. Ardına kadar açılmış gözlerinde şaşkınlık vardı. Ayağa kalkmaya çalıştı ama başaramadı.

Jason etrafa kan sıçratarak bıçakla havada bir yay çizdi ve arkasını dönüp yürümeye başlarken bıçağı tekrar cebine koydu. Common Grounds'tan çıkan insanların en önünde Oliver vardı. Önce uzaklaşan Jason'a, sonra geride kalanlara baktı.

Claire, Shane'in yanında dizlerinin üstüne çöktü. Shane çaresizce onun yüzüne baktı ve ağır ağır kendini yere bıraktı.

Elleriyle midesini tutuyordu, her yeri kan olmuştu.

Eve yerinden kıpırdamadı. Göz alıcı siyah elbisesiyle öylece dikilmiş, kardeşinin peşinden bakıyordu.

Oliver onu tutup sarsınca Eve'in siyah saçları havada uçuştu. Eve yenilgiye uğramış gibi binanın tuğla duvarına çöktü kaldı. Oliver sabırsızca başını sallayıp Claire'le Shane'e döndü.

Acı içindeki Claire başını çevirdiğinde Oliver'ın onlara baktığını gördü.

Bir an, onun yüzünde küçücük bir acıma pırıltısı gördüğünü sandı.

"Birileri ambulans çağırıyor," dedi Oliver. "Yaranın üstüne baskı uygula. Çok kan kaybediyor. Yazık." Kanı kastediyordu, Shane'i değil.

"Bana yardım et," dedi Claire. Oliver başını iki yana salladı. "*Yardım et!*"

"Vampirlerin yaralılarla arası iyi değildir," dedi Oliver. "Uzak durarak sana iyilik yapıyorum. Ayrıca bana emir vermeye kalkma çocuk. Altın bilekliğin benim gözümde neredeyse sıfır. Sadece, arkada tanık bırakmamam gerektiği anlamına geliyor."

Shane güçlükle öksürünce ağzından kan geldi. En az Michael kadar soluk görünüyordu. Vampir solukluğu ne kadarsa o kadar.

Claire onu kollarına aldı. Oliver kaşlarını çatıp Eve'e baktıktan sonra uzaklaştı. İnsanlar mırıldanarak yaklaşıp sorular sordu ama bunların hiçbiri Claire'e bir şey ifade etmiyordu. Elini Shane'in gömleğindeki kan gölüne bastırmış, onun kıpırdanmasını engellemeye çalışıyordu. Sonsuz gibi gelen bir süre sonra uzaklardan ambulansın sirenleri duyuldu.

Shane ambulansa konurken hala nefes alıyor ama hareket etmiyor ya da konuşmuyordu.

Claire gidip Eve'i kaldırdı ve kolunu onun omzuna dolayarak "Hadi, elini çabuk tut," dedi. "Biz de onunla gitmeliyiz."

Oliver betonun üstündeki ıslak siyahlığı inceliyordu. Claire, Eve'in ambulansa binmesine yardım ederken, kafe çalışanlarından birine yeri işaret etti.

"Burayı temizle," dedi Oliver garsona. "Çamaşır suyu kullan. Bütün gece bu kokuyu duymak istemiyorum."

11

Shane yolculuğu atlattı ve hemen ameliyata alındı. Siyah kadife elbisesiyle sessizce oturan Eve her zamankinden daha gotik görünüyordu ve bu haliyle o dinlendirici bekleme odasına hiç uymuyordu. Claire gidip gidip üstünü temizliyordu çünkü elbisesinde ve teninde sürekli daha fazla kan görüyordu.

Eve sessizce, umutsuzca ağlıyordu. Nedense Claire hiç ağlamamıştı. Ağlayabileceğini de sanmıyordu. Belirsiz bir korku dışında hiçbir şey hissedemiyordu.

Richard Morrell ifadelerini almaya geldi. Claire, Jason'ı ihbar etmekte tereddüt etmedi. "Ayrıca," diye ekledi. "Kızları öldürdüğünü de itiraf etti."

"Nasıl etti?" diye sordu Richard. Claire'in karşısındaki koltuğa oturdu. Claire onun çok yorgun ve çökmüş göründüğünü düşündü. Ailede birazcık mantık sahibi tek kişi olmak kolay değildi herhalde. "Tam olarak ne dedi?"

"Bir tanesini bize bıraktığını söyledi," dedi Claire, tek kelime etmeyen Eve'e bakarak. Hatta Claire'in görebildiği kadarıyla Eve gözünü de kırpmıyordu. "Onlara hediye dedi."

"Hiç birinin isminden bahsetti mi?"

"Hayır," diye fısıldadı. Birden kendini aşırı yorgun hissetmişti. Bıraksalar bir hafta uyuyabilirdi. Üşüyordu da. Onun titrediğini farkeden Richard gidip iki battaniyeyle döndü ve birini onun omzuna sardı. Diğerini, hala Shane'in siyah ceketine sarınan Eve'e verdi.

"Bunu evinizin yakınında ceset bulunduğunu duyduğu için söylemiş olabilir mi?" diye sordu Richard. "Gazetelerde çıkmayan bir şeyden bahsetti mi?"

Claire tam evet diyecekti ki son anda durdu. Polisler kızın evin bodrum katında bulunduğunu bilmiyordu. Onu katilin kiliseye götürdüğünü sanıyorlardı.

Başka şansı yoktu. Başını iki yana salladı.

"Jason'ın boşboğazlığı da olabilir," dedi Richard. "Onu izliyoruz zaten. Kızların ölümüyle bir bağı olduğunu gösterecek herhangi bir şey göremedik." Bir an tereddüt ettikten sonra kibarca konuşmaya devam etti. "Bakın. Onu suçlamak istemiyorum ama... Shane'in beysbol sopası vardı, değil mi?"

Eve yavaşça başını kaldırdı. "Ne?"

"Shane'in sopası vardı."

"Onu başkasının elinden aldı," dedi Claire telaşla. "Monica'nın partisinden bir çocuk, Shane'e saldırdı. O sadece kendini savundu! Jason'ı da kaçırmaya çalıştı..."

"Jason bıçağı indirdikten sonra Shane'in sopayı savurduğunu söyleyen tanıklar var."

Claire söyleyecek tek kelime bulamıyordu artık. Aralanmış dudaklarıyla Richard'ın yorgun gözlerine bakakaldı.

"Demek öyle," dedi Eve. Başta yumuşak gelen sesi hızla sertleşmişti. "Bütün suç Shane'de olacak çünkü o Shane. Bir manyağın onun kafasını patlatmaya çalışması ya da Jason'ın onu *bıçaklaması* önemli değil. Suç yine de Shane'de!" Kalkıp battaniyeyi sıyırdı ve Richard'a fırlattı. "Al, olayın üstünü örterken kullanırsın!" Bütün o siyahlığın içindeki narin beyazlığıyla ağır ağır yürümeye başladı.

"Eve..." Richard iç çekti. "Lanet olsun. Bak, Claire, gerçeği bilmeliyim. Jason bıçağını bıraktı, Shane'in sopası vardı ve onu tehdit etti. Sonra Jason kendini korumak için onu bıçakladı. Doğru değil mi?"

Claire cevap vermeden birkaç saniye onun yüzüne baktı, sonra kalkıp o da battaniyesini verdi.

"Bu olayı örtbas etmek için daha büyük bir şeye ihtiyacın olacak," dedi. "Bak bakalım, belki sirk gelmiştir. Çadırlarını istersin."

Sonra Shane'in ameliyattan çıkıp çıkmadığına bakmaya gitti.

Çıkmamıştı.

Eve koridorda öfkeyle volta atıyordu. Yumruk yaptığı elleri, elbisenin uzun kollarından zorlukla görülüyordu. "Aşağılık herifler," dedi. "Piç kuruları! Shane'i harcayacaklar, hissedebiliyorum."

"Harcayacaklar mı? Nasıl yani?"

Eve kızarmış, dolu dolu olmuş gözlerini ona çevirdi. "Diyorum ki, ameliyatı atlatsa bile onu rahat bırakmayacaklar. Richard'ın dediklerini duymadın mı? Tezgahı kurmuşlar. Shane saldırmış, Jason kendini korumuş. Kimse bu cinayetler için Jason'la uğraşmayacak. Cesetleri gömdükleri gibi gömecekler bu davayı."

Susup Claire'in omzunun üstünden arkaya bakınca Claire de döndü.

Michael uzun adımlarla doğruca Eve'e doğru geliyordu. Hiç tereddüt etmiyordu, sanki hiçbir şey yaşanmamıştı. Sanki partide onu ölmüş bir kızın tepesinde görmemişlerdi.

Eve'e birkaç santimetre kala durdu.

"Sizi aradım, sonunda Common Grounds'ta izinizi buldum. O nasıl?" Sesi çatal çatal olmuştu.

"Pek iyi değil," dedi Eve fısıltıyla ve yıkılan bir barajdan boşalan su gibi kendini onun kollarına bırakıverdi. "Ah, Tanrım. Tanrım, Michael... Michael her şey mahvoldu, mahvoldu..."

Michael iç çekip ona sarıldı ve altın rengi başını onun esmer başına dayadı. "Sizinle gelmeliydim. Sizi arabaya bindirmeliydim. Öyle yapacaktım ama... partide bazı şeyler oldu. Onları halletmek zorunda kaldım. Eve, yürümeye çalışacağınız hiç aklıma gelmedi." Durdu, sonunda devam ettiğinde sesi acıyla boğuklaşmıştı. "Benim hatam."

"Kimsenin hatası değil," dedi Claire. "Shane'e istemediği bir şeyi yaptıramayacağını biliyorsun. Eve de yaptıramaz-

dı, ben de." Elini kararsızca onun koluna koydu. "O kızı sen öldürmedin, değil mi?"

"Hayır," dedi. "Onu Jason'ı ararken buldum. Jason'ı oradan uzaklaştıracaktım ama herhalde o çoktan gitmişti."

"O zaman kim..."

Michael'ın mavi gözleri hışımla parladı. "Ben de onun icabına bakmak zorunda kaldım zaten. Orada avlanan vampirler vardı. Bunu durdurmak zorundaydım."

Oradan geçen hemşirelerden biri Michael'la Eve'in yanında durup gözlerini kısarak onlara baktı, sonra bir şeyler mırıldanıp yürümeye devam etti.

Michael koridoru yarılayan hemşireye döndü. "Pardon," dedi. "Ne dediniz?"

Hemşire arkasını dönüp ona baktı. "Bir şey demedim. *Efendim.*" Son sözcüğü üzerine basa basa söylemişti.

"Bence dediniz," dedi Michael. "Siz ona 'vampir sevici' dediniz."

Hemşire soğukça gülümsedi. "Yürürken mırıldandıklarım sizi ilgilendirmez efendim. Siz ve kız arkadaşınız işinizi bekleme odasında görün. Ya da kan bankasında."

Yüzü öfkeyle kasılan Michael yumruklarını sıktı. "Durum öyle değil."

Göğsünde adının Christine Fenton olduğu yazan hemşire açıkça güldü. "Tabii, hiçbir zaman öyle değildir. İşin aslı hep başkadır, değil mi? Sadece yanlış anlaşılıyorsundur. Bana zarar vermek istiyorsan, çekinmeden deneyebilirsin. Senden korkmuyorum. Hiçbirinizden korkmuyorum."

"Güzel," dedi Michael. "Benden vampir olduğum için korkmamalısın. Kız arkadaşıma hakaret ettiğin için korkmalısın."

Hemşire Fenton dönüp yoluna devam etti.

"Vay canına," dedi Eve. Sesi neredeyse eski haline dönmüştü. Sanki hakarete uğramak, surata inen bir tokat gibi iyi gelmişti ona. "Bir de ben Bobby Fee'yle çıkarken millet bana demedik laf bırakmadı. Hiç olmazsa o nefes alıyordu. Hep ağzından alıyordu ama olsun..."

Michael, hemşirenin peşinden bakarken kolunu Eve'e attı ve gülümsemeye çalışarak onu alnından öptü.

"Dinlenmeniz gerek. Bekleme odasına dönelim," dedi. "Sizi bir daha utandırmayacağıma söz veriyorum." Eve'i o tarafa götürürken arkasına döndü. "Claire? Geliyor musun?"

Aklı başka yerde olan Claire dalgınca başını salladı. Fenton. Bu ismi bir yerden biliyordu sanki. Ama hemşireden dolayı değil. Onu ilk kez görüyordu ve artık bir daha görmeye hevesli de değildi.

Claire koridorda tek başına kaldığını farkedince ürperdi. Burası modern bir binaydı ve Shane'le birlikte kovalandıkları terkedilmiş, harabe hastaneye benzemiyordu. Yine de korkutucuydu. Üstünde AMELİYATHANE-GÖREVLİ OLMAYAN GİREMEZ yazan camlı kapıya son bir kez baktı ve hareket eden bulanık gölgelerden başka bir şey göremedi.

Michael'ın peşinden bekleme odasına girdi. Neyse ki Richard Morrell gitmişti. Claire sessizce oturup ellerini

ovuşturdu. Shane'in yapış yapış kanları hala çıkmamıştı sanki.

"Hey," dedi Michael. Claire ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu. Michael'ın güçlü ve şefkatli ama doğal olmayan bir pırıltı da taşıyan kristal mavisi gözlerine baktı. "Dinlen biraz. Kafandan duman çıkacak artık, bu kadar düşünme." Kucağında uyuyan Eve'in saçlarını okşuyordu. "Gel," dedi. "Yaslan." Claire'e yer açmak için kolunu kaldırdı. Claire ona sokuldu ve her şeye rağmen kendini güvende hissetti.

İşte o anda her şey birden üstüne üşüştü, bütün o korku, acı, Shane'in bıçaklandığı gerçeği... Bunlarla nasıl baş edeceğini, ne hissetmesi, ne söylemesi ya da ne yapması gerektiğini bilmiyordu.

Yüzünü Michael'ın mavi ipek gömleğine gömüp ağlamaya başladı.

Sonunda gevşediğinde Michael onu şakağından öptü ve Claire uykuya daldı.

Claire bir kabustan kaçıp diğerine döndü. *Hastane. Shane. Ameliyat.*

Eve onu sarsıp duruyor, bir şeyler söylüyordu. Claire onun ne dediğini anlayamıyordu ama sözcüklerin bir önemi yoktu.

Eve gülümsüyordu.

"O iyi," dedi Claire fısıltıyla. Sonra sesi yükseldi. "O iyi!"

"Evet," dedi Eve heyecanla atılarak. "Ameliyattan çıktı. İç kanaması olduğu için durumu belirsizdi. Şimdi eve dönmesine izin vermeden önce onu birkaç gün yoğun bakımda tutacaklar. Geçici bir bilekliği de olacak. Hani şu plastik olanlardan."

Claire başını sallayarak ayılmaya çalıştı. "Plastik mi? Ama... Hastanelerde onlardan hep vermezler mi? Kimlik kartı gibi bir şey."

"Öyle mi? Gerçekten mi? Tuhaf. Ah. Morganville'de o bileklik, ameliyattan sonra seni bir ay korur. Vampirler için sınırlama emri gibi bir şey." Eve olduğu yerde zıpladı. "İyileşecek. Tanrım, iyileşecek!"

Claire kalkıp onun elini tuttu ve birlikte zıplamaya başladılar. Sonra birbirlerine sarıldılar.

"Hadi hadi sevinin bakalım," dedi Michael oturduğu yerden ama o da hafifçe gülümsüyordu. Ve çok yorgun görünüyordu.

"Saat kaç?" diye sordu Claire.

"Geç. Erken." Eve kurukafa saatine baktı. "Sabahın altısı. Michael, eve gitmelisin, şafağa az kaldı. Ben Claire'le burada kalırım."

"Hepimiz eve gitmeliyiz," dedi Michael. "Daha saatlerce uyanmayacak. Üstünüzü başınızı değiştirin."

Claire kendine şöyle bir baktı. "Evet, iyi olur." Michael üstüne bulaşan Shane'in kanının kokusunu alıyor olmalıydı. Claire bile alabiliyordu. "Eve? Sen de gitmek istiyor musun?"

Eve başını sallayarak onayladı. Üçü birlikte bekleme odasından çıkıp koridordan asansörlere doğru yürüdü. Hemşire Fenton'ın onlara dik dik baktığı danışmanın önünden geçtiler. Asansörü beklerken dönüp bakınca, Claire onun bir telefon ettiğini gördü.

Bu ismi nereden biliyorum ben? diye düşündü, sonra yanındakilerin Morganville'in yerlisi olduğunu hatırlayarak "Çocuklar, Fenton hakkında bir şey biliyor musunuz?" diye sordu.

Asansör geldi. Lobi düğmesine basan Eve'le Michael bir an birbirine baktı.

"O aile nesillerdir burada," dedi Michael. "Bu güleryüzlü hemşire yeni. TPU'ya okumaya gelip aileden biriyle evlendi."

"Kocasıyla tanıştın," dedi Eve. "Brad Fenton. Hani şu..."

"Sam saldırıya uğradığında ortaya çıkmıştı," diye atıldı Claire. "Tabii ya! Adını unutmuşum." Neden hala huzursuzdu ki? Memur Fenton, vampir düşmanı olduğunu düşündürecek hiçbir şey yapmamıştı ve Sam için hemen harekete geçmişti. Onun kadar açık fikirli olmadığı belli olan karısı gibi değildi.

Claire bir süre daha düşündü ama endişelenecek bir şey bulamadı. Düşünülecek başka bir sürü şey vardı. Hem sonuçta Shane iyiydi ve bu her şeyden önemliydi.

Duş iyi geldiyse de Claire'in gözlerindeki ağrıyı ve dünyasını saran tuhaf gri sisi yok edemedi. Her şeyde bir terslik

vardı sanki. Üstündeki kıyafetleri değiştirdi, sırt çantasını aldı ve ziyaret saatini beklemek üzere -bu sefer, gündüz olmasına rağmen taksiyle- hastaneye döndü. Jason'dan ses seda yoktu. Claire onun bu kadar da aptal olduğunu sanmıyordu zaten. Bir süre ortalarda görünmemeyi başarabilirdi herhalde.

Yine de... Claire onun kılı kırk yaran biri olmadığının farkındaydı. Daha çok, istediğini istediği an elde etmeye yatkındı. Bunun anlamı neydi? Eve haklı mıydı? Bu olayın üstü örtülecek miydi gerçekten? Jason kasabada dilediğince dolanıp tecavüze ve cinayetlerine devam mı edecekti? Claire ürperdi.

Hastaneye döndüğünde, neyse ki Hemşire Fenton gitmişti. Kaydını Helen Porter adında genç ve daha kibar bir hemşire yaptı. Claire bekleme odasına gidip en az rahatsız koltuğu bulmaya çalıştı. Berbat bir yer de sayılmazdı burası, laptop bağlantıları ve masaları vardı. Kablosuz hat çok kötüydü ama LAN bağlantısı iş görürdü.

Elbette filtreler gireceği adresleri kısıtlıyordu ve Claire, Morganville'in ötesindeki dünyada neler olup bittiğini öğrenmeye çalışırken saçını başını yolacaktı. Değişen bir şey yoktu herhalde. Savaş, suç, ölüm, zulüm... İnsanların birbirine durduk yere yaptıklarını düşününce, yaşamak için biraz kana ihtiyaç duyan vampirleri kötü görmek o kadar da kolay olmuyordu.

Vampirlerin Sam'i kimin öldürdüğünü bulma yolunda ilerleme kaydedip kaydetmediğini merak etti. Bir şeyler

bulmuş olabilirlerdi. Gerçi Shane'in babası olayında şansları pek yaver gitmemişti.

Tam annesiyle babasına e-posta yazarken internet bağlantısı gitti. Telefon etmeye çekiniyordu çünkü kendini tutamayıp teselli bulmak için korkularını ve acılarını belli edebilirdi. Ne de olsa aileler bu iş için değil miydi? Ama öyle yaparsa, koşa koşa oraya gelmeye ya da onu yine okuldan almaya kalkışabilirlerdi ve iki türlü de şimdikinden kötü olurdu.

Ama sonuçta annesiyle konuşmak zorunda olduğunu biliyordu ve geciktikçe bunu yapmak zorlaşıyordu.

Claire laptopu kapatıp çantaya koydu ve yeni telefonunu çıkardı. Soluk mavi bir ışıkla parlayan telefonun tuşlarına bastıktan sonra bir tıkırtı duydu. Konuşmanın dinlendiği anlamına geliyor olabilirdi bu. Ağzından çıkacaklara dikkat etmesi için bir sebep daha...

Annesi üçüncü çalışta açtı. "Alo?"

"Selam!" Claire kendi sesindeki yapay neşeye şaşırdı. Neden doğal konuşamıyordu ki? "Benim anne, Claire."

"Claire! Tatlım, seni merak ettim. Günlerdir aramadın."

"Biliyorum anne. Özür dilerim. Meşguldüm. Beni bazı ileri derslere kaydırdılar. Dersler çok güzel ama çok ödev oluyor. Unutmuşum."

"Şey," dedi annesi. "Öğretmenlerinin, senin özel ilgiye değer olduğunu farketmesi hoşuma gitti. Dersler kolay dediğinde endişe etmiştim. Zorluklarla yüzleşmeyi sevdiğini biliyorum."

Ah, zorluklarla yüzleştiğim çok doğru, diye düşündü Claire. Dersler, Myrnin, Jason, Shane... "Doğru," dedi. "Gayet iyiyim."

"Başka? Arkadaşların nasıl? Michael hala gitar çalıyor mu?" Bu sanki Michael'ın eninde sonunda bırakacağı aptalca bir hobiydi.

"Evet anne. O bir müzisyen. Elbette çalıyor. Hatta daha evvelsi gün kafeteryadaydı. Bir sürü kişi onu dinlemeye geliyor."

"Aferin. Umarım kulüplerde falan çalmaz. Oraları tehlikeli."

Bu tehlike konusunun altında yatan bir şeyler vardı. Claire annesinin olanları tam olarak hatırlamıyorsa bile, *bir şeyleri* hatırladığından endişe etti. Neden kafasını tehlikeye takmış olsundu ki?

"Abartıyorsun anne," dedi Claire. "Her şey yolunda."

"Dönem başı seni acilde bulduk. Endişelendiğim için beni suçlayamazsın. Tek başına kalamayacak kadar küçüksün, üstelik yurtta da değilsin..."

"Yurttaki sorunları anlattım ya," dedi Claire.

"Evet, biliyorum. Kızlar pek nazik davranmamış."

"Nazik davranmamış mı? Anne! Beni merdivenden aşağı attılar!"

"Bunun bir kaza olduğundan eminim."

Kaza falan değildi ama annesi bunu asla kabul etmeyecekti. Bütün endişelerine rağmen, kötü bir şeyin gerçekten olabileceğine inanamıyordu bir türlü.

"Tabii," dedi Claire iç çekerek. "Neyse, ev harika. Burayı gerçekten seviyorum."

"Michael'da numaramız var, değil mi? Bir sorun çıkarsa diye..."

"Evet anne. Hepimizde var. Telefon demişken, yeni numaramı vereyim..." Numarayı iki kere söyledi ve annesine de tekrarlattı. "Kapsama alanı öncekinden daha iyi. Bana daha kolay ulaşabilirsin."

"Claire," dedi annesi. "İyi olduğundan emin misin?"

"Evet, iyiyim."

"Burnumu sokmuş gibi olmayayım ama şu diğer çocuk var ya. Michael değil öbürü..."

"Shane."

"Evet, Shane. Bence onunla arana mesafe koy canım. Sana göre fazla büyük ve kendinden çok emin görünüyor."

Shane konusuna girmeyi *hiç* istemiyordu. Onun adını söylerken bile zorlanmıştı. Annesiyle alıştığı gibi konuşmak istiyordu. Eskiden her şeyi konuşurlardı ama ailesiyle Morganville hakkında konuşması imkansızdı.

Bu da artık onlarla hiçbir şeyi konuşamayacağı anlamına geliyordu.

"Dikkat ederim," demeyi başardı ve bekleme odasının girişinde ona el sallayan hemşireyi farketti. "Ah, anne... Kapatmak zorundayım. Özür dilerim. Biri bekliyor."

"Tamam hayatım. Seni seviyoruz."

"Ben de sizi seviyorum." Telefonu kapatıp cebine koydu ve sırt çantasını aldı.

Hemşire onu başka bir camlı kapıdan geçirip yoğun bakım ünitesine soktu. "Kendine geldi," dedi hemşire. "Uzun kalma, onun mümkün olduğunca çok dinlenmesini istiyoruz. Zor bir hasta olacağı şimdiden belli." Claire'e gülümseyip göz kırptı. "Onu biraz yumuşatabilirsen sevinirim. İşimi kolaylaştırırsan çok iyi olur."

Claire başını salladı. Shane'i görmek, ona dokunmak için duyduğu istek onu geriyordu. Bir yandan da onu o şekilde görmeyi hiç istemiyor ve ona ne diyeceğini bilmiyordu. Birini kaybetmekten bu kadar korkan biri ne derdi ki?

Durum Claire'in düşündüğünden daha kötüydü ve galiba Claire bunu belli etmişti. Shane homurdanıp birkaç saniyeliğine gözlerini kapattı. "Evet... Neyse, ölmedim, bu da bir şeydir." Berbat bir haldeydi, hala Michael kadar beyazdı. Beysbol sopası her tarafını morartmıştı ve Claire'in hiç ummadığı kadar kırılgan görünüyordu. Her tarafı borular ve kablolarla kaplıydı. Claire yükseltilmiş yatağın yanındaki sandalyeye oturdu ve Shane'in elini hafifçe tuttu.

Shane elini çevirip parmaklarıyla onunkileri kavradı. "İyi misin?"

"Evet," dedi Claire. "Jason koşarak kaçtı." Aslında yürüyerek gitmişti ama Claire bunu söylemeyecekti. "Eve de iyi. Sen ameliyattayken buradaydı, üstünü değiştirmek için eve gitti. Dönecek."

"Evet, o diva kıyafeti buraya biraz fazla gelmiş olabilir." Gözlerini açıp Claire'in yüzüne baktı. "Claire. Cidden. İyi misin?"

"İyiyim," dedi Claire. "Senin için korktum sadece."

"Benim bir şeyim yok."

"Bıçak yarası ve iç kanama sayılmazsa mı? Evet, tabii. Sert çocuk." Sesinin titrediğini farkedince ağlamak üzere olduğunu anladı ama bunu istemiyordu. Shane buna gülüp geçmek istiyorsa, Claire ona izin vermeliydi sonuçta.

Shane omuz silkmeye çalıştı ama yüzünden anlaşıldığı kadarıyla canı yandı. Claire'in yakınındaki makinelerden biri öttü ve Shane derin bir nefes aldı. "Şimdi daha iyi. Vay be, burada insana kaliteli mal veriyorlar. Hatırlat da bundan sonra hep ciddi yaralar alayım. Küçük yaralar o kadar eğlenceli olmuyor."

Konuşmak onu yoruyordu. Claire kalkıp parmak uçlarıyla onun dudaklarına dokundu. "Şşşt. Hadi dinlen. Bunları benim dışımda birine sakla. Korkmanda bir sakınca yok. Benim yanımdayken yok."

Shane'in gözleri doldu ve gözyaşları akmaya başladı. "Lanet olsun," dedi fısıltıyla. "Özür dilerim. Her şey bitiyor sandım, sana bir şey olacak sandım. Sana zarar verecekti ve ben hiçbir şey yapamıyordum."

"Biliyorum." Claire eğildi ve çürüklere dikkat ederek onu hafifçe öptü. "Biliyorum."

Shane biraz ağladı ve Claire ağlaması bitene kadar, onun dünyaya karşı kalkanı olarak yanında kaldı. Sonunda Shane uyuduğunda, biri Claire'in omzuna dokundu. Hemşireyi görünce Claire dikkatle elini Shane'in elinden kurtardı ve onun peşinden dışarı çıktı.

"Kusura bakmayın," dedi Helen. "Biraz uyusa iyi olur. Öğleden sonra tekrar gelebilirsiniz."

"Kaçta?"

Dörtteydi. Yani neredeyse bütün gün oyalanması gerekiyordu ve ne yapacağına dair hiç fikri yoktu. Myrnin'e gitmek zorunda değildi, Amelie bu konuda yeni bir talimat vermemişti. Günlerden cumartesi olduğu için okul yoktu ve Cam Ev'e dönmek istemiyordu.

Hastane kapısının önünde iyi giyimli bir siluet gördüğünde ne yapacağına hala karar vermemişti.

Monica'nın sadık kuyruklarından Jennifer ne yapıyordu burada?

Anlaşılan onu bekliyordu çünkü Claire kapıdan çıkıp taksi durağına doğru yürüdüğünde hemen yanına koştu. "Selam," dedi, parlak saçlarını kulağının arkasına atarak. "Shane nasıl?"

"Çok umrunda ya," dedi Claire.

"Haklısın, umrumda değil. Ama Monica öğrenmek istiyor işte."

"Hayatta." Monica bu kadarını onun yardımı olmadan da öğrenebilirdi, o yüzden bunu söylemesinde bir sakınca yoktu. Ayrıca Jennifer'ı yakınlarında istemiyordu. Monica da kötüydü ama hiç olmazsa o sürünün lideriydi. İki şakşakçısının durumu daha acıklı ve daha garipti.

Jennifer onu takip etmeyi sürdürünce Claire durup ona döndü. Parlak güneş, Jennifer onu oyalarken hiç değilse vampir saldırısına uğramayacağını garanti ediyordu. "Bak,"

dedi Claire. "Seninle ya da Monica'yla muhatap olmak istemiyorum, tamam mı? Arkadaş falan olamayız. Sırf ben... bir şey oldum diye bana yalakalık yapmayın."

Jennifer'ın da ona yalakalık yapmak istemediği, bakışlarından anlaşılıyordu. "Hayallerde yaşamaya devam et ezik. Patronun kim olursa olsun, benim gözümde sıfırsın. Arkadaş olmak, ha? Kasabada nefes alan tek sen kalsan bile olmaz."

"Monica aksini söylemedikçe tabii ki," dedi Claire. "İyi, kanka olmaya gelmedin. Neden beni rahatsız ediyorsun o zaman?"

Jennifer ona birkaç saniye sinirle baktı, sonra gözlerini kaçırdı. "Sen akıllısın, değil mi? Dahi gibi bir şeysin yani."

"Bu da nereden çıktı şimdi?"

"Birlikte aldığımız iki dersten de muaf tutuldun. Testlerden ful çekmiş olmalısın."

Claire neredeyse kahkahayı patlatıyordu. "*Özel ders* mi istiyorsun?"

"Hayır salak, testlerin cevaplarını istiyorum. Bak, eve C'den aşağı bir not götüremem, yoksa koruyucum beni okuldan alır. Bu rezil kasabada hiç işime yaramayacak olsa da, dört yılımı korumak istiyorum." Jennifer çenesini sıktı. "Ekonomi dersinden hiçbir şey anlamıyorum. Hep matematik. Yok Adam Smith'miş, bilmem neymiş. Ne işime yarayacak ki bunlar?"

Çok belli etmek istemiyordu belki ama ondan yardım istiyordu. Claire'in neredeyse dili tutulacaktı. Önce Moni-

ca, şimdi de Jennifer. Sırada ne vardı? Oliver'dan bir kutu kurabiye mi?

"Sana testlerin cevaplarını verememem," dedi. "Elimde olsaydı bile vermezdim." Claire derin bir nefes aldı. "Bak, buna pişman olacağım ama illa yardım istiyorsan, birlikte notlara bir bakarız. Tek bir kez. Para da vereceksin. Elli dolar." Fiyat çok yüksekti ama Jennifer'ın kabul edip etmemesi umrunda değildi.

Jennifer uzun uzun düşünüp yavaşça başını salladı.

"Common Grounds," dedi. "Yarın ikide, tamam mı?" Uzun kalmadıkça, dışarıya çıkmak için en güvenli saat buydu. Claire, Oliver'ın dükkanına bir daha gitmeyi iple çekmiyordu ama kasaba, Jennifer'ın buluşmayı kabul edeceği mekanlarla da dolup taşmıyordu. Ayrıca eve de çok uzak değildi.

"Saat ikide," diye tekrarladı Claire el sıkışmaları gerekip gerekmediğini merak ederek. Belli ki gerekmiyordu çünkü Jennifer saçlarını savurarak dönüp yürüdü, üstü açılıp kapanabilir, siyah bir arabaya binip kaldırımları inleterek uzaklaştı.

Ve Claire'i, Jason'ın sokaklarda gezindiği Morganville'de, eve yürüyerek gitme ihtimaliyle baş başa bıraktı.

Claire telefonunu çıkarıp kasabanın yegane taksi şoförünü aradı ama adam çalışmadığını söyleyip telefonu onun yüzüne kapattı.

Claire de Travis Lowe'u aradı.

Dedektif Lowe'un, Claire'in özel şoförlüğünü yapmaya bayıldığı pek söylenemezdi. Claire bunu onun tavrındaki farklılıktan anlıyordu. Adam ona karşı her zaman nazikti ama kaldırıma park ettiği mavi Ford'dan inerken bambaşka biri gibiydi. "Binsene," dedi. Claire bindi ve daha emniyet kemerini bile bağlayamadan araba hareket etti. "Benim gerçek bir işim olduğunun farkındasın, değil mi?"

"Özür dilerim efendim," dedi Claire. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, bu *efendim* lafı ağzından kendiliğinden çıkıyordu. "Ben düşündüm ki... Şey... Jason ortalardayken eve yürümek..."

"Düşünce doğru ama zamanlama yanlış," dedi biraz yumuşamış bir sesle. Yorgun görünüyordu. Günlerdir uyumamış gibi, gözlerinin altında koca torbalar vardı. Tıraş olup bir duş alsa hiç fena olmazdı. Aslında tıraştan çok, duşa ihtiyacı vardı galiba. "Shane nasıl?"

"Daha iyi," dedi. "Hemşire iyileşecek diyor ama biraz sürecek tabii."

"İyi haber. Öbür türlü de olabilirdi. Neden eve yürümeye kalktınız ki?"

Claire koltukta huzursuzca kımıldandı. Siyah camlı vampir arabalarının aksine Lowe'un arabası insanı rahatsız edecek kadar ışık alıyordu. "Şey, araba bulmaya çalıştık aslında," dedi. Hiçbir açıklama tatminkar olmayacaktı. Lowe'a ve Joe Hess'e telefonla ulaşmaya çalıştıklarından bahsetmedi. Ona kendini suçlu hissettirmeye gerek yoktu.

Daha doğrusu, şimdikinden daha suçlu hissettirmeye... "Düşündük ki, üçümüz birlikte olduğumuz için..."

"Evet, başkaları söz konusu olsa, iyi plan. Ama siz bela üssü üç gibisiniz. Matematikten anlamam ama herhalde bu hayli çoktur." Adamın gözleri uzaklara dalmıştı, Claire içten içe onun aklında başka bir şey olduğunu sezdi. "Benim bir yere uğramam lazım. Geç kalıyorum. Sen arabada kal, tamam mı? *Sakın* dışarı çıkma."

Claire başıyla onayladı. Bazı yollara dalıp Claire'in daha önce görmediği bir semte geldiler. Eğik çitleri ve güneşten solmuş tabelalarıyla harabe gibi bir yerdi burası. Evlerin durumu da daha iyi sayılmazdı. Çoğunda perde yerine çarşaflar asılmıştı.

Birinin önünde durdular. "Camları kapat, kapıyı kilitle," dedi Lowe dışarı çıktıktan sonra.

Dedektif dar kaldırımdan evin ön kapısına yürürken Claire onun dediklerini yaptı. Kapı ikinci çalışta açıldı ama Claire kapıyı açanı göremedi. Lowe da içeri girdikten sonra kapıyı arkasından kapattı.

Claire kaşlarını çatıp onun orada ne işi olabileceğini düşünerek oturdu. Polis meseleleriydi herhalde ama Morganville'de bu, vampirlerin ayak işlerini görmekten köpek yakalamaya, her anlama gelebilirdi.

Lowe dönmedi. Claire saatine bakınca on dakikadan fazla bir süredir beklediğini gördü. Dışarı çıkmamasını söylemişti ama ne kadarlığına? Taksiye binse ya da yürüse şimdiye çoktan evdeydi.

Ayrıca arabanın içi giderek ısınıyordu.

On dakika daha geçince iyice endişelendi. Mahalle tamamen terkedilmişe benziyordu, güpegündüz sokaklar bomboştu. Bu durum, Morganville için bile garipti. Daha önce hiç gelmediği bu bölgede neler döndüğünü doğrusu çok merak etti.

Bunu araştırmaya kalkmak gibi aptalca bir şeye kalkışamadan, Dedektif Lowe evden çıkıp geldi ve camı tıklayarak Claire'den kilidi açmasını istedi. Öncekinden de yorgun görünüyordu şimdi.

"Ne oldu?" diye sordu Claire. Perde işi gören çarşaf, biri dışarıyı gözetliyormuş gibi hareket etti. "Efendim?"

"Bana efendim demeyi bırak," diye çıkıştı Lowe vites değiştirirken. "Seni ilgilendirmez, sen karışma."

Elinde kan vardı ve parmak eklemleri sıyrılmıştı. Claire bunu farkedip nefesini hızla içine çekince, arabayı ıssız sokaklara tekrar sokan dedektif onu yan gözle süzdü. "Kavga mı ettin?" diye sordu Claire.

"Ben demin ne dedim sana?" Dedektif Lowe daha önce ona hiç kızmamıştı. Claire başını sallayıp önüne döndü ve fazla kıpırdanmamaya çalıştı ama bu pek kolay değildi. Onlarca soru sormak istiyordu. Nereye gittiğini, o evde kimin yaşadığını, Lowe'un oraya neden gittiğini, kime vurduğunu öğrenmek istiyordu.

Ve neden ona çıkışacak kadar sinirlendiğini.

Lowe onu aydınlatmadı. Araba ani bir frenle durunca Claire eve geldiklerini farketti. "Yine araba lazım olursa

taksiye bin," dedi. "Günün geri kalanında polislik işleriyle meşgul olacağım."

Claire arabadan indi ve ona teşekkür etmeye çalıştı ama adam dinlemiyordu. Cep telefonunu çıkarmış, bir eliyle vitesi değiştirirken bir eliyle bir numara tuşluyordu. Claire kapıyı araba hareket etmeden önce son anda kapatabildi.

"Güle güle," dedi boşluğa doğru. Sonra omuzlarını silkip eve girdi.

Michael oturma odasında gitar çalıyordu. Onu görünce başını salladı. "Eve hastaneye gitti. Seni kıl payı kaçırmış olmalı."

Claire iç çekip kendini kanepeye bıraktı. "Onu içeri almazlar. Ziyaret saati bitti." Esneyerek ayaklarını altına alıp kıvrıldı. "Michael?"

"Efendim?" Müziğe odaklanmış, bir akor dizisi çalışıyordu. Cevap vermesi, onu gerçekten dinlediği anlamına gelmiyordu.

"Senin uyuyor olman gerekmiyor mu? Yani, vampirler..."

Artık dinliyordu. "Gündüzleri uyur. Evet, çoğunlukla. Ama ben uyuyamadım. Düşünmeden duramıyorum..." Akor dizisi minöre kaydı, sonrasında hata yapan Michael yüzünü buruşturdu. "Shane'le aramızdaki bu saçmalığı şimdiye kadar düzeltmiş olmalıydım. Bunu atlatıp atlatamayacağından emin değilim ve kızmadan edemiyorum. Ben arkasını kollamıyorken bunları yapmasını hiç istemiyorum."

tg: kaktusunx

Claire başını kanepenin ucundaki siyah yastığa koydu. Yastık biraz kola kokuyordu ama en çok da Shane kokuyordu. Claire yüzünü yastığa gömüp ciğerlerini dolduracak kadar derin bir nefes aldı. Bir an gerçekten de Shane'in yanında olduğunu hissetti.

"Seni birazcık da olsa sevmese, senden bu kadar nefret etmezdi," dedi. "Düzelecek. Hep birlikte olacağız, değil mi? Dördümüz?"

Michael başını kaldırıp bir an ne diyeceğini bilemeden ona baktı, sonra gülümsedi. "Evet. Birlikte olacağız. Ne olursa olsun."

Yalan gibi geliyordu kulağa. Claire onun bunu söylememiş olmasını tercih ederdi.

Yeni bir şarkı oluşmaya başlarken Claire uyuyakaldı ve rüyasında titreşen teller, hiçbir yere açılmayan ye her yere açılan kapılar gördü. Birinin onu izlediğini hissediyordu. Michael değil, başka biriydi. Bakışları iç ısıtıcı ve nazik değildi, tehlikeliydi, Claire tehlikedeydi ve bir şeyler çok ama çok ters gidiyordu...

Yerinden öyle bir sıçradı ki neredeyse kanepeden düşüyordu. Michael gitmişti, gitarı masanın üstündeki kabındaydı. Claire gözlerini kısıp saate baktı, neredeyse iki olmuştu. Claire öğle yemeği vaktini uyuyarak geçirmişti ama onu uyandıran açlık değildi. Bir şey duymuştu.

Ses yeniden geldi, ön kapı gümledi. Michael'ın üstüne örttüğü battaniyenin altından çıktı ve esneyip gözlerini ovuşturarak kapıya gitti.

Gözetleme deliğinden dışarı bakmak için parmak uçlarında yükselmesi gerekiyordu. Claire'in tanımadığı bir adamdı gelen. En azından Jason olmadığı kesindi. İyi. Claire arkasına baktı ama Michael'dan iz yoktu. Kim bilir nereye gitmişti.

Claire kapıyı açınca adam ona üstünde Claire'in adı yazan büyükçe bir zarf uzattı. "Ah," dedi Claire dalgınca. "Teşekkürler."

"Rica ederim Claire," dedi adam. "Görüşürüz."

Sesi çok tanıdık geliyordu. Claire dikkatle baktı ama onu bir türlü çıkaramadı. Gayet... normal biriydi. Boyu normaldi, kilosu normaldi, aslında her şeyi normaldi. Gümüş bilekliğinden bir vampir değil insan olduğu anlaşılıyordu.

"Seni tanıyor muyum?" diye sordu. Adam başını hafifçe salladı ama cevap vermedi. Dönüp kaldırımdan sokağa yürüdü. "Hey, dur! Kimsin sen?"

Adam el sallayıp yürümeye devam etti. Claire kaşlarını çatıp öğleden sonra güneşinin aydınlattığı sokağa doğru bir-iki adım attı ama ayakkabılarını giymemişti ve asfalt yanıyordu. Çıplak ayakla onun peşinden koşması mümkün değildi.

Evin serin karanlığına döndü ve soğuk parkeye basınca rahatlayarak iç çekti. Elindeki zarfa bakınca bir an onu bırakıp kaçmak istedi. Adamı tanımıyordu, Claire'e cevap vermemesi çok garipti ve Morganville'de garipliklerden hayır geldiği çok nadirdi.

Kapıyı kapatıp kilitledi, derin bir nefes aldı ve zarfı açtı. Kan ya da çürük kokusu falan gelmiyordu hiç değilse. İçinde bir nottan başka bir şey yoktu. Claire dokunur dokunmaz ağır, pahalı, krem rengi kağıdı tanıdı. Üstünde bilekliğindeki logonun aynısı vardı.

Not Amelie'dendi. Demek ki zarfı getiren adam, onun güvendiği biriydi.

"Her şey yolunda mı?" Michael'ın sesi koridorun ucundan geliyordu. Claire irkilip kağıdı zarfa koyarak ona döndü.

"Evet," dedi. "Posta gelmiş işte."

"Önemli bir şey mi?"

"Bilmem, daha bakmadım. Gereksiz bir şeylerdir herhalde."

"Elektrik, su, kablolu televizyon, internet ve daha bir sürü fatura ödemediğine dua et," dedi. "Ben üst kattayım. Bir şey lazım olursa seslen. Acıkırsan dolapta bir şeyler var." Bir an duraksadı. "Üst raftaki sürahiyi açma."

"Michael, *lütfen* bana buzdolabımıza kan koymadığını söyle."

"Sen açma yeter. Açmazsan bunu zaten bilmeyeceksin."

"Rezilsin!"

"Bir şeyler ye! Ben uyuyorum." Michael'ın kapısının sesi duyuldu, Claire evde yalnız sayılırdı artık.

Notu çıkarıp açtı. Kağıttan hafif bir kuru gül kokusu geliyordu. Kuru gül dolu bir bavula konmuştu sanki. Ne kadar eskiydi acaba?

Kısa, basit bir nottu ama Claire'in kanını dondurdu.

Çalışmalarının gidişatından memnun değilim. Öğrenimine daha çok zaman ayırmanı öneririm. Zaman daralıyor. Nasıl yaparsın bilmem ama iki gün içinde, öğrendiklerin konusunda senden stajyerlik seviyesinde bir uygulama bekliyorum. Bu işe Michael'ı karıştıramazsın. O riske edilemez.

Bu kadar. Claire kusursuz elyazısına birkaç saniye daha baktı, sonra kağıdı katlayıp tekrar zarfa koydu. Yorgun ve açtı ama hepsinden önemlisi, korkmuştu.

Amelie mutlu değildi.

Ve bu hiç iyi bir şey değildi.

İki gün. Michael sadece akşamları onunla gelebilirdi...

Claire bekleyemezdi.

Sırt çantasını gözden geçirdi. Kırmızı kristal kabı hala orada, çantanın fermuarlı bir gözünde duruyordu.

Michael'ın arabasını alsa... Hayır, bunu yapamazdı. Sürücülük yeteneğine güvense bile, camdan dışarısını göremezdi. Dedektif Lowe da onu götürmezdi. Dedektif Hess'i yoklayabilirdi ama Lowe'un davranışları yüzünden çekiniyordu.

Ama tek başına da gidemezdi.

İç çekip taksi şoförü Eddie'yi aradı.

"Ne?" diye çıkıştı Eddie. "Bir gün izin yapamaz mıyım ben yahu? Neyiniz var sizin?"

"Eddie, özür dilerim, çok özür dilerim. Bir iyilik isteyeceğim." Claire hemen cüzdanına baktı. "Yol kısa. İki katını vereceğim, olur mu? Lütfen."

"İki katı mı? Çek kabul etmiyorum."

"Biliyorum. Nakit."

"Beklemem. Alırım, bırakırım ve giderim."

"Eddie! İki katı diyorum. İstiyor musun, istemiyor musun?"

"Adres alayım."

"Michael Glass'ın evi."

Eddie kasırga gibi iç çekti. "Yine mi sen! Tamam, geliyorum. Ama yemin ederim bu son. Bir daha cumartesi çağırmak yok, tamam mı?"

"Tamam! Sadece bu seferlik."

Eddie telefonu yüzüne kapattı. Claire dudağını ısırıp Amelie'nin notunu çantasına koydu ve Michael'ın uyku konusunda doğru söylediğini umdu. Yoksa bir sürü açıklama yapmak zorunda kalacaktı.

Eddie beş dakika sonra oradaydı. Onu kaldırımda bekleyen Claire, güneşten solmuş sarı taksiye atladı ve bütün nakit parasını Eddie'ye verdi. Eddie parayı iki kere saydı.

Sonra homurdanarak taksimetreyi kapattı. "Adres?"

"Katherine Day'in evi." Claire, Eddie'yle bir yere gitmek konusunda bir şey öğrenmişse, o da adamın numaralara falan ihtiyaç duymadığıydı. Ona isimler yetiyordu. Herkesi tanıyor, herkesin evini biliyordu. Oranın yerlilerini tabii. Öğrencileri kampüse bırakıp anında kafasından siliyordu.

Eddie kolunu arkaya atıp dönerek ona kaşlarını çattı. Karmakarışık saçlı, iriyarı, sakallı bir adamdı. Kaşları çatık-

ken gözleri zorlukla görülüyordu, ki neredeyse sürekli öyle geziyordu zaten. "Day'lerin evi. Emin misin?"

"Eminim."

"Orada beklemeyeceğimi söyledim, değil mi?"

"Eddie, lütfen!"

"Cenazene gelmem," dedi ve gazı kökleyip Claire'i koltuğa yapıştırdı.

12

Myrnin'in kulübesine girmek kolaydı. Zaten iş içeri girmek değil oradan dışarı çıkabilmekti. Tahtaların aralıklarından içeri ince çizgiler halinde ışık sızıyordu ama etrafı görmek o kadar da kolay değildi. Karanlıkta -hatta yarı karanlıkta bile- Myrnin'in ininde hiçbir şey görmeden dolaşmak Claire'in hiç hoşuna gitmiyordu. Kapının yanındaki rafın üzerinde bulduğu feneri yaktı. Beyaz yuvarlak ışık, tozlu zemini aydınlattı ve arkada, aşağı inen dar merdivenleri gösterdi.

Claire çok dikkatli davranarak aşağı indi. Çok dikkatli. "Myrnin?" dedi usulca çünkü Myrnin büyük ihtimalle onu duymuştu. Sessizlikten ve arkadaşsızlıktan kulaklarının çok hassas olduğunu söylemişti Claire'e.

Cevap gelmedi.

"Myrnin?" Claire merdivenlerin sonundaki ışığı görebiliyordu. Myrnin bütün ışıkları yakmıştı. Florasan lambala-

rın, gaz lambalarının ve mumların ışığı birleşip tuhaf bir renk oluşturmuştu. "Myrnin, ben Claire. Neredesin?"

Myrnin hiç hareket etmediğinden Claire neredeyse onu farkedemeyecekti. Myrnin genelde bir sinekkuşu gibi oradan oraya hareket halinde olurdu. Ama şu an odanın ortasında duran şey Myrnin'e benzese de hiç hareket etmeden duruyordu. Vampirler biraz da olsa nefes alırdı. Claire onların insanlardan emdiği kanın oksijene ihtiyacı olduğunu öğrenmişti ama normal bir insandan çok daha az oksijene. Myrnin'in göğsü kıpırtısızdı, gözleri açıktı ama yerine çivilenmişti sanki. Claire'e bakmıyordu bile. Dikkatini başka bir şeye vermişti.

"Myrnin?" Claire çantasını yavaşça yere koydu. "Ben Claire. Beni duyabiliyor musun?"

Göğsü hafifçe alçalıp yükseldi, "Çık dışarı. Git," diye fısıldadı.

Kocaman gözlerinden boşalan yaşlar yanaklarına süzülüyordu.

"Ne oldu? Bir şey mi var?" Claire tedbiri elden bırakıp onun yanına gitti. "Myrnin, lütfen söyle, ne oldu?"

"Sen," dedi Myrnin. "Bu yanlış."

Sonra birden yere yığıldı. Dizlerinin bağı çözülmüş gibi çöküverdi. Zarif bir düşüş değildi, bir insanın canını çok yakabilirdi mesela. Myrnin'in başı sertçe yere vurdu. Claire onun yanına çömelip elini göğsüne koydu. Ne yapacağını, iyi olup olmadığını anlamak için neresine bakacağını bilmiyordu. Nabzına bakamazdı, vampirlerin nabzı yoktu. En

azından insanların hissedeceği kadar yoktu. Michael'a yaslandığında bunu öğrenmişti.

"Bunu yapamam," dedi Myrnin. Soğuk elleri birden Claire'in koluna yapıştı. Canını acıtacak kadar sıkıyordu. "Neden buradasın? Gelmemen gerekiyordu!"

"Neden sözediyorsun?" Claire kurtulmaya çalıştı ama bu bir işe yaramazdı. Myrnin istese ya da birazcık dikkatsiz davransa kemiklerini oracıkta kırıverirdi. "Myrnin, canımı acıtıyorsun. Lütfen..."

"Neden?" Myrnin onu sarstı. Claire onun gözlerindeki paniği görebiliyordu. Derin bir nefes alıp kolunun acısını unutmaya çalıştı. "Geri gelmemeliydin!"

"Amelie bana bir not gönderdi. Öğrenmek için sadece iki günümün kaldığı yazıyordu."

Myrnin inleyip onu bıraktı. Elleriyle gözlerini kapatıp "Kalkmama yardım et," dedi. Claire onu dirseğinden tutarak kaldırmayı başardı ve yere çivilenmiş gibi duran sağlam bir dolaba yasladı. "Notu bana göster."

Claire merdivenlere dönüp sırt çantasını aldı ve içinden notu çıkardı. Myrnin titreyen elleriyle notu açtı.

"Ne oldu? Sahte mi?"

"Hayır," dedi Myrnin usulca. "Seni bana göndermiş." Notu, dayanılamayacak kadar ağırmış gibi kucağına bıraktı ve başını dolabın sert yüzeyine dayadı. "Demek ki umudunu kaybetmiş. Korku ve panikle hareket ediyor. Hiç onun tarzı değildir."

"Anlamıyorum!"

"Sorun da bu," dedi Myrnin. "Anlamıyorsun ve anlamayacaksın çocuğum. Bunu ona daha önce de açıkladım. En zeki insan bile bunu çabucak öğrenemez. Üstelik sen daha çok gençsin." Sesi çok yorgun ve üzgün geliyordu. "Artık sonuna geldik Claire. Düşünsene, sorunumun çözümünün sende olmadığına inandığım halde Amelie seni bana gönderdi. Bunu neden yapsın? Ne olduğumu, ne yaptığımı, neyin açlığını çektiğimi biliyorsun. Seni neden benim önüme öylece koysun? Ben sanki..." Myrnin anlaması için Claire'e yalvarıyor gibiydi ama söylediklerinden bir anlam çıkarmak mümkün değildi. "Onun neler yapabileceğini bilmiyorsun çocuğum. Bilmiyorsun!"

Sesinde korku, yüzünde ise dehşet vardı. "Senin bana bir şeyler öğretmeni istemese beni neden göndersin?"

"Esas soru şu, seni onca korumayla çevreledikten sonra, şimdi neden benim yanıma yalnız gönderdi?"

"Ben..." Claire durup düşündü. "Sam sana diğer çırakları sormamı istemişti. Benim ilk olmadığımı söyledi."

"Samuel çok zeki," dedi Myrnin gözlerini sımsıkı kapatarak. "Sen güzel bir lamba gibi parlıyorsun, sende çok potansiyel var. Evet, Amelie öğrenmeleri için başkalarını da gönderdi. Vampirler ve insanlar. İlkini neredeyse kazayla öldürdüm, anlamalısın... Zeka ne kadar parlaksa aklım o kadar yerinde oluyordu ya da en başta biz öyle düşündük. Birincisi bir yılı saldırısız geçirmemi sağladı. İkincisi sadece birkaç ay dayandı. Hastalığım ilerledikçe de süre kısaldı."

"Beni buraya ölmem için gönderdi," dedi Claire. "Beni öldürmeni istiyor."

"Evet," dedi Myrnin. "Akıllıca, değil mi? Çaresizliğimi çok iyi anlıyor. Sen de öyle güzel parıldıyorsun ki Claire. Bu baştan çıkarıcılık..." Myrnin aklındakilerden kurtulmaya çalışır gibi kafasını delicesine salladı. "Beni dinle... Kaçınılmaz olanı engellemek istiyor ama ben bu pazarlığı kabul edemem. Senin hayatın çok kırılgan, çok taze. Bunu sadece yarım saat, bilemedin bir saat için çalamam. Faydası olmaz."

"Ama... Demiştin ki, ben de öğrenebilirim."

Myrnin iç çekti. "İnanmak istedim ama mümkün değil. Evet, sana öğretebilirim ama... Yetenekli bir taklitçi ya da bir tamirci olursun, bir mühendis değil. Yapamayacağın bazı şeyler var Claire, en azından yıllar geçmeden yapamazsın. Üzgünüm."

Myrnin ona aptal olduğunu söylüyordu. Claire'in içi birden tuhaf bir öfkeyle doldu. "Bırak kolumu!" deyip kolunu çekti. Myrnin o kadar şaşırdı ki koyu gözlerindeki boşluk yerini ilgiye bıraktı. Yavaşça parmaklarını gevşetti. "Açıkla bana. Sen de her şeyi bilmiyorsun, belki bir şey unutmuşsundur."

Myrnin gülümsedi ama her zamanki manik sırıtışının bir gölgesiydi bu. "Seni temin ederim öyledir," dedi. "Ama kaslarım artık bana itaat etmiyor Claire. Yakında yürüyemeyeceğim, sonra sesim boğazımı tıkayacak. Sonra da körlük, delilik... Son günlerimi karanlık bir yerde kilitlenmiş

halde, açlıktan sessiz çığlıklar atarak geçireceğim. Bu kaderden kaçmam için en ufak bir ümit ışığı olsa, sence onun peşinden gitmez miydim?"

Bunu o kadar sakince söylemişti ki. Gerçekten olmuş gibi. "Hayır," dedi Claire. Elinde değildi. "Hayır, öyle olmayacak." Nedense Myrnin'in öylece, acı çekmeden kayıp gideceğini düşünmüştü. Ama böyle bir işkence... Myrnin bunu haketmiyordu. Böyle bir şeyi Oliver bile haketmiyordu. "Nasıl... Buna neyin neden olduğunu biliyor musun?"

Myrnin'in yüzünde acı bir gülümseme belirdi. "Bir keresinde bildiğimi sandım. Amelie benim unuttuklarımın çoğunu biliyor. Ama ipuçlarını defterlerde bulabilirsin. Dikkatlice bakarsan teorilerimi görebilirsin. Yine de artık bir önemi yok. Karanlığa düştüğümü hissediyorum. Dönüş yok."

"Nereden biliyorsun?"

"Bunun olduğunu gördüm. Her zaman aynıdır. Amelie üstüme kilit vuracak çünkü başka şansı yok. Bu sırrı saklamaya çalışmak zorunda. Ölmem uzun sürecek çünkü çok yaşlıyım." Başını salladı. "Önemi yok.. Artık. Tek önemli olan senin eve gitmen çocuğum. Bir daha da gelme. Böylesine sıcak, tatlı bir hediyeyi ikinci kez reddedecek iradeyi kendimde bulacağımı sanmıyorum."

Bu aptalcaydı. Claire, Myrnin'den hoşlanmıyordu, hoşlanamazdı. Myrnin korkunç ve tuhaftı, ayrıca onu bir değil en az iki kez öldürmeye kalkmıştı.

O zaman Claire neden ağlamak üzereydi?

"Kristalleri kullansak?" dedi. Myrnin'in gözleri kısıldı. "Sen bana onlardan verdiğinde öğrenmiştim. Şimdi de kullanalım. İkimiz de. Bunun bir faydası olur mu?"

Myrnin başını sallıyordu. "Claire, bu çok aptalca bir soru. Tedavi üzerinde çalışmaya devam etsek de yeterince zaman yok."

"Senin hastalığının tedavisi!" Claire çantasını karıştırıp kristal kavanozunu çıkarırken içi umutla doldu. "Şimdiye kadar yaptığın şey bu, değil mi?"

"Öyle. Bunu anlaman zekice. Ama sorun şu ki, onu yapmak yıllarımı aldı, şimdi sadece geçici olarak işe yarıyor. Büyük bir doz bile birkaç saat işe yarayacaktır. Hem sende neden olacağı yan etkiler..."

"Ama sonunda bir tedavi bulabiliriz, değil mi? Gerçek bir tedavi?"

"Böyle bir şeyi saatler içinde yapabileceğimizi düşünmek çok safça olur. Hayır, bence gitsen iyi olur. Bugün yeterince asil davrandım. Zamanım varken bundan keyif almama izin vermelisin." Claire'in elindeki kavanoza bakan Myrnin'in gözlerinde, onunla tanıştıkları zamanki gibi ilgili, parlak bir ışık yandı. "Belki de... Sana araştırmamı gösterirsem, o kısmın devamını getirebilirsin. Diğerleri için."

"Sam hepinizin hasta olduğunuzu söyledi. Amelie bile hastaymış."

Myrnin başını salladı. "Hepsi benim gibi olacak. Eğer çaresi bulunamazsa, her vampir önümüzdeki on yıl içinde bunu yaşayacak."

On yıl mı? Hayır. Michael bunu yaşayamazdı.

Claire en azından Michael için bunu durdurmayı denemeliydi.

"Amelie bize zaman kazandırmak, hayatta kalmamızı sağlayacak bir yol bulmak için bizi Morganville'e getirdi. Bu vebanın anahtarının insanlarda olduğuna inanıyordu. Ayrıca geceleri avlanıp saklanarak yaşamaya devam edemeyeceğimizi de düşünüyordu. İnsanlarla vampirlerin işbirliği içinde yaşayabileceğini, birlikte hastalığımıza çözüm bulabileceğimizi düşünüyordu. Ama durumu birkaç vampire açıkladığında, bunun imkansızlığını gördü. Çünkü başlarına gelecek olanı öğrenen vampirler çılgına dönüp önüne çıkanı öldürmeye başlıyordu. Bu yüzden bunun bir sır olmasına karar verildi. Onlara gerçeğin sadece bir kısmını söyledi, bizi steril kılacak bir tedavi aradığını. Gerisini asla söylemedi."

"O zaman... Morganville bir tür laboratuar. Aslında Amelie bir tedavi bulmaya, aynı zamanda da hepinizi korumaya çalışıyor."

"Aynen öyle." Myrnin yüzünü ovuşturdu. "Yoruluyorum Claire. En iyisi bana kristalleri ver."

Claire, Myrnin'in eline birkaç tane döktü. Myrnin onun gözlerinin içine bakarak "Biraz daha," dedi. "Hastalık ilerledi. Senin yanında biraz durabilmek için bile daha fazla doza ihtiyacım var."

Claire bir çay kaşığı kadar kristali Myrnin'in eline döktü. Myrnin elindekileri ağzına atıp acı tadı yüzünden yüzü-

nü buruşturdu. Bütün vücudu ürperdi. Claire onun yorgunluğunun ve şaşkınlığının kaybolduğunu görebiliyordu. "Harika. Bu gerçekten harika bir keşifti. Doktora çok yazık oldu, çok zekiydi." Kahretsin, Myrnin ilaç yüzünden manik devreye geçiyordu. Bu çok tehlikeliydi. "Çok zekisin. Notları anlayabileceğini umuyorum."

"Ben... Ben ileri biyokimyaya yeni başladım."

"Boşversene, senin doğal yeteneğin yeter." Claire'in elindeki kristalleri işaret etti. "Al şunu."

"Hayır, bu senin ilacın, benim değil."

"Ama benim hızıma yetişmeni sağlayacak. Çok az vaktimiz kaldı Claire, çok az." Myrnin'in gözleri bir kuşunki kadar canlı, parlak ve sevgi doluydu. "Bana yardımcı olmanın iki yolu var. Kristalleri alabilirsin ya da aklımın başında olduğu bu süreyi başka şekilde uzatabilirsin."

"Yapmayacağını söyledin," dedi Claire.

"Öyle. Ama görüyorsun ya bu hastalık beni duygusal bir aptal yaptı. Bilgilerimi bırakacak birini bulup insanlarım için bir tedavi keşfetmek istiyorsan o düşüncelerden vazgeçmem gerek." Myrnin'in aç gözleri Claire'in üzerinde yavaşça dolaştı. "Öyle ışıl ışıl yanıyorsun ki, biliyorsun değil mi?"

"Evet," diye mırıldandı Claire, "söylemiştin." Claire bundan nefret ediyordu. Myrnin'in dakikada bir arkadaştan düşmana dönüşmesi canını çok sıkıyordu. Hangisi gerçekti? Ya da biri gerçek miydi?

Yarım çay kaşığı kadar kristali kendi avcuna döktü.

"Daha çok," dedi Myrnin. Claire birkaç tane daha dökünce Myrnin uzanıp kavanozu onun elinden aldı ve bir sürü kristali Claire'in eline boca etti. "Öğrenmen gereken çok şey var. Üstelik büyük bir dezavantajla başlıyorsun. Sonradan üzülmektense tedbirimizi alalım."

Claire kristalleri almak istemiyordu. Şey aslında biraz istiyordu çünkü kristallerin çilek kokusu, dünyanın apaçık, basit görüntüsünü aklına getiriyordu.

Bunu yeniden istememek zordu doğrusu.

"Al şunları, yoksa seni buna mecbur bırakacağım Claire," dedi. "Başka hamlemiz kalmadı."

Claire kristalleri avcuna döktü, tadının acılığından neredeyse öğürecekti. Çilek tadı yoğun olsa da sonradan ağızda oluşan çürük ve buz gibi tat yüzünden Claire kusacak gibi oldu.

Sonra her şey jilet gibi keskin, kusursuz bir görüntüye kavuştu.

Myrnin artık tuhaf ya da zavallı görünmüyordu. Bedenine sığmayan bir enerji topu gibiydi. Claire yine de onun hasta olduğunu görebiliyordu. Kalbinde, çürük bir ağacın içindeki gibi bir oyuk vardı sanki.

Odada hafif bir parlaklık vardı. *Nörotransmiterler,* diye düşündü Claire. Saatte bir milyon kilometre kat eden beyni onu nefessiz ve yorgun bırakmıştı. Tepki sürem on kat hızlanmış olmalı.

Myrnin onu elinden tutup kitap raflarının yanına götürdü. Rafları deli gibi karıştırıyordu. Defterler, kitaplar, elya-

zıları. Claire'in laboratuar derslerinde kullandığına benzeyen iki siyah ciltli kitap. Hatta kompozisyon sınavlarında kullandığı ucuz, mavi defterlerden bile birkaç tane vardı. Hepsi kusursuz bir elyazısıyla doldurulmuştu.

"Oku," dedi Myrnin, "Çabuk ol."

Claire'in tek yapması gereken sayfaları çevirmekti. Gözleri her şeyi bir kamera gibi kaydediyordu. Beyni o kadar hızlı ve verimliydi ki gördüğü her şeyi anında çevirip algılayabiliyordu. Neredeyse iki yüz sayfa olmuştu. Claire parmaklarının bütün hızıyla sayfaları karıştırıyordu. "E?" dedi Myrnin.

"Burada yanlışlık var," dedi Claire üçüncü deftere geri dönerek. "Bak şurada, gördün mü? Formül yanlış. Değişken önceki versiyonla uyuşmuyor, hata da ileride tekrarlayıp duruyor."

Myrnin acı bir çığlık atıp defteri Claire'in elinden kaptı. "Evet! Evet, gördüm! Bu çok saçma. Ona sadece birkaç gün katlandığıma şaşmamalı. Ama Claire, sen farklısın."

Claire, Myrnin'in yavaş, tuhaf gülümsemesinden korkması gerektiğini biliyordu ama elinde olmadan gülümsedi.

"Öbürünü ver," dedi Myrnin'e. "Hadi kristal yapmaya başlayalım."

İlacın etkisi önce Myrnin'de azaldı. Daha fazla kristal alsa da artık işe yaramıyordu. Son seferinde o nedenle birkaç kristal almıştı. Değişiklik çok büyük olmasa da etkisini uzatmak için.

Bu darbe saatte yüz elli kilometre hızla giderken duvara toslamak gibi oldu.

Her şey Myrnin'in dengesini kaybedip laboratuar masasındaki bir tepsiyi devirmesiyle başladı. Tepsiyi havada yakalamaya çalışırken, bir saat önceki reflekslerine sahip olmadığı için başarılı olamadı. Öfkeyle ellerine bakıp tepsiyi tekmeledi. Odanın öbür ucuna savrulan tepsi büyük bir şangırtıyla duvara çarptı.

Kristalleri kuruma tepsisine yerleştirmekle meşgul olan Claire doğruldu. O da ilacın yan etkilerini hissedebiliyordu. Beyni yavaşlamaya, bütün vücudu ağrımaya başlamıştı. Hastalığı yüzünden Myrnin için durum daha kötüydü tabii. *Bunu yapmamız hataydı,* diye düşündü Claire. Hataydı çünkü manik evreden sonra Myrnin hep kendini kaybetme aşamasını yaşıyor ve deli gibi eski haline dönmek istiyordu.

Tepsinin üzerinde kuruyan kristaller bunu değiştirebilirdi, en azından Claire öyle umuyordu. Myrnin yanılmamıştı ama önceki asistanı bilerek ya da bilmeyerek hata yapmıştı. Şimdi tepsinin üzerinde kuruyan kristaller daha etkili ve uzun süreli olabilirdi.

Myrnin dengesini yine sağlayabilirdi.

"Bu bir tedavi değil," dedi Myrnin onun düşüncelerini okumuşçasına.

"Biliyorum. Ama sana zaman kazandıracak," dedi Claire. "Bak, yarın gelebilirim. Bunları burada bırakacağına söz ver olur mu? Şimdiden almaya kalkma daha hazır değiller.

Ayrıca daha etkili oldukları için daha küçük dozlarda alman gerekecek."

"Bana ne yapacağımı söyleme!" diye haykırdı Myrnin. "Burada usta kim? Öğrenci kim?"

Tanıdık ve tehlikeli bir durumdu. Claire başını eğdi. "Usta sensin," dedi. "Benim şimdi gitmem gerek. Üzgünüm. Yarın geleceğim tamam mı?"

Myrnin cevap vermedi. Koyu gözlerini Claire'e dikmişti. Claire onun ne düşündüğünü, hatta düşünüp düşünmediğini bile bilmiyordu. Tam sınırdaydı.

Claire daha az etkili olan kristallerin bulunduğu şişeyi çantasına attı. Şişenin içinde çok kalmamıştı ama ikisi için de bir doz daha yeterdi. Myrnin manik evre sırasında kuruyan kristallere bir şey yaparsa bunlara ihtiyaçları olacaktı. Claire, Amelie'den bunları saklayacağı kasa gibi bir şey istemesi gerektiğini düşündü.

"Neden?" diye sordu Myrnin. Claire kaşlarını çatarak ona baktı. "Neden bize yardım ediyorsun? Ölüp gitmemiz insanlar için daha iyi değil mi? Bana yardım ederek bütün vampirlere yardım etmiş oluyorsun."

Claire, Shane olsa ne yapacağını çok iyi biliyordu. Bunu büyük bir zafer sayıp yürür giderdi. Michael olmasa Eve de aynı şeyi yapabilirdi.

Ama Claire kalkmış onlara yardım ediyordu. Evet, yardım. Nedenini açıklayamazdı ama arkasını dönüp gitmek bir şekilde ters geliyordu. Hepsi kötü değildi. Ayrıca Claire büyük çoğunluk için Sam ve Michael'ı feda edemezdi.

"Ben de bundan hiç memnun değilim," dedi Claire.

"Korktuğun için yardım ediyorsun."

"Hayır, ihtiyacın olduğu için yardım ediyorum."

Myrnin ne dediğini anlamamış gibi baktı Claire'e. Gitme vaktiydi. Claire sırt çantasını omzuna atıp aceleyle merdivenlere yöneldi. Arkasına bakıp dursa da Myrnin'i hiç kıpırdarken görmedi. Ama her baktığında onu farklı bir yerde görüyordu. Bir çocuk oyunu oynuyordu sanki ama ölümcül bir oyun. Claire ona bakarken hiç kıpırdamıyordu.

Claire arkasını dönüp ona bakarak geri geri yürümeye başladı. Myrnin kısık sesle gülünce sesi odanın içinde yarasa kanatları gibi yankılandı.

Claire'in topukları basamaklara çarpınca arkasına dönüp koşmaya başladı.

Myrnin istese onu yakalayabilirdi ama yapmadı. Claire nefes nefese ve ter içinde kulübeden çıkıp kendini çıkmaz yola attı.

Myrnin peşinden gelmedi. Claire basamakları geçince onun peşinden gelebileceğini sanmıyordu zaten. Neden olduğunu bilmiyordu. Belki de Morganville nasıl insanları şehirde tutup gittikleri zaman da hafızalarını siliyorsa, Myrnin'i de kutusunda tutuyordu.

Claire ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti ve bir ses duydu. Belli belirsiz fısıltılar. Shane miydi? Shane'in orada ne işi vardı?

İçerideydi. İçerideydi ve başı beladaydı. Claire'in ona gitmesi gerekiyordu...

Claire tam kulübenin kapısına gelince ne yaptığının farkına vardı.

"Myrnin, kes şunu!" deyip arkasını döndü ve koşarak çıkmazı geçip kendini sokakların güvenliğine attı.

Ama akşam karanlığının çöktüğünü ancak o zaman farketti.

Eddie karanlıkta gelmezdi ve ev çok uzaktı. Yürüyerek gidilemeyecek kadar uzak.

Claire tam Michael'ın numarasını çevirecekti ki bir polis arabasının çıkmaz sokakta yavaşça ilerlediğini gördü. Vampir arabası değildi. Ön camları biraz karanlık olsa da arka camlar aydınlıktı. Claire gözlerini kısıp el salladı. Kristalin yan etkileri ortaya çıkıyordu. Kendini beceriksiz, tuhaf ve yorgun hissediyordu. Tek istediği uyumaktı. Beş dakika dinlenecek bir yer için, kendini şeytana satmaya razıydı.

Araba durdu ve Claire inen camdan içeri bakmak için eğildi.

Memur Fenton. "Tek başına dışarıda olmamalısın," dedi. "Sen daha iyi biliyorsun. Herkes seni arıyor. Arkadaşların kayıp olduğunu bildirdi."

"Ya," dedi Claire. Bu hiç aklına gelmemişti. Ne kadar uzun süredir dışarıda olduğunun farkında bile değildi. "Şey... Beni eve kadar götürebilir misiniz? Lütfen?"

Fenton omuzlarını silkti. "Atla." Claire minnettarlıkla arabaya bindi. Başı, gözleri, bütün kasları ağrıyordu. Ve her şeyin daha da kötüye gideceğini hissediyordu nedense.

"Arkadaşlarından sözetmişken, onlar nasıl? Shane'in başına gelenleri duydum. Lanet olsun."

"İyi olacak," dedi Claire.

"Peki ya diğeri? Michael?"

"O iyi. Neden ki?"

"Hiç, öylesine sordum. Birileri ona göz kulak olsa iyi olur. Esas hedef oymuş zaten," dedi Fenton. Polis arabasını yavaşça geriye alıp sokağa çıktı. "Herif onu arıyormuş."

Claire'in başı sohbet edemeyecek kadar ağrıyordu. "Herhalde," dedi. Ama sonra ilacın son etkisiyle alevlenen bir zeka pırıltısı kalbinin daha da hızlı çarpmasına neden oldu. "Siz bunu nereden biliyorsunuz?"

"Ne?"

"Yani Sam'in esas hedef olmadığını? Onu bulduğunuzda kendinde değildi. Bir şey söylemiş olamaz."

"Kendinde değilmişmiş. Adam ölüydü be."

"Her neyse, sonuçta bir şey söylemiş olamaz." Taşlar yerine oturdukça manzara çok kötü görünüyordu. Çok, çok kötü. "Sirenler çalmadan önce oradaydınız."

"Sen neden sözediyorsun?"

"Pencereden dışarı bakınca sizin Sam'in arabasının arkasına park ettiğinizi gördük ve onu orada bulduğunuzu düşündük. Ama onu yolda yatarken bulmadınız."

Memur Fenton gaz pedalına asılınca araba müthiş bir hızla fırladı. Memur ışıkları yaktı. Yol gece karanlığında kırmızı, mavi ışıklarla aydınlanmıştı.

"Beni nereye götürüyorsunuz?"

"Kapa çeneni."

Claire elini kapının koluna koydu ama o kadar hızlı gidiyorlardı ki atlayamayacağını biliyordu. Atlarsa en iyi ihtimalle çok fena yaralanırdı. "Bana zarar verirsen, Kurucu..."

"Biz de buna güveniyoruz zaten," dedi Fenton. "Sen kapa çeneni."

Shane, şu gizli vampir avcıları kulübü hadisesinde tamamen temize çıkabilirdi artık. Claire yalnızca eve gitmek istiyordu. Her şeyden çok.

Fotoğrafçı dükkanının arkasında toplanan kalabalıkta, Memur Fenton'ın yanı sıra onun huysuz hemşire karısı da vardı. Kadın, Claire'e sanki iğrenç bir hastalık taşıyormuş gibi tiksinerek yaklaştı. Hatta onu sandalyeye bağlarken ellerine lateks eldivenler geçirdi.

Claire diğerlerini pek tanımıyordu. Bir tanesi, üniversitede birkaç kez gördüğü bir tamirciydi. Biri banka memuruydu. Diğeri de öğleden sonra Amelie'nin notunu getiren dikkat çekmeyen adamdı. Claire onun, asıl haberciyi öldürdüğünü anladı. Amelie için çalışanları ve Amelie'nin nerede yaşadığını bulmak için epey iz sürmüştü.

Adam ellerini Claire'in sandalyenin kollarına koyup "İşbirlikçiye ihtiyacımız yok. Özellikle de reşit olmayanlara," dedi.

Claire'in ağzı kurumuştu. İlacın yan etkileri kendini daha da şiddetli gösteriyordu artık. Myrnin haklıydı. Sonrası hiç de iyi olmayacaktı. "Bay Malum, sanırım," dedi Claire.

Adam güldü. Vampir dişleriyle alakası olmayan, güzel ve beyaz dişleri vardı. "Sen zeki olansın değil mi? Bakıyorum ününün hakkını veriyorsun." Parmağıyla Claire'in altın bilekliğine dokundu. "Bırak Kurucu'nun kölesi olmayı, birçok nefes alan daha onu görme şerefine erişememiştir bile. Senden önceki son kölesi Sam Glass'tı. Bunu biliyor muydun? Kolundaki onun bilekliği. Gerçi biraz küçültülmüş herhalde."

Claire çırpındı ama ipler çok sıkıydı. "Benden ne istiyorsunuz?"

"Yardım," dedi Memur Fenton. "Vampirler senden hoşlanıyor."

"Hepsi değil," dedi Claire. Mesela Oliver'dan onu kurtarmasını isteseler, adam kılını kıpırdatmazdı. "Amelie'nin benim için kendini feda edeceğini düşünüyorsanız delirmişsiniz." Amelie, Myrnin'in onu yiyeceğini bile bile onu kulübeye göndermişti zaten. Myrnin'in onu yememesinin tek nedeni, Claire'in şanslı gününde olmasıydı. "Aslında hiçbirinin kılını kıpırdatacağını sanmam."

"Michael Glass için aynı şeyi söyleyemeyiz," dedi Bay Malum. "Bizim istediğimiz de o zaten. Bunu biliyor tabii ki. Onu bizden uzak tutmak için elinden geleni yaptı." Telefonu çıkarıp hızlı arama tuşuna bastı. "Ona yerini söyle hemen."

Claire öfkeyle ona baktı. "Hayır." Telefonun öbür ucunda Michael'ın alo diyen sesini duyunca dudaklarını ısırdı. *Konuşmayacağım, sesimi çıkarmayacağım.*

Kulübenin arka kapısı açıldı ve siyah ceketli, zayıf, gözleri fıldır fıldır bakan biri girdi. Boynunda diş izleri vardı.

Jason.

Telefonu Bay Malum'dan aldı. "Selam Mikey, ben Jason. Sesini kes de dinle. Claire elimde, sen buraya gelene kadar ona ne yapayım diye düşünüyorum. Acele etsen iyi olur."

"Hayır!" diye haykırdı Claire ama sonra bunun bir hata olduğunu farketti. Orada olduğunu onaylamış oluyordu böylece ve Michael'a oraya gelmekten başka seçenek bırakmamıştı. "Michael, *sakın*!"

Michael'ın sesini duyuyordu ama ne dediğini anlamıyordu. Jason telefonu tekrar kulağına götürüp dinledi. "Evet, öyle. Yarım saate burada ol, yoksa onu parçalar halinde ben getiririm. Bu bir tuzak değil, bir iş teklifi. Yalnız gelirsen ikiniz birlikte buradan yürüyerek gidebilirsiniz." Durdu. "Nereye mi? Ah, hadi canım. Yeri biliyorsun. Bay Malum bekliyor."

Telefonu kapattı ve gülümseyerek bir kez havaya atıp tuttu. Gözlerini Claire'den bir an bile ayırmamıştı.

Michael bunu yapmayacaktı. O kadar aptal olamazdı, değil mi? Ama Shane hastanedeydi. Yardım isteyecek diğer vampirlerden başka kimsesi yoktu ve onlar da Claire için parmağını bile oynatmazdı. Onu Myrnin'in akşam yemeği diye ayırmamışsa, Amelie'nin bile onu kafasına takacağını sanmıyordu.

Kulübenin kapısı bir daha açılınca Bay Malum'la Jason dönüp o tarafa baktı.

Dedektif Travis Lowe içeri girip kapıyı kapattı. Rahatlayan Claire'in anlık sevinci hemen yok oldu çünkü Lowe, onları görmeyi bekliyormuş gibi baktı içeridekilere. Claire'e bakarken yüzünde öfkeden başka şey yoktu.

Ah Tanrım. O da onlardandı. *Onlar* da kimse artık.

"İlla her şeyi mahvetmek mi istiyorsunuz?" diye sordu. "Dedim ya, Glass önemli değil. Bunlara gerek yok."

"En genç olan o. Bir sembol," dedi Bay Malum. "Ayrıca bizden biriydi, hainlik etti."

Bizden mi? Yani... Hayır, bunu kastetmiş olamazdı. Michael'ın bu insanları tanıdığını, bu komplonun bir parçası olduğunu kastetmiş olamazdı. Ama Jason, Michael yerlerini biliyormuş gibi davranmıştı.

Hemşire Fenton, Claire'in bütün umutlarını yok etti. "Bunu konuştuk ya. Michael çok şey biliyor. Konuşmaya karar verirse hepimiz ölürüz. Bunu göze alamayız. Artık olmaz." Kocasına karanlık bir bakış attı. "Her şeyi eline yüzüne bulaştırmasaydın..."

"Suçu bana atma! Vampirin evinin önüne bir vampir arabası yanaştı. O olmadığını nereden bilecektim?"

Tabii ya. Kadının buna kızmasına şaşmamalıydı. Evin hepsini uyandırma sebebi Sam'e değil, sahibine, yani aslında Michael'a yönelik büyük bir tehdit olmasıydı. Michael'ın orada olmamasına rağmen ev yine de kendi kendine harekete geçmişti.

Memur Fenton, Sam'e kazık saplayıp onu ölüme terketmek istemişti ama Richard Morrell gelip işi bozmuştu.

Claire zorlukla yutkunup Dedektif Lowe'a odaklandı. "Seni iyi biri sanıyordum."

Adamın suratından yorgun ve acılı bir ifade geçip gitti. "Claire..." Başını salladı. "O kadar basit değil. Morganville'de insan tek bir şey olamıyor."

"Onun suçu değil," dedi Jason kurt gibi sırıtarak. "Ortağını geri almak istiyorsa, aptalca bir şey yapamaz."

Dedektif Hess ellerindeydi demek. Onu günlerdir görmemesine şaşmamalıydı. Lowe da çok tuhaf davranıyordu. Claire dikkatli bakınca Memur Fenton'ın yanağında, Dedektif Hess'in elindekiyle uyuşan bir çürük gördü. Belki de Dedektif Hess'le o evdeydi ve Lowe ona yumruk atmıştı.

Lowe ıstıraplı gözlerini Claire'den kaçırdı. "Çocuğun bu işle bir ilgisi yok."

"Çocuk en önemli vampirlerle takılıyor," diye atıldı Hemşire Fenton. "Kurucu'yla irtibatta olan kaç insan tanıyorsun? O kendi türünü bile yanına yaklaştırmıyor! Kızın bu işle *elbette* bir ilgisi var. Hem de muhtemelen senin bildiğinden çok daha fazla."

Hemşire Fenton'ın bildiğinden de fazlaydı. Claire, Myrnin'den öğrendiklerini düşündü. Vampirlerin hastalığı, kasabaya yayılmış solucan deliği kapılar, Kurucu Evleri arasındaki ağ... Bildiklerinin Morganville'i yok etmeye yeteceğini farketti.

Korkmuş ve her şeyden habersizmiş gibi görünmek için elinden geleni yaptı. İlki için kendini pek de zorlamasına gerek yoktu.

Jason gelip elini onun omzuna koyunca Claire irkildi. Adam yaz sıcağındaki bir çöp kovası gibi kokuyordu. Ceketindeki kan lekesi Claire'in gözüne çarptı. *Shane'i bıçakladı. Hem de gülümseyerek.*

"Ellerini üstümden çek," dedi Claire. "Senden korkmuyorum."

Lowe, Jason'ın kolunu kıvırıp onu kulübenin ahşap duvarına yapıştırdı. "Ben de," dedi hırsla. "Üstelik ben sandalyeye bağlı da değilim. Onu rahat bırak."

"Büyük kahraman," diye alay etti Hemşire Fenton. "Hess de, sen de zavallısınız."

"Öyle mi?" Hess, Jason'ın kolunu biraz daha kıvırdı. "Eğlence olsun diye kızlara tecavüz edip sonra da onları öldüren ben değilim."

"Jason da değil," dedi Fenton. "O sadece bundan bahsetmeyi seviyor."

"O zaman bizim bodrumumuzdaki cesedi nereden biliyordu?" diye sordu Claire.

Hepsi dönüp ona baktı. "Evinizde ceset bulunduğuyla ilgili bir rapor görmedim," dedi Lowe. "Bahçedekini biliyorum ben."

Jason kuru bir kahkaha attı. "Taşıdılar. Hey, Claire. Bunu benim değil de evden birinin yapmış olabileceği hiç aklına geldi mi? Biliyorsun, Shane pek sakin biri sayılmaz. Bugünlerde Michael'ın da sağını solunu kestirmek güç."

Claire ona bağırmak istedi ama gücünü saklayacaktı. Bay Malum onun bileklerini iyi bağlayamamıştı. Claire

iplerin biraz gevşek olduğunu hissediyordu ve bir elini kurtarması çok da zor olmayacaktı. İpin sert yüzeyi tenini yakıyordu ama Claire kimseye belli etmemeye çalışarak denemeyi sürdürdü. İp, Jason'ın açtığı yarayı kanatınca ani bir acı duydu.

Kan, kolundan akan terle birleşerek işini kolaylaştırdı. Öksürürmüş gibi yaparak sağ elini çekip ipten kurtardı ve o eliyle diğerini sandalyeye bağlayan düğümü çözmeye girişti.

"Nesiniz peki siz?" diye sordu sessizliği bozup dikkatleri dağıtmak için. "Vampir avcıları mı?"

"Öyle bir şey," dedi Memur Fenton.

"Hiç farkında değilim," dedi Claire alay ederek. "Shane'in babası şehre gelip bir sürü vampir öldürdü. Siz ne yaptınız?"

"Kes sesini," dedi Memur Fenton. "Sen sadece aylardır buradasın. Bu şehirde yaşamanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun. Hazır olunca harekete geçeceğiz. Frank Collins'in amacı doğruydu ama planı yanlıştı."

"Küçük saldırılar değil de devrim yapmayı mı planlıyorsunuz yani?"

"Rehineye planlarımızı anlatmayı keser misin?" diye çıkıştı Bay Malum. "Hiç film izlemedin mi sen? Sussana!"

"Kimseye anlatamaz zaten," dedi Memur Fenton, Claire'in kalbini yerinden oynatan bir sakinlikle.

Michael'a verdikleri sözü tutmaya niyetleri yoktu. Michael'ın ya da Claire'in oradan sağ çıkması mümkün değildi.

Yapma, Michael. Sakın beni kurtarmaya gelme.

Ama on beş dakika sonra kapı açıldı ve içeri, üstüne kalın bir battaniye almış biri girdi. Kulübeye yanan etin yağlı kokusu dolarken soluk soluğa kalmış vampir, çarparak kapattığı kapıya dayandı. Üstünden yoğun dumanlar yükseliyordu. Claire onun birkaç yerinin karardığını görebiliyordu.

"Tam zamanında," diye homurdandı Fenton. Sonra yanındaki sandıktan siyah bir çubuk alıp onu vampirin göğsüne bastırdı. Claire bir an bunu kazık sandı ama sonra kıvılcımları gördü.

Vampir şokun etkisiyle yere yığıldı.

Bay Malum tahta bir kazık çıkarıp vampiri sırtüstü yatırınca Claire çığlık attı. O ana kadar onun Michael olmadığını düşünmeye çalışmıştı ama altın sarısı saçlar ve solgun yüzü kuşkuya yer bırakmıyordu.

Mavi gözleri açıktı ama vücudu hiç hareket etmiyordu. Ellerinde ve kollarında yanıklar vardı ama yine de hala yaşıyordu.

Bay Malum tahta kazığı havaya kaldırdı.

Claire ayağa fırlayıp sağına döndü. Sol eli hala sandalyeye bağlıydı. Dönüşünün sağladığı momentumla sandalyeyi çevirerek Bay Malum'un sırtına indirdi. Darbenin etkisiyle adam duvara yapıştı. Claire sandalyeyi iki eliyle kalkan gibi tutup onu bayıltmaya çalışan Memur Fenton'ın elindeki şok tabancasına vurdu ve sonra yardım için haykırarak sandalyenin bir ayağını adamın karnına indirdi.

Travis Lowe küfrederek Jason'ın bileklerine kelepçe vurdu. "Otur," dedi silahını çıkararak. Kararlı görünüyordu. "Geri çekil Fenton. Sen de Christine. Yüzünüzü duvara dönün."

"Bunu yapamazsın," dedi Memur Fenton. "Trav, eğer bizi engellemeye..."

"Biliyorum, beni fena yaparsın. Korkudan altıma yapmamaya çalışırım." Lowe, elini sandalyeden kurtarmakla meşgul olan Claire'e başıyla işaret etti. "Sen onları kelepçele, ben seni kolluyorum." Ona iki çift kelepçe fırlattı. Claire bu alışık olmadığı ağırlığı uyuşmuş parmaklarıyla tutamayıp yere düşürdü. Kelepçeleri almak için eğilince, yerde yatan Bay Malum, Michael'ın üstünden uzanarak Claire'in ayağını tutup çekti. Claire çığlık atarak yere düşerken Bay Malum onu kendisine doğru sürükledi.

Lowe silahını kaldırıp onlara doğru döndü ama geç kalmıştı. Bay Malum'un kocaman bir bıçağı vardı ve onu Claire'in gırtlağına dayamıştı bile. "İndir onu Jeff," dedi Lowe ve ona doğru tehditkar bir adım attı. "Çok ciddiyim, seni vururum."

Lowe sırtından şoku yedi. Onun yere yuvarlanmasını izleyen Claire dehşete düştü. *Bizi öldürecekler. Üçümüzü de.* Başka bir yerde tutulan Joe Hess de sayılırsa dördünü de.

Birden keskin, sert bir ses duyuldu. Soluk renkli bir el Bay Malum'un arkasındaki tahtaları yardı ve onu yakalayıp çekti. Claire bıçağın gırtlağında kaydığını hissetti ama bıçağı tutan elde güç kalmamıştı. Dengesini sağlamaya çalışır-

ken bıçağı düşüren Bay Malum kendini gün ışığında buldu. Sonra çat diye bir ses duydular.

Üstünde siyah deri bir pardösü, başında geniş kenarlı bir şapka, ellerinde siyah eldivenler ve yüzünde bir vampir gülümsemesiyle Oliver kulübeye girdi.

"Oh, iyi geldi," dedi ve eğilerek Michael'ı tutup oturttu.

"Daha erken gelebilirdin," dedi Michael fısıltıyla. Zangır zangır titriyordu ama yavaş yavaş felç durumundan çıkıyordu. Cebinden bir mendil çıkardı ve ona sarılan Claire'in boynuna bastırdı. Claire boynundaki kanamanın farkında bile değildi.

Oliver onları görmezden geldi ve kapıya ulaşmaya çalışan Fenton'lara doğru gitti. İstediklerinde vampirlerin sergileyebildiği o hıza erişerek birden önlerinde bitti. Onu görünce yüzlerinde oluşan ifade, Claire'i tepeden tırnağa ürpertti.

Başlarına geleceği biliyorlardı.

"Merak etmeyin," dedi Oliver. "Adil bir yargılama olacak. Samuel ölmediği ve bugün başarısız olduğunuz için, yaptıklarınız yüzünden yanmayacaksınız." Christine Fenton'ın giysisinin kolunu yırtıp gümüş bilekliğini ortaya çıkardı. Bileklik sıkıydı ama Oliver parmağını altına sokunca açılıverdi. Oliver bilekliği cebine attı ve aynısını bir kez de Memur Fenton için yaptı.

Bilekliklerinin durduğu yerler hastalık çağrıştıracak kadar beyazdı. Christine hava sanki tenini yakıyormuş gibi bileğini ovuşturup durdu.

"Tebrikler," dedi Oliver. "Sizi sözleşmelerinizden azlediyorum."

Christine'i tutup duvara dayadı ve ısırdı.

Claire yüzünü Michael'ın göğsüne gömdü. Michael başını ölmekte olan Christine Fenton'dan başka tarafa çevirip onun saçlarını okşadı.

Claire kadının yere düştüğünü duydu. "Sıra sende," dedi Oliver.

Keskin bir ses duyuldu ve yere bir kişi daha yığıldı.

Michael onu bırakınca Claire cesetlere bakmadı. Bakamazdı.

Travis Lowe'a bakan Oliver'a döndü. Dedektif yeni yeni kendine geliyordu. "Ya bu?" diye sordu. "Dost mu, düşman mı?"

Cevabı beklemeden Lowe'u yakasından tutup havaya kaldırdı.

"Dost! Dost!" Claire, rahatlayan Lowe'un gözlerini yumduğunu gördü. "Ortağı kayıp. Onu bir yere kapatmış olabilirler."

Konuyla ilgilenmediği belli olan Oliver omuz silkti. Lowe'u yere bırakıp yavaşça döndü. "Bir kişi daha vardı," dedi. "Nerede o?" Derin bir nefes aldı, sonra tiksintiyle verdi. "Jason. Vay vay."

Oliver, Fenton'ları öldürmekle meşgulken Jason kaçmış ve Michael onu durdurmamıştı. Ya bunu yapacak gücü yoktu ya da Claire'i bırakmak istememişti. Sonuçta Jason ortadan kaybolmuştu.

"Onu bulacağım," dedi Oliver. "Bizim çıkarımıza tehdit oluşturmadığı için ona hoşgörü gösterdim ama artık yeter." Michael'la Claire'e baktı. "Evinize gidin." Bir kere bile arkasına bakmadan çıkıp gitti.

Travis Lowe doğrulup oturmayı başardı ve başını tuttu. "Şok tabancalarından nefret ediyorum." Kanlı gözlerini Claire'e çevirdi. "Sen iyi misin? Boğazına bakayım."

Claire mendili çekti. Mendile çok az kan bulaşmıştı. Bileğinin durumu daha kötüydü. Mendili geçici bir bandaj olarak bileğine sardı. *Michael'a birkaç mendil alsam iyi olacak*, diye geçirdi içinden. Bunu neden şimdi düşündüğünü bilmiyordu. Normal hayatına dair bir şeyler hatırlamak istemişti belki de.

Çünkü şu an bambaşka bir dünyadaydı.

Michael doğruldu ve Claire'le Lowe'un kalkmasına yardım etti. Cebinden anahtarını çıkarıp Lowe'a fırlattı. "Arabayı geri geri kapıya yanaştır ve korna çal."

Lowe başını evet anlamında sallayıp kör edici güneşe çıktı. Michael ellerini Claire'in omuzlarına koyup ona baktı, sonra yanaklarını avuçlarına aldı.

"Bunu bir daha yapma," dedi.

"Ben hiçbir şey yapmadım. Bir polisin arabasına bindim, o kadar."

"Onu demiyorum," dedi. "Myrnin. Bir daha yapma. Dönüşü yok. Bir dahakinde seni öldürür."

Onun nerede olduğunu biliyordu. Gerçi bunu anlaması o kadar da zor olmasa gerekti.

"Gelmemeliydin," dedi Claire. "Bunun bir tuzak olduğunu biliyordun, delirdin mi sen?"

"Oliver'ı aradım," dedi Michael.

"Delirmişsin işte!"

"Ama işe yaradı, değil mi?"

Claire kulübedeki cesetlere baktı. "Evet."

Michael yüzünü asıp bir şey söylemeye hazırlandı ama tam o sırada korna sesini duydular. "Hadi gidelim."

Claire başını sallayıp baş döndürücü ışığa yürüdü. Bir şey yanından hızla geçti ve o daha iki adım atmamışken bagaja girip kapağını kapattı.

Aptalca bir ağlama isteğiyle dolan Claire ön koltuğa oturduğunda her yanı sızlıyordu. Yol boyunca ağzını bile açmadı.

13

Joe Hess, Spring Sokağı'ndaki harabe evde, kilitli bir dolaptaydı. Kolu ve iki kaburgası kırıktı. Lowe iki saat sonra arayıp onun kurtarıldığı haberini verdi. Claire sevinmeye çalıştı ama Myrnin'in yanından ayrılmadan başlayan tuhaf nöbet şiddetini artırıyordu. Kendini hasta ve zayıf hissediyordu. Shane'i görmeye hastaneye gidecek gücü bile toplayamadı. Michael, Eve'e onun hasta olduğunu söyledi, ki yalan değildi. Claire odanın sıcaklığına rağmen kat kat battaniyeye sarınıp yattı. Kafasında hem en karmaşık hem de en berrak düşünceler devinip duruyor ve Claire bunun daha ne kadar süreceğini bilmiyordu. Gece bir ara başı şiddetle ağrımaya başladı ve en sonunda uyuyabildiğinde neredeyse sabah olmuştu.

Pazar günü öğleden sona ikide telefonu çaldı. Tuvalete gitmek ve su içmek için kalkmıştı ama bir şeyler yiyemeyecek gibiydi. "Neredesin?" diye sordu hattın diğer ucundan

gelen ses. Claire gözlerini kısıp saate bakarken elini yağlı saçlarında gezdirdi.

"Kimsiniz?"

"Ben Jennifer, aptal. Common Grounds'ta seni bekliyorum. Gelecek misin, gelmeyecek misin?"

"Gelemem," dedi Claire. "Hastayım."

"Ölüm döşeğinde olsan umrumda değil. Yarın notumun yarısını belirleyecek bir vizem var! Hemen kalkıp buraya gel!"

Jennifer telefonu kapattı. Claire kendini yatağına bıraktı. *Yapamam. Sadece biraz daha uyumak istiyorum.*

Biri kapıyı hafifçe çaldı ve açtı. Eve elinde eski püskü bir tepsiyle eşikte belirdi. Tepside bir bardak kola, bir sandviç ve kurabiye vardı.

Bir de kırmızı gül.

"Ye," dedi Eve tepsiyi onun kucağına bırakırken. "Akşamdan kalma olduğun nasıl da belli."

"Akşamdan kalma mı?" Claire koladan bir yudum aldı. "Yok canım."

Eve başını iki yana salladı. "Ben bilmez miyim Claire? Sen bana güven. Karnını doyur, bir duş al, çok daha iyi olacaksın."

Claire başıyla onayladı. Kendini zorlayarak sandviçten iki ısırık aldı.

Duşta kendini cennette gibi hissetti. Eve haklıydı, giyinip sandviçinin yarısını yiyince yeniden dirilmiş gibi hissetti kendini.

Telefonu tekrar çaldı. Jennifer. Claire onun bağırıp çağırmasına izin vermedi. "On dakika," deyip kapattı. Gitmek istemiyordu ama yatakta durmanın da faydası yoktu. Tepsiyi alt kata götürüp tabağıyla bardağını yıkadı ve sırt çantasını kaptı.

"Nereye gittiğini sanıyorsun sen?"

Michael. Koridorda durmuş, kapının önünü tıkıyordu. Bu haliyle cennet kapısının bekçisine benziyordu. Ellerindeki yanıklar yeni yeni iyileşiyordu. Claire, ellerinin onun için ne kadar önemli olduğunu düşünüp suçluluk duydu. Sonuçta o bir müzisyendi.

"Common Grounds'ta Jennifer'la buluşacağım," dedi. "Para kazanmak için özel ders veriyorum."

"Olsun, yürüyerek gidemezsin ve ben de seni hava kararana kadar götüremem."

"Ben götürürüm," dedi Eve koridordan gelerek. "Zaten işe gitmem lazım. Kim yine işi asmış, az önce haber verdiler. Fazla mesai ücretinin üstüne yoktur. Belki paramız tako yemeye bile yeter."

Michael bu işten hiç hoşlanmamıştı ama fazla seçeneği yoktu. Başını sallayıp yoldan çekildi. Eve parmaklarının ucunda yükselip onu öptü ve Claire öksürüyormuş gibi yapana kadar da çekilmedi.

Common Grounds yolculuğu kısa sürdü ama pek rahat sayılmazdı çünkü Eve hemen soru sormaya başladı. "Oliver'ın Fenton'ları ve Bay Malum'u öldürdüğü doğru mu?"

Claire bu konuyu konuşmak istemiyordu ama başını salladı.

"Michael? Michael da orada mıydı?"

Claire camdan dışarı bakıp başını bir daha salladı.

"Yaralanmış. Yanıkları gördüm." Claire bu sefer yanıt vermeye çalışmadı bile. Eve sessizliğin bir süre uzamasına izin verdikten sonra tekrar konuştu. "Beni dışlama Claire. Bizim dördümüzden başka kimsemiz yok."

Tabii Claire'deki şeyin paylaşılamayacağını görmezden gelirsek.

İstemediği ve kullanamayacağı o bilginin yükünü tek başına taşımak zorundaydı. Oliver'ın buz gibi gülümsemesini, Christine Fenton'ın boğazını deşişini her düşündüğünde midesi bulanıyordu. *Myrnin'le Amelie için çalışmayı sürdürürsem, ona yardım etmiş olacağım.* Ama aynı zamanda Michael'a, Sam'e ve Myrnin'e de yardım etmiş olacaktı.

Eve üstelemek için uygun bir zaman olmadığını sonunda anladı. Kafenin önünde durdu ve "Hava kararana kadar çıkma, sonra Michael gelip seni alır," dedi.

"Shane'i ziyaret edeceğim ama dönüşte taksiye binerim," dedi Claire.

"Claire... Kahrolası..." Eve iç çekti. "Seni durduramam. Ama bekleyip Michael'la dönsen iyi olur. Akşam görüşürüz. Tako yiyoruz, değil mi?"

Hiçbir şey onu heyecanlandıramazdı ama başını salladı. Arabadan inip bir uğultu denizini andıran Common Grounds'a girdi. İçerisi her zamanki gibi üniversite öğren-

cileriyle ve birkaç kasaba yerlisiyle tıkış tıkıştı. Claire kalabalığın arasında bileklikleri seçmeye alışıyordu.

Jennifer, Monica'nın en sevdiği masada oturmuş, kahvesini içiyordu –Claire bunun Monica'nın en sevdiği kahve olduğuna kalıbını basardı. Üstünde ya Monica'nın elden çıkardığı ya da onun tasarımcısından kopyalanmış bir elbise vardı. Sinirliydi, çantasını yere koyup oturan Claire'e kaşlarını çatarak baktı. "Berbat görünüyorsun," dedi Jennifer. "Gerçek hastalık mı, yoksa akşamdan mı kaldın?"

"Farkeder mi?"

"Akşamdan kaldın," dedi Jennifer sırıtarak. "Ben de yaşın tutmuyor sanıyordum."

Kahve kokusu Claire'in midesini altüst ediyordu, yine de tezgaha gidip bir mocha istedi. Oliver yoktu ve Claire bu iki çalışanı tanımıyordu.

Döndüğünde, masadaki üçüncü sandalyede biri oturuyordu.

Monica.

Eyvah. Onunla uğraşamam. Şu anda olmaz. Claire çok kötüydü ve bu cadıyla laf dalaşına girmeyi hiç istemiyordu.

Monica onu röntgenini çeker gibi süzdükten sonra Jennifer'a döndü. "Evsizler gibi giyinme modasının 90'larda kaldığını sanıyordum."

"Kes sesini." Claire elinde mochasıyla sandalyesine oturdu. "Jennifer'a ders veriyorum, sana değil."

"Bana ders vermene izin verir miyim sandın şıllık? Bana hep yanlış cevapları vereceğini bilmiyor muyum sanki?"

Fena fikir değildi aslında. "Öyle bir şey yapmam," dedi Claire.

"Neden?"

"Çünkü... Çünkü bu önemli bir mesele. Sonuçta okuldan bahsediyoruz." İkisi de sanki Claire delirmiş gibi ona baktı. "Boşverin. Yapmazdım işte. Yardım istiyor musunuz, istemiyor musunuz?"

Jennifer başıyla onayladı. Claire defterini çıkarıp ekonomi notlarını buldu ve anlatmaya başladı. Monica iç çekip durmadan kımıldanıyordu ama Jennifer onu anlamak için elinden geleni yapıyordu. Claire sorunca bazı formülleri doğru hatırlamayı bile başardı. Onu B alacak seviyeye getirmek bir saat aldı, ki bu yeterliydi. Jennifer'ın A'da gözü yoktu ve Monica zaten hiç oralı değildi.

Mocha, Claire'in midesini bulandırdı. Yarısını döktükten sonra çantasını da alıp lavaboya gitti. Çantasını almasının sebebi biraz alışkanlıktan, biraz da onu Monica'yla Jennifer'ın ellerine bırakmak istememesindendi.

Aynada bembeyaz yüzüne bakarken aklına çok çekici bir fikir geldi.

Sadece birazcık. Günü atlatacak kadar. Çok kalmamıştı.

Kendine düşünme fırsatı tanımadı. Başı zonkluyor, kasları sızlıyordu ve ağzı kupkuruydu. Biraz düzelmesi gerekiyordu.

Avcuna on kristal parçası aldı. Çilek kokusu insanın aklını başından alıyordu. Elinde çevirip ışıldamalarını izledi. Şekere benziyorlardı.

Bu bir uyuşturucu. Sonunda bunu kendine itiraf ediyordu. *Senin bile değil. Myrnin'in. Ne yapıyorsun? Bu seni hasta ediyor.*

Ama aynı zamanda iyi de edecekti.

Monica kapıyı açtığında kristalleri ağzına atıyordu.

Claire hızla yutkunup ellerini üstüne sildi. Suçlu göründüğünün farkındaydı. Tuvalet kabinine girmek üzere olan Monica durup ona baktı.

"Neydi o?"

"Ne neydi?" Yanlış cevap. Claire ağzından çıktığı anda bunu anladı. Neden aspirin dememişti ki? Ya da nane şekeri? Yalan söylemeyi hiç beceremiyordu.

Kristaller, sinir uçlarına kimyasal mesajlarını ileterek dünyayı parlak, belirgin ve acısız bir yer haline getirirken Claire sendelemeden edemedi.

Monica her şeyin farkındaydı. Claire'in kot pantolonuna silip durduğu eline baktıktan sonra onu tepeden tırnağa süzdü ve yavaşça gülümsedi. "Vay canına, mal sağlam anlaşılan. Gözbebeklerin nasıl büyümüş!" Claire'in burnunun dibine girdi. "Nereden buldun?"

Claire daha ağzını bile açamadan lavabonun kenarında duran kutuya uzandı ama Monica ondan önce davrandı ve kutuyu kapıp içinden bir kristal zerresi aldı. "Müthiş. Ne bu?"

"Hiç. Sana göre değil."

Claire elini uzatınca Monica kutuyu çekti. "Bence tam da bana göre. Sen bu kadar çok istediğine göre."

Claire hiç düşünmeden harekete geçti. Beyni çok hızlı çalışıyordu. Monica'yı duvara dayayıp gümüş rengi kutuyu elinden aldı. Monica gıkını bile çıkaramamıştı. Üstünü başını düzeltip saçlarını geriye attı. Gözlerinde delice bir ışıltı vardı. Gördükleri hoşuna gitmişti.

"Aptal karı," dedi. "Şapşallık ettin. Demek insanı hızlandırıyor. Vampir işi olduğu belli. Öyleyse, benim sayılır."

"Hayır," dedi Claire. Her şeyi eline yüzüne bulaştırmıştı ama konuşursa işler daha da sarpa saracaktı. Kutuyu sırt çantasına atıp üstüne fermuarı çekti ve çantayı sırtlayıp kapıya yöneldi.

Tam elini kapı koluna atmıştı ki "Shane hala yoğun bakımda," dedi Monica. Claire dönüp ona baktı. "Yani henüz paçayı kurtarmış sayılmaz. İnsanların başına neler neler geliyor. Belki yanlış bir ilaç falan alabilir. Gazetelerde okumuyor musun? İnsanlar böyle şeyler yüzünden patır patır ölüyor." Acımasızca gülümsedi. "Shane'in de başına gelse içim parçalanırdı."

Gözü dönen Claire, Monica'nın kafasını oracıkta koparıp duvara fırlatmak istedi ama gözünde canlanan bu sahnenin dehşeti onu kendine getirdi.

"Ne istiyorsun?"

Monica manikürlü elini uzattı.

Claire çantayı yere koydu ve kutuyu çıkarıp ona verdi. "Bundan başka yok," dedi. "Umarım boğazına kaçar."

Monica avcuna bir miktar kristal döktü. "Ne kadar alınıyor? Aşırı doz vermeye kalkma, sonra olan sana olur."

"Oradakinin yarısından fazla alma," dedi Claire. Monica avcundakilerin yarısını kutuya döktü. Claire başıyla onayladı.

Monica tozu ağzına attı, sonra avcunda kalanları yaladı. Claire kimyasalların etkisini gözleriyle gördü. Monica'nın gözleri ardına kadar açılmış, gözbebekleri büyümeye başlamıştı. Kız titremeye başlayınca Claire'in tüyleri ürperdi. *Demek böyle oluyor.* Dışarıdan korkunç görünüyordu.

"Çok güzelsin." Monica şaşkındı. "Her şey nasıl da berrak..."

Sonra birden gözbebekleri kaydı ve Monica yere devrilip kıvranmaya başladı.

Claire avaz avaz yardım isterken, yere vurmasın diye çantasını Monica'nın başının altına koydu ve onu sabit tutmaya çalıştı. Jennifer bağırarak içeri girer girmez Claire'e saldırdı. Claire onun yumruğundan kaçtı -çok yavaş geldi ona- ve kenara çekildi. "Ben yapmadım!" diye haykırdı. "Bir şeyler yuttu!"

Jennifer 911'i aradı.

Hastaneye böyle gideceği Claire'in aklının ucundan bile geçmemişti. Dahası, oraya vardıklarında Monica'nın solunumu durmuştu, sağlık ekibi gırtlağına tüp sokmak zorunda kaldı. Monica makinelere bağlanırken Belediye Başkanı oraya ulaşmak üzere yoldaydı.

"Ne aldığını bilmem gerek," diyordu doktor. Claire arkasına baktı, Richard Morrell otopark kapısından içeri

giriyordu. Doktor, Claire'in dikkatini kendine çekmek için parmağını burnunun dibinde şaklattı. "Gözbebeklerin büyümüş. Sen de bir şey almışsın. Ne o?"

Claire sessizce kutuyu uzattı. Doktor kırmızı kristallere bakıp kaşlarını çattı. "Bunu nereden buldun?" Üzerinde Claire'in daha önce görmediği bir sembol olan gümüş bir bilekliği vardı. "Oyun oynamıyoruz burada. Kız ölmek üzere ve benim her şeyi..."

"Söyleyemem," dedi Claire. "Amelie'ye sorun." Kolunu kaldırıp bilekliğini gösterdi. Zaman zaman Monica'yı öldürmek istediği olmuştu ama bunu gerçekten yapmayı hiç düşünmemişti. Neden böyle olmuştu? Claire de aynı dozu almıştı...

Ayıplar gibi Claire'e bakan doktor kutuyu bir görevliye verdi. "Laboratuara," dedi. "Bu maddenin ne olduğunu hemen öğrenmeliyim. Oradakilere bunun öncelikli olduğunu söyle."

Görevli koşarak uzaklaştı.

"Sen de laboratuara git," dedi doktor ve yanından geçen bir hemşireyi çevirdi. Claire'in bulanık zihninin takip edemediği birtakım testler sayıp dökünce hemşire başını salladı. Kan testleriydi herhalde. Claire itiraz etmeden gitti. Richard Morrell'e kızkardeşini nasıl zehirlediğini anlatmaktan daha iyiydi sonuçta.

Hemşire kanını alır almaz Claire yoğun bakım ünitesine gitti. Shane uyanıktı, kitap okuyordu. İç ısıtan gülümsemesiyle daha iyi görünüyordu. "Eve senin rahatsızlandığını

söyledi," dedi. "Belki beni bu şekilde görmek seni rahatsız etmiştir diye düşündüm."

Claire ağlamak istiyordu. Onun yanına sokulmak ve bir dakikalığına da olsa bu suçluluk duygusunu unutmak istiyordu.

"Neyin var?" dedi Shane. "Gözlerin..."

"Bir hata yaptım," dedi Claire. "Korkunç bir hata yaptım ve durumu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum. O ölüyor ve ben nasıl..."

"Ölüyor mu?" Shane doğrulmaya çalıştı. "Kim? Tanrım, yoksa Eve..."

"Monica. Ona bir şey verdim ve böyle oldu." Yanaklarından aşağı soğuk gözyaşları süzülüyordu. "Bir şeyler yapmalıyım ama ne yapacağımı bilmiyorum."

Shane gözlerini kıstı. "Claire, sen uyuşturucudan mı bahsediyorsun? Ona uyuşturucu mu verdin? Tanrım, aklın neredeydi senin?" Claire'in elini tuttu. "Sen de mi aldın?"

Claire çaresizce başını salladı. "Bana dokunmuyor ama onu öldürecek."

"Onlara anlatman gerek. Ne aldığını hemen onlara söylemelisin."

"Yapamam..." Bunu açıklamasının nelere sebep olacağını biliyordu. "Yapamam çünkü bu işin içinde Amelie var Shane."

Shane elini bir an sıktı, sonra bıraktı. "Amelie konuşma dediği için bir insanın ölmesine göz yumacaksın. Monica bile bunu haketmiyor. Bir şeyler yapmazsan..." Bir an

duraksayıp derin bir nefes aldı. "Bir şeyler yapmazsan, vampirleri daha çok önemsiyorsun demektir ve ben bunu kaldıramam Claire. Özür dilerim ama yapamam."

Claire bunu biliyordu. Gözyaşları gözlerini yakıyordu ama Claire onu ikna etmeye çalışmadı. Shane haklıydı, Claire haksızdı, bu kadar basit. Claire her şeyi düzeltmenin bir yolunu bulmak zorundaydı. Morganville'de yeterince insan ölüyordu, üstelik bazıları onun yüzünden ölmüştü.

Notlar. Myrnin'in evinde bıraktığım notlar. Doktorlara kristallerin ne olduğunu ve nasıl etkisiz hale getirileceğini kesin olarak söyleyebilirdi. Beyni hala hızlı çalıştığı için onlarla başa çıkabilirdi ama etkinin geçmeye başladığını şimdiden hissedebiliyordu.

"Shane." Shane ona bakmadı. "Seni seviyorum." Bunu söylemek istememişti ama bir daha geri dönmeme ihtimali olduğunu biliyordu. Shane onun elini tutup sıktı. Sonunda bakışlarını ona çevirdiğinde, "Onlara bir şey anlatamam ama galiba yardım edebilirim," dedi. "Ve bunu yapacağım."

Shane'in yorgun gözlerinden çok şey anladığı okunuyordu. "Bir çılgınlık yapacaksın."

"Senin kalkışabileceğin şeyler kadar çılgınca olmayacak ama... Evet." Onu öptü. Dudaklarının birbirini kusursuzca tamamlaması, insanı korkutacak kadar güzeldi. "Görüşeceğiz," dedi Claire onun yanağına dokunarak.

Shane onu durduracak bir şey söylemeye başlamadan kaçtı.

"Dur!" diye seslendi Shane peşinden. Claire durmadı.

Hastaneden koşarak çıktı ve dünyada gitmeyi en az istediği yere doğru yola koyuldu.

Myrnin'in laboratuarında ölüm sessizliği vardı. Claire merdivenden dikkatle, ağır ağır indi. Bütün ışıklar yanıyordu, yağ lambaları titreşiyordu ve Bunsen ocaklarının üstünde kaynayan birkaç deney tüpü göze çarpıyordu. İçerisi çilek ve çürük kokuyordu ve çok soğuktu.

Acele edersem... Myrnin'in buralarda bir yerde bir yatak odası vardı, değil mi? Belki uyuyor ya da kitap okuyordu. Sıradan bir şeyler yapıyor olabilirdi yani.

Olmayabilirdi de.

Claire bir şey devirmemeye ya da kırmamaya çalışarak dikkatle ilerledi. Laboratuarın arka kısmında, kristalleri kurumaya bıraktığı tepsinin boş olduğunu gördü. Kristallerden iz yoktu ama defterlerin hepsi bir köşede üst üste duruyordu.

Claire defterlere dokunduğu an Myrnin'in sesini duydu, nefesi ensesindeydi. "Onlar senin değil."

Dönerken bir yere çarpınca bir yığın kitabı domino taşları gibi devirdi.

"Bak ne yaptın," dedi Myrnin. Aşırı sakindi ama gözlerinde tuhaf bir ışık vardı.

Fazlasıyla tuhaf.

Claire arkasını kollayarak gerilerken Myrnin atıldı. Claire kendini korumak için defterleri önüne tutunca, Myrnin pençeleriyle defteri yırttı. "Hayır! Myrnin, *hayır!*"

Myrnin'in yerdeki kitaplara takılmasından faydalanan Claire onu itip kaçtı. Nasıl olduysa, yırtık defterleri elinden bırakmamayı da başarmıştı. Myrnin hırlayarak peşinden gelmeye çalıştı ama bir kitaplığa çarptı ve üstüne yüzlerce kitap yağdı.

Claire merdivene ulaşmaya çalıştı ama bu pek mümkün görünmüyordu. Myrnin onu yeniden yakalamıştı ve önünü kesmek üzereydi.

Claire de, Monica da ölecekti. Myrnin'in sonu da aynıydı çünkü çok uzaklara gitmişe benziyordu. Ondan geriye hiçbir şey kalmamıştı sanki.

Gerileyince sırtı taş duvara çarptı. Köşeye kaçmak için kayarak ilerlemeyi denedi ama yolunun üstünde eğik duran bir kitaplık vardı. Claire itince kitaplık kayıp Myrnin'in ona daha önce gösterdiği kapıyı gözler önüne serdi.

Kalp şeklindeki kilit açık duruyordu.

Claire nefesini tutup kilide uzandı ve kapıyı hızla açtı.

Myrnin'in pençelerinin saçlarına dokunduğunu hissetti ama onun elinden kurtulup ileri atıldı...

...karanlığın içine.

Hayır, burası bana evimi göstermişti, oturma odamıza çıkıyordu.

Artık öyle değildi. Myrnin hedefi değiştirmişti ve Claire daha önce hiç görmediği bir yerdeydi. Karanlık, nemli bir yerdi burası ve kanalizasyonla çöplük arası bir kokusu vardı. Gözleri karanlığa normalden çok daha hızlı alıştı, kristaller hala işlerini yapıyordu. Kollarında ve bacaklarında

ağrılar başlamıştı, doruğa ulaştıklarında yoksunluk semptomları başlayacaktı.

Bu sefer neler yaşayacağına dair hiçbir fikri yoktu ama beklemeyi göze alamazdı.

Dönüp baktı, kapı hala oradaydı.

Myrnin eşikten ona bakıyordu.

Claire o yöne gidemezdi, başka bir yol bulmak zorundaydı.

Karanlığın içine doğru koştu. Gözleri uzun ve dar pencerelerden giren loş ışığa biraz daha alışınca, Claire bir hapishanede olduğunu anladı. Pis, korkunç, ışıksız bir hapishane.

Bazı hücreler doluydu.

Bunu farketmesi zaman almıştı çünkü hücrelerdekiler çok sessizdi. Her bir hücredeki soluk tenli tutuklular parmaklıklara yapışmış, ona bakıyordu. Claire ilerledikçe sessizlik bozuldu ve metal takırtıları yükselmeye başladı.

Dışarı çıkmaya çalışıyorlar.

Claire gittikçe yoruluyordu ve Myrnin onun peşindeydi.

İyileşemeyecek olanları burada tutuyor.

Sırayla bütün vampirlerin sonu burası olacaktı. Karanlıkta, tek başlarına açlıktan ölmeye terkedileceklerdi.

Amelie buna izin vermişti.

Birdenbire sesler kesildi, uğultulardan ve takırtılardan daha kötüydü böylesi. Claire arkasına bakınca Myrnin'in yavaşlayıp durduğunu gördü. Geriye bir tek Claire'in ayak sesleri kalınca o da durdu.

tg: kaktusunx

"Claire," diye fısıldadı Myrnin. "Burada ne yapıyorsun?" Şaşkındı ama hiç değilse onun adını hatırlıyordu. Ceplerini karıştırdı, metal bir kutu çıkarıp açtı. Avcuna kırmızı kristallerden döküp yuttu.

Kıvranıp inleyerek duvara yaslandı. Canının çok yandığı belliydi.

"Çok zaman kalmadı," dedi. Sesi çok az çıkıyordu ama Claire o sessizlikte onu rahatça duyuyordu. "Defterleri mi istiyorsun?"

"Bir hata yaptım. Bir başkası kristallerden aldı. Onları doktorlara vermeliyim."

"Biri kristal mi aldı?"

"Evet."

"Çoğu ölür," dedi Myrnin umursamazca. "Belki yazdıklarımdan bir tedavi çıkarırsın, ben hiç denemedim."

Demek ilk başta ona kristalleri verirken nasıl bir etki göstereceğini bilmiyordu bile.

Tanrım. Claire bir de onun kendisine değer verdiğini sanmıştı.

"Kapıları nasıl kullanacağını anladın mı?"

"Hayır."

"Tek yapman gereken, bir kapı bulup hedefe odaklanman. Seni uyarmalıyım, bunu başaracak zihin gücüne sahip çok az insan vardır, ayrıca kapılar onları kullanma izni olmayan kişileri def etmeyi iyi bilir. Kurucu Evleri'nden herhangi birine ya da kasabadaki diğer yedi kapıdan birine gidebilirsin ama gideceğin yeri önce zihninde canlandırma-

lısın. Başaramazsan, sonun..." Elini zorlukla kaldırdı. "... burası olur. Canavarları tuttuğu yer yani." Myrnin belli belirsiz gülümsedi. "Sonuçta ben de kendimi burada buldum, değil mi?"

"Laboratuara nasıl döneceğim?"

"Bu taraftan." Myrnin ilk kez görüyormuş gibi eline baktı, bir süre düşündükten sonra bir yönü gösterdi. "Sağı takip et, bulacaksın. Parmaklıklara yaklaşma. Yakalanırsan seni ısırmalarına engel olmaya çalış. Bir de, Claire..."

Claire onun gözlerinin içine bakarken defterleri göğsüne bastırdı. Myrnin kendinde gibiydi ama o yüksek doz kristal bile içindeki canavarı tam olarak yok edememişti.

"Benim için iki şey yapmanı isteyeceğim," dedi. "Birincisi, ilacı bulmak için çalışmayı sürdüreceğine söz ver. Ben artık işe yaramam."

Claire güçlükle yutkunup başını yavaşça yukarı aşağı salladı. "Tek başıma yapamam," dedi. "Yardıma ihtiyacım olacak. Notları doktorlara vereceğim, belki bir şeyler yapabiliriz."

Myrnin başını salladı. "Ne işe yaradığını söyleme yeter." Etrafına baktı. Karşılarında, içinde küflenmiş bir ranzadan başka bir şey olmayan, kapısı açık, boş bir hücre vardı.

Myrnin derin bir nefes alıp hücreye girdi ve kapıyı kapattı. Claire kilidin metalik bir sesle kapandığını duydu.

"İkincisi," dedi Myrnin, "ziyarete geldiğinde bana kitap getir. Üretebilirsen kristal de getir. Bir süreliğine de olsa sağlıklı düşünebilmek çok güzel."

Sanki Myrnin elini onun göğsünden içeri sokarak kalbini söküp almıştı.

"Tamam," dedi. "Geri döneceğim."

Claire dönüp bakınca Myrnin'in ranzanın köşesine oturmuş, yere baktığını gördü.

"Söz veriyorum, geri döneceğim," dediğinde de Myrnin başını yerden kaldırmadı.

Claire tereddüt etti, sonra bir fısıltı duyduğunu sandı. Bir ses.

Annesinin sesi.

"Gitmelisin," dedi Myrnin. "İkimiz de pişman olmadan git."

Claire koştu.

Hasta vampirlerin çoğu sessizce ya da bağırarak onu yakalamaya çalışıyordu ama onu durduracak bir şey olmadı. Claire kulaklarını tıkayıp giderek büyüyen bir dehşetle koşmayı sürdürdü. Sonunda açık kapıyı görünce çok rahatladı. Kapı boşluğu simsiyahtı, Myrnin'in laboratuarı görünmüyordu. Hiçbir şey görünmüyordu.

Düşün! Myrnin odaklanması, gideceği yeri düşünmesi gerektiğini söylemişti. Büyük olasılıkla başarısız olacağını da söylemişti gerçi ama şimdi bunun sırası değildi. *Buradan çıkmak istiyorsan odaklanmalısın!*

Hiçbir şey olmuyordu.

Çok korkutucu olsa da gözlerini kapattı ve sakince nefes almaya çalıştı. Laboratuarı, kitapları, şişeleri düşündü. Ora-

nın kokusunu duydu ve gözlerini açtığında, laboratuar kapının diğer tarafındaydı.

Claire derin bir nefes aldı, eşikten içeri adımını attı ve geçer geçmez kapıyı kapattı.

Döndüğünde karşısında Amelie'yi buldu.

Kollarını kavuşturmuş, odanın ortasında duruyordu. Kadim, pürüzsüz yüzü tüm ifadelerden arınmıştı ama gözlerindeki acı okunabiliyordu.

"Gitmiş," dedi Amelie. "Nerede?"

"Şeyde... Hapishanede."

"Onu sen götürdün." Amelie kaşlarını çattı. "Onu *sen* götürdün."

"Bence kendisi istedi. Kendi başına hücreye girdi." Claire sesi titremesin diye elinden geleni yapıyordu. "Nasıl... Onları nasıl öyle bırakabildin?"

"Başka seçeneğim yok." Amelie elbette bir şey açıklamak zorunda değildi, zaten sorgulamak da Claire'e düşmezdi. "Myrnin tamamen yok olduysa her şey bitti demektir. Deney sona erdi, ilaç yok. İnsanlarımı kurtaramayacağım." Yoluna çıkan kitapları iteleyerek bir koltuğa oturdu. Claire ilk kez onun zarafetine yaraşmayan bir harekette bulunduğunu görüyordu. "Başarısızlık aklıma gelmemişti."

Claire ona bir-iki adım yaklaştı. "Defterler bende," dedi. "Myrnin burada okuyabileceğim başka notlar da bırakmıştır. Henüz başarısız olmadın."

Amelie başını iki yana sallayınca bir tutam saç, tacından kurtulup yüzüne düştü. Bu haliyle daha genç ve narin görü-

nüyordu. "Makineleri idare edecek, güvenilir biri olmalı, yoksa zaten uğraşacak bir şey yok demektir. Bunu da bir tek Myrnin yapabilirdi. Ben senin de... Ama sadece vampirlerin başarabileceğini söyledi."

"Sam?"

"Ne yaşı ne gücü yeter. Yaşı bana yakın biri olmalı ve o da..." Amelie ona baktı. "Böylesi bir gücü bir düşmanıma verememem."

Bu fikir Claire'i de açmamıştı. "Başka ne yapabilirsin?"

"Bitireceğim." Amelie'nin sesi o kadar alçaktı ki Claire onu güçlükle duyuyordu. "Her şeyi oluruna bırakacağım artık."

"Yani... Herkesi ölüme mi terkedeceksin?"

Amelie onun gözlerinin içine baktı. "Hayır, dedi. "Söylemeye çalıştığım şeyin bununla hiç ilgisi yok."

Claire ürperdi. "O zaman... Neden Oliver'ı düşünmüyorsun? Onu bu işe katmamak için her şeyi yaptın. Neden bir de bunu denemiyorsun? Kaybedecek ne kaldı ki?"

Amelie'nin soluk kaşları yavaşça havaya kalktı. "Hiç. Ve her şey tabii. Ama neden bizim başarmamızdan korkmuyorsun Claire? Başarırsak, vampir ırkı ölmeye mahkum olmaktan çıkarsa, sana ne olacak? Neyse, bu ilginç sorunun cevabını başka bir güne bırakalım." Claire'in elindeki defterleri işaret etti. "Morrell'i kurtarmaya niyetin varsa, acele et," dedi. "Geçidi kullan. Seni doğruca hastaneye yollayacağım."

Hastaneye geçit mi vardı? Claire gözlerini kırpıp kapalı kapıya baktı. "Başka yere çıkmayacağından emin misin?"

"Aşağı mı?" Amelie başını iki yana salladı. "Öyle bir niyetim yok. Senin de yoksa, bizim dediğimize uyacaktır. Myrnin kapıları yalnızca buradan aşağı çıkacak şekilde çalıştırabildi, oradan buraya dönülemiyor. Yani şimdilik sadece sen ve ben bu yeteneğe sahibiz."

Claire'in aklına can sıkıcı bir şey takıldı. "Emin misin?"

"Ne demek istiyorsun?" Amelie öfkeli gözlerle ona baktı.

Claire'in gözlerinin önünde birkaç görüntü canlandı. Kendi evinde onu yakalayan Oliver, kilerdeki genç kız cesedi, Monica'nın partisinde bir görünüp bir yok olan ve sonra Common Grounds'ta beliren Jason...

Ah, hayır.

"Birinin geçitleri kullanıp kullanmadığını anlayabilir misin?" diye sordu Claire.

"Hayır ama Myrnin anlayabilir. Neden sordun?" Amelie bu sefer kaşlarını fena halde çatarak ayağa kalktı. "Bildiğin bir şey mi var?"

"Galiba ortada bir hain var," dedi Claire. "Biri Oliver'a gösterdi, o da Jason'a. Bay Malum ve arkadaşları da biliyor olmalı, Jason onlara göstermiştir."

"İmkansız," diye araya girdi Amelie sabırsızca. "Benim yandaşlarımdan şüphe edilemez."

"O zaman Jason izni olmadan nasıl Michael'ın evine bir ceset soktu? İzni olması gerektiğini söylememiş miydin? Onun yoktu."

Amelie donakaldı. "Anlıyorum," dedi ve kütüphaneye çıkan, Claire'in eskiden üniversiteden buraya gelmek için

kullandığı kapıya fırtına gibi ilerledi. "Haklı olduğun ortaya çıkacak sanırım. Biri geliyor. Hemen geçide gir. *Çabuk.*"

Claire laboratuar masasındaki çöp yığınını yoklarken anahtarların şıngırtısını duydu. Amelie'nin yanındaki kapı açılırken Claire büyük demir anahtarı kilide sokup çevirdi.

Claire kapıyı açtığında kapının arkasındaki boşluk devinip şekilden şekle girdi... Yabancı bir ev. Renkli camlı, beyaz, dingin bir oda.

"Hadi!" dedi Amelie. "Orası hastane."

Claire kapıdan girdi. Arkasına bakınca, Oliver'ın laboratuara girip etrafına baktığını ve Amelie'ye odaklandığını gördü. Arkasından sırıtarak Jason geliyordu.

"İlginç," dedi Oliver, sonra dönüp açılan geçide ve Claire'e baktı.

Kalbi güm güm atan Claire'in kapattığı kapı, kendi tarafında yok oldu. Bu tekrar belirmeyeceği anlamına gelmiyordu tabii ama hiç değilse o an için güvendeydi. Amelie'nin Oliver'a onun peşine düşme izni vermeyeceğini tahmin ediyordu.

Defterin sayfalarını karıştırdı. Myrnin sadece en alttaki defterin bir kısmını yırtmıştı, gerisi sağlamdı.

Beyaz odadan çıkınca kendini hastanenin mezhepsiz şapelinde buldu. Burası daha çok bir meditasyon odasına benziyordu ve ön tarafta dizlerinin üstüne çökmüş duran kişi dışında boştu.

Jennifer. Claire'i görünce ayağa fırladı. "Senin ne işin var burada?" Kızarmış gözlerini silince makyajından kalanlar

her yerine bulaştı. Çilleri vardı, Claire bunu daha önce hiç farketmemişti.

"Arkadaşını kurtarıyorum," dedi Claire. "Öyle umalım."

Laboratuarın panzehir üretmesi üç gün aldı ama bu başarıldıktan sonra, Monica suni solunum cihazından birkaç saat içinde kurtuldu. Çarşamba günü evlerine uğrayan Richard Morrell anlattı bunları. Shane de hastaneden çıkmıştı ve dördü akşam yemeğine oturuyorlardı.

"İyileşeceğine çok sevindim," dedi Claire. "Richard... Özür dilerim. Bilseydim..."

"O meretin seni de yakmadığına şükretmen gerek," dedi Richard ama çok içten konuştuğu söylenemezdi. "Bakın, kızkardeşim şu dünyada gördüğüm en iyi insan olmayabilir ama onu seviyorum. Yardım ettiğin için sağol."

Claire başını salladı. Michael, Richard bir şey yaparsa diye tetikte bekliyordu. Gerçi Richard'dan öyle bir şey beklenmezdi, Claire'in tanıdığı kadarıyla adam Morrell'lerin en insancılıydı.

"Hastaneye gelme," diye devam etti Richard. "Hala onu öldürmeye çalıştığını düşünüyor, onu ikna etmeye çalışıyorum." Oturduğu yerde rahatsızca kımıldanıp uzaklara baktı. "Arkanı kolla Claire."

"Gerek yok," dedi Eve kolunu Claire'e dolayarak. "Kızkardeşine söyle, onunla uğraşırsa hepimizle uğraşmış olur."

Richard'ın ifadesi değişmedi. "Bunu duyunca kesin ödü kopacak," dedi. "Claire, Eve, iyi geceler." Michael'a başını

salladı. Shane masadan kalkmamıştı. Hem yaralıydı hem de Richard bile olsa, Morrell'lerden herhangi biri için keyfini bozmaya niyeti yoktu. Claire'e göre, nezaket göstermek zorunda kalmadığı için Richard da bir o kadar rahatlamıştı.

Claire, Richard'ın peşinden kapıyı kapatıp kilitledi ve kalan son takoyu kapma savaşına girişmek üzere geri döndü. Savaşı kazanan Shane oldu elbette. "Yaralıyım!" Yeni lafı buydu ve birkaç hafta boyunca kimse bu lafın üstüne çıkamayacaktı. O neşeyle tabağını doldururken, Claire günlerdir ilk kez biraz rahatladığını hissediyordu. Claire onun yardımına nasıl koştuğunu anlattıktan sonra, Shane, Michael'a daha iyi davranmaya başlamıştı. Pek çok başka şeyin aksine, bu konu Shane'i çok etkilemişti.

Kapı çaldı, hiçbiri yerinden kımıldamayınca Michael iç çekti. "Anlaşıldı. Kapıcılık sırası bende herhalde."

Claire, Shane'in tabağından biraz et aldı. Shane onun elini bıçaklar gibi yaptı, sonra parmaklarını birer birer yalamaya koyuldu.

"Yaptığınız iğrenç mi, güzel mi bilinmez ama bana iğrenç geliyor, o yüzden kesin şunu," dedi Eve. "Birbirinizi yalayacaksanız, bir odaya falan gidin."

"İyi fikir," diye fısıldadı Shane.

"*Yaralıyım!*" diye haykırdı Claire alay ederek. "Ayrıca sen zaten riske girmekten kaçınmak istemiyor muydun?"

"Yavrum, burası Morganville. Riskten nasıl kaçınacaksın acaba?"

Michael yüzünde tuhaf bir ifadeyle geldi. "Claire," dedi. "Gelsen iyi olacak."

Claire sandalyesini itip kalkarak onun peşinden gitti. Michael kapıyı açıp kenara çekildi.

Kapının önünde Claire'in annesiyle babası duruyordu.

"Anne! Baba!" Claire kendini onların kollarına attı. Onları gördüğüne bu kadar sevinmesi aptalcaydı ama bir süreliğine aptallığın tadını çıkaracaktı.

Sonra durup endişeyle onlara baktı. "Burada ne işiniz var?" *Lütfen bir şey bırakmaya geldiğinizi söyleyin. Lütfen.*

"Sana sürpriz yapalım dedik," dedi annesi. "Yanlış mı yaptık? Daha on altı yaşındasın Claire."

"Neredeyse on yedi," dedi Claire iç çekerek.

"Ve her istediğimizde, güvende ve mutlu olup olmadığına bakmak için gelip seni görebilmeliyiz." Michael'a gergince gülümsedi. "Peki, gerçeği söyleyelim öyleyse. Aklımız sende kaldı hayatım. Önce yurtta sorun yaşadın, ardından saldırıya uğrayıp hastaneye düştün. Sonra da o partiyi duyduk."

"Ne?" Claire, Michael'a döndü ama o da en az kendisi kadar şaşırmış gibiydi. "Kimden duydunuz?"

"Bilmiyoruz, e-postayla haberdar olduk. Ben öyle şeylerden hiç anlamıyorum zaten. Herhalde arkadaşlarından biriydi."

"Ah," dedi Claire. "Hiç sanmıyorum. Anne, aslında..."

"Sakın bunların büyütülecek şeyler olmadığını söyleme canım," diye lafa girdi babası. "Her şeyi öğrendik. İçki,

uyuşturucu, kavga, mülke zarar, cinsel ilişkiye giren çocuklar... Siz de o partideydiniz, değil mi?"

"Ben... Hayır baba. Düşündüğün gibi değil." Artık yalan söyleyemezdi. "Oradaydım. Hepimiz oradaydık. Ama Shane partide bıçaklanmadı, eve dönerken oldu." Bunu söyler söylemez, kimsenin Shane'le ilgili bir şey söylemediğini farketti ama artık çok geçti.

"Bıçaklandı mı?" dedi annesi dehşet içinde eliyle ağzını kapatarak. "Bardağı taşıran son damla bu. Yeter!"

"Bunları içeride konuşalım," dedi babası. Kızmışa benziyordu. "Bir değişiklik yapmak zorunda olduğumuza karar verdik."

"Değişiklik mi?" dedi Claire.

"Taşınıyoruz. Kasabanın öteki yarısından güzel bir ev aldık. Buna benziyor ama biraz daha küçük. Galiba dekorasyonu bile buranınkini andırıyor. İyi ki evi almışız. Durum düşündüğümüzden de kötüymüş."

"Siz..." Claire doğru duymuş olamazdı. "Buraya mı taşınıyorsunuz? Bu kasabaya mı? Olmaz! Bunu yapamazsınız!"

"Ah, Claire. Sevineceğini ummuştuk," dedi annesi, Claire'i deli eden o ses tonuyla. *Beni-fena-halde-hayalkırıklığına-uğrattın* deme tonuydu bu. "Eski evimizi sattık bile. Kamyon, mobilyalarımızla yarın burada olur. Ah..." Claire'in babasına döndü. "Şeyi unuttuk mu yoksa..."

"Tanrı aşkına, hayır," diye söylendi babası. "Bahsettiğin şey her neyse, unutmamışızdır."

"Neden böyle huysuzluk..."

"Anne!" diye araya girdi Claire. "*Buraya taşınamazsınız!*"

Michael elini onun omzuna koydu. "Bir saniye," dedi Claire'in annesiyle babasına ve onu kendine çekti. "Claire, yapma. İş işten geçmiş zaten. Konsey buraya gelmelerini istemeseydi, burada olmazlardı, buradan ev alamazlardı. Özellikle de Kurucu Evleri'nden birini. Bu eve benziyorsa, büyük ihtimalle Kurucu'nun evlerindendir. Demek ki bunu Amelie istiyor, hatta belki de o yapıyor."

Bunları duymak Claire'i hiç de rahatlatmadı. Eli ayağı titremeye başlamıştı. "Ama onlar benim *ailem!*" diye fısıldadı hiddetle. "Bir şey yapamaz mısın?"

Michael başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Denerim. Ama şimdilik aceleyle aşırı tepki vermemeye çalışalım, olur mu?"

Claire'in istediği bu değildi. Ona kalsa ailesini sürükleye sürükleye arabalarına götürüp oradan uzağa yollamak gerekiyordu.

Amelie bunu ona nasıl yapardı? Hayır, bunu anlamak zor değildi. Claire'i vampirlerin dediklerini yapmak zorunda bırakmanın başka bir yoluydu bu da. Artık gereğinden fazla şey biliyordu ve Myrnin'le çalışıp bir tedavi bulabilecek tek kişi olduğu için, onu asla bırakmayacaklardı.

"Çocuklar," diye seslendi annesi. "İçeri girebilir miyiz?"

Michael dostça bir ifade takındı. "Elbette. Herkes gelsin lütfen." Havanın kararmak üzere olduğunu iyi biliyordu.

Michael kapıyı kapatmaya yeltenirken, üçüncü bir kişi belirip elini uzattı. Claire onu tanımıyordu. Onu daha önce

hiç görmemişti ve görmüş olsa mutlaka hatırlardı. Kırlaşmış, kalın telli saçları, püskül gibi gri bir bıyığı, iri, yeşil gözleri ve 50'leri anımsatan kalın gözlükleri vardı.

Michael donup kalınca Claire çok kötü bir şey olduğunu anladı.

"Ah," dedi Claire'in annesi, adam aklından tamamen çıkmış gibi. "Bu Bay Bishop. Ona kasabaya gelirken rastladık. Arabası bozulmuş."

Bay Bishop gülümsedi ve başında görünmez bir şapka varmış gibi elini şakağına götürdü. "Bana evinize girme izni vermeniz büyük incelik," dedi inanılmayacak kadar derinden gelen, Rus aksanlı bir sesle. "Gerçi hiç gerek yoktu."

Çünkü o bir vampirdi.

Claire ağır ağır geriledi. Bishop eve girerken, Michael olduğu yere mıhlanıp kalmıştı.

"Güzel ailenizin keyfini kaçırmak istemem," dedi Bishop alçak sesle, "ama Amelie yarım saat içinde benimle konuşmak için buraya gelmezse, şu an bu evde nefes alan kim var kim yoksa hepsini öldürürüm."

Claire koridorda gözden kaybolan annesiyle babasının peşinden baktı. Hiçbir şey duymamışlardı.

"Hayır," dedi Michael. "Kimseye dokunmayacaksın. Burası benim evim. Çık, yoksa sana zarar vermek zorunda kalacağım."

Bishop onu tepeden tırnağa iyice süzdü. "İyi havlıyorsun yavrucuğum ama dişlerin çıkmamış daha. Bana Amelie'yi getirin."

"Kimsin sen?" dedi Claire fısıltıyla. Adamdan sis gibi bir kötülük bulutu yayılıyordu sanki.

"Ona babasının ziyarete geldiğini söyleyin," dedi gülümseyerek. "Ailelerin yeniden bir araya gelmesi ne hoş, değil mi?"

SON

